

Централізована бібліотечна система
Деснянського району м. Києва
Центральна районна бібліотека
ім. П. Загребельного

Письменники Національної Спілки
письменників України
Деснянського району міста Києва

Біобібліографічний довідник

Київ, 2017

**Письменники Національної Спілки письменників України
Деснянського району міста Києва** : біобібліографічний довідник /
уклад.: ЦРБ ім. П. Загребельного [та ін.] ; відповід. ред. Баранова Н. А. –
Київ. - 2017. – 154 с.

У біобібліографічному довіднику «Письменники Національної Спілки письменників України Деснянського району міста Києва» систематизовано й висвітлено різноманітний матеріал про майстрів слова - членів Національної спілки письменників України, які жили і зараз живуть у нашому районі.

Пропоноване видання створено на основі довідкового видання НСПУ «Сучасні письменники України. Контакти» (Біла Церква : Київське обласне творче об'єднання Культура : Буква, 2011. - 204 с.).

У біобібліографічному довіднику прізвища письменників подані за алфавітом, біографічна довідка містить стислі відомості про життєвий та творчий шлях, бібліографія складається з творів письменника, літератури про його творчу діяльність, інтернет-ресурсів.

В межах рубрик бібліографічний опис джерел згруповано за алфавітом прізвищ авторів та назв творів.

Видання складено на базі фондів бібліотек Деснянської ЦБС, та матеріалів, відображених на web-сайтах Інтернету.

Довідник має довідковий апарат, до якого входять: передмова, вступ, зміст, допоміжний покажчик авторів та назв творів.

Джерела подано за період з 1972 по 2017 роки.

Відбір матеріалу закінчено 30 березня 2017 року.

Видання зацікавить викладачів шкіл і вузів, учнів і студентів, працівників бібліотек, музеїв, краєзнавців, всіх, хто цінує й любить красне письменство рідного краю.

Укладачі: ЦРБ ім. П. Загребельного,
бібліотека ім. В. Кучера,
бібліотека ім. С. Олійника,
бібліотека ім. Ю. Гагаріна,
бібліотека № 115,
бібліотека № 119,
бібліотека № 151

Відповідальний редактор: Баранова Н. А.

Контактна інформація:

тел.: 546-45-49

e-mail: library141@ukr.net

веб-сторінка: <http://desnabib.kiev.ua>

Шановні користувачі!

Сучасна людина достатньо широко поінформована. Завдяки радію, телебаченню, новітнім інформаційним технологіям вона іноді знає про далекі світи більше, ніж про той, який видно з вікна власної оселі. Більше того, вона може навіть не здогадуватись, яку багату історію має її власна земля.

Повага, любов до рідного краю виростає з розуміння його історії, з ознайомлення з відомими особистостями своєї місцевості. Бо усвідомлення себе часткою великої Батьківщини починається з любові до матері, родини, роду, навколишньої природи, людей, того, що називаємо "малою Батьківщиною".

Нині патріотичне, національне виховання займає провідне місце в роботі бібліотек ЦБС Деснянського району м. Києва. Адже саме бібліотека формує особистість на ґрунті історії, культури, традицій народу.

І найефективнішим у формуванні патріотичних почуттів, любові до рідної землі, збагаченню духовного світу є використання краєзнавчого матеріалу, зокрема його культурно-мистецьких, літературних напрямків.

Українська література є потужним носієм ідентичності нації, її генетичного коду. Це надзвичайно важливий чинник - і в сьогоденних умовах глобалізації усього світового цивілізаційного простору, - і в індивідуальному національному усвідомленні. Засобами мистецтва слова література допомагає формувати внутрішній світ людини, позитивно впливати на її свідомість і

підсвідомість, спрямовувати морально-етичний потенціал, розвивати інтелект, творчі здібності, естетичний смак.

Літературно-красознавча робота бібліотек ЦБС Деснянського району м. Києва - це важливий засіб успішної популяризації і вивчення всього багатства письменства Деснянського району м. Києва, яка покликана виховувати шанобливе ставлення до митців свого краю як до особливо обдарованих людей, талановитих земляків.

У біобібліографічному довіднику **«Письменники Національної Спілки письменників України Деснянського району міста Києва»**, який пропонується вашій увазі представлено найбільш виразних письменників різних поколінь, різних стилів на літературній ниві, які проживали і проживають у Деснянському районі столиці.

У кожного з них свій шлях в літературу, але всім їм дала натхнення і творчу насагу рідна земля.

Творчість цих письменників посіла достойне місце на літературно-мистецькому просторі нашої держави та світу.

*О слово! Будь мечем моїм!
Ні, сонцем стань! Вгорі спинися,
Осяй мій край і розлетися
Дощами судними над ним.
Олександр Олесь*

Зміст

Передмова	2
Вступ	3
Богданова Юлія Олегівна	13
Біографія	13
Творчість	13
Література про життя та творчість	13
Борисполець Віталій Вікторович	14
Біографія	14
Творчість	14
Твори	16
Література про життя та творчість	17
Бурбела Віктор Анастасійович	17
Біографія	17
Творчість	17
Твори	18
Література про життя та творчість	18
Веркалець Михайло Миколайович	19
Біографія	19
Творчість	20
Твори	20
Література про життя та творчість	21
Вольвач Павло Іванович	22
Біографія	22
Творчість	22
Нагороди	23
Твори	23
<i>Інтерв'ю</i>	24
Література про життя та творчість	25
Гонтарук Любов Романівна	26
Біографія	26
Творчість	27
<i>Афоризми</i>	28
Твори	29
Література про життя та творчість	29
Горкавий Сергій Кирилович	30
Біографія	30
Творчість	31
Відзнаки	31
Твори	31
Горловий Михайло Петрович	32

Біографія	32
Літературна діяльність	32
Скульптурна діяльність	33
<i>Персональні виставки</i>	33
<i>Виставки</i>	33
<i>Автор пам'ятників</i>	34
<i>Меморіальні дошки</i>	35
<i>Симпозіуми</i>	36
Відзнаки	36
Твори	36
Література про життя та творчість	37
Грязов Андрій Борисович	37
Біографія	37
Творчість	38
Відзнаки	40
Твори	39
Література про життя та творчість	41
Гутковський Володимир Матвійович	41
Біографія	41
Творчість	42
Відзнаки	43
Твори	43
Література про життя та творчість	44
Дзюбенко-Мейс Наталія Язорівна	44
Біографія	45
Творчість	45
Відзнаки	46
Твори	47
<i>Як упорядник</i>	47
Література про життя та творчість	48
Дідковська Богдана (Дана) Володимирівна	48
Біографія	48
Твори	48
Література про життя та творчість	49
Дмитренко Микола Костянтинович	49
Біографія	49
<i>Наукова діяльність</i>	49
<i>Літературна діяльність</i>	51
Нагороди	52
Твори	53
Література про життя та творчість	53

Дмитренко Юлія Миколаївна	54
Біографія	54
Відзнаки	55
Твори	55
Дуб Олена Олександрівна	56
Біографія	56
Творчість	56
<i>Громадська діяльність</i>	56
Відзнаки	57
Література про життя та творчість	57
Єрмолова Валентина Іванівна	57
Біографія	57
Творчість	58
Відзнаки	58
Твори	58
Література про життя та творчість	59
Кабалюк Микола Тимофійович	59
Біографія	60
Творчість	60
Література про життя та творчість	60
Кабанов Олександр Михайлович	61
Біографія	61
Творчість	61
Відзнаки	62
Твори	62
<i>Інтерв'ю</i>	62
Література про життя та творчість	63
Каверін (Ряст) Юрій Валентинович	63
Біографія	63
Творчість	65
Відзнаки	66
Твори	66
Література про життя та творчість	66
Квіт Сергій Миронович	67
Біографія	67
<i>Кар'єра</i>	67
<i>Громадська діяльність</i>	69
Відзнаки	69
Твори	69
Література про життя та творчість	70
Ковальчук-Синичук Леся Максимівна	71

Біографія	71
Творчість	71
Нагороди	71
Література про життя та творчість	71
Коверзнів Костянтин Леонідович	72
Біографія	72
Творчість	72
Твори	74
Література про життя та творчість	74
Коломієць Віталій Гнатович	75
Біографія	75
Творчість	75
Література про життя та творчість	75
Копань Лариса Юріївна	76
Біографія	76
Творчість	76
Твори	77
<i>Публіцистика</i>	78
Література про життя і творчість	78
Корбач Іван Михайлович	79
Біографія	79
Творчість	80
<i>Краєзнавча діяльність</i>	80
Відзнаки	82
Твори	82
Література про життя та творчість	83
Коцюбинська Михайлина Хомівна	83
Біографія	84
<i>Громадська діяльність</i>	84
<i>Літературознавча діяльність</i>	85
Відзнаки	86
Вшанування пам'яті	86
Твори	86
Література про життя та творчість	87
Крим Анатолій Ісаакович	88
Біографія	88
Творчість	89
<i>Драматургічна діяльність</i>	90
Відзнаки	90
Твори	91
Література про життя та творчість	92

Кугай (Вдовиченко) Олена Гордіївна	93
Біографія	93
Творчість	93
Література про життя та творчість	93
Мовчун Леся (Лариса) Вікторівна	93
Біографія	94
Творчість	94
Твори	95
Література про життя та творчість	97
Мойсієнко Анатолій Кирилович	98
Біографія	98
Літературна діяльність	98
Наукова діяльність	99
Відзнаки	100
Твори	100
Література про життя та творчість	101
Мордань Володимир Григорович	102
Біографія	102
Творчість	102
Відзнаки	103
Твори	103
Література про життя та творчість	103
Мороз (Морозенко) Марія Миколаївна	104
Біографія	104
<i>Громадська діяльність</i>	105
Творчість	106
Відзнаки	107
Твори	107
Література про життя та творчість	108
Назаренко Володимир Миколайович	108
Біографія	108
Творчість	109
Твори	109
Література про життя та творчість	109
Нарчинська Тетяна Миколаївна	110
Біографія	110
Творчість	110
Відзнаки	111
Твори	111
Література про життя та творчість	111
Новикова Лідія Василівна	112

Біографія	112
Творчість	112
Відзнаки	112
Твори	113
Література про життя та творчість	113
Осадчий Василь Опанасович	113
Біографія	113
Творчість	114
Відзнаки	114
Твори	114
Література про життя та творчість	115
Павлів Йосип Петрович	115
Біографія	115
Творчість	116
Твори	116
Література про життя та творчість	116
Палійчук Олексій Андрійович	117
Біографія	117
Творчість	117
Твори	118
Література про життя та творчість	119
Погорілов (Розсоха) Станіслав Станіславович	119
Біографія	119
Творчість	119
Твори	120
Пугач Володимир Гаврилович	120
Біографія	120
Творчість	120
Відзнаки	120
Твори	120
Література про життя та творчість	121
Січовик Ігор Прокопович	121
Біографія	121
Творчість	121
Твори	122
Література про життя та творчість	123
Складаний Іван Петрович	123
Біографія	123
Література про життя та творчість	124
Слов'янова Марина (Марія) Павлівна	124
Біографія	124

Творчість	125
Твори	125
<i>Переклади</i>	125
Література про життя та творчість	126
Сом Микола Данилович	126
Біографія	126
Творчість	127
Відзнаки	128
Вшанування пам'яті	128
Твори	128
Література про життя та творчість	129
Ткаченко (Марчук) Наталія Юрїївна	130
Біографія	130
Творчість	131
Відзнаки	131
Література про життя та творчість	131
Фішбейн Мойсей Абрамович	132
Біографія	132
Творчість	132
Відзнаки	133
Твори	133
<i>Переклади</i>	133
Література про життя та творчість	134
Шанін Юрій Вадимович	134
Біографія	134
Творчість	135
Твори	136
Література про життя та творчість	136
Шкляр Василь Миколайович	136
Біографія	136
Творчість	138
Нагороди	140
Твори	140
<i>Переклади</i>	141
<i>Інтерв'ю</i>	141
Література про життя та творчість	141
Щученко Сергій Павлович	143
Біографія	143
Творчість	143
Нагороди	145
Твори	145

Література про життя та творчість	145
Юшук Іван Пилипович	146
Біографія	146
Творчість	147
Відзнаки	148
Твори	148
<i>Переклади</i>	149
Література про життя та творчість	149
Показчик авторів та назв творів	150

Богданова Юлія Олегівна
нар. 1979

поетеса, член НСПУ (2002)

Біографія

Народилася **12 січня 1979 року** у м. Києві.

Закінчила Чернігівський юридичний коледж (2001), навчалася у Літературному інституті ім. Максима Горького (Москва).

Від 2000 – методист Київського коледжу естрадно-циркового мистецтва.

Працює завідуючою оргвідділом НСПУ.

Творчість

Пише російською мовою.

Авторка поетичної збірки „Моно” (2001), книги прози і поезії „Тайная вечеря” (2011).

Низка віршів опублікована у збірнику «Зимние ночи» (1998), періодиці (зокрема в альманахах «Антарес» та «Юрьев день», журналах «Ренесанс», «Радуга»).

Лірика громадянського та соціального спрямування позначена образною оригінальністю. Сучасні поетичні тенденції літератури поєднує з традиціями класичних образних систем.

Богданова, Юлія. Занесло мене в глибокий Космос [Електронний ресурс] : стихотворение // ХайВей. - Режим доступу: <http://h.ua/story/216583/>, вільний (дата звернення: 01.08.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Література про життя та творчість

Богданова Юлія Олегівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D0%AE%D0%BB%D1%96%D1%8F_%D0%9E%D0%BB%D0%B5%D0%B3%D1

%96%D0%B2%D0%BD%D0%B0, вільний (дата звернення: 16.01.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дробот, В. Л. Богданова Юлія Олегівна (12.01.1979) - поетеса [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=35822, вільний (дата звернення: 2004). – Назва з екрана. – Мова укр.

Борисполець Віталій Вікторович
нар. 1962

поет, член НСПУ (2008)

Біографія

Народився **16 травня 1962 року** в м. Бровари Київської області.

Закінчив факультет журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

Працював у київських газетах, очолював ряд громадських організацій та благодійних фондів, є членом експертної ради з формування переліку книжкових видань, передбачених до випуску за програмою «Українська книга».

Віталій Борисполець є нащадком славетного козацького роду, який лишив по собі спогади ще з сивих давен. Бориспольців – хоробрих козаків війська Запорізького знали й поважали за силу духа та розум. Кілька поколінь поспіль вони входили до числа козацької старшини, були сотенними та полковими писарями. Саме цей рід і подарував Україні двох непересічних митців.

Перший – *художник Платон Борисполець*. Учень **Карла Брюллова** та найциріший друг **Тараса Шевченка**, разом з яким навчався у петербурзькій Академії мистецтв. Його полотна прикрашають галереї багатьох країн світу. У Києві у Андріївській церкві знаходиться його картина *«Проповідь святого Андрія*

скіфам». Ще дві – «Пейзаж» та «Жандарм» виставлені у Державному музеї Т.Г. Шевченка.

Продовжив мистецьку естафету – поет Віталій Борисполець.

Творчість

Перше визнання прийшло до нього у 1989 році, коли став дипломантом I Міжнародного фестивалю вільного вірша “Європейський дім”, на якому був наймолодшим учасником. Німецький поет, драматург, учень Бертольда Брехта – Хайнц Калау називав його справжнім відкриттям цього форуму. Не дивина, що спочатку Віталія Бориспольця визнала Європа, а вже потім, власне, Україна.

На час виходу його першої книжки **“Страйк ілюзій” (1991)** його верлібри побачили світ у дев’ятьох країнах і були перекладені п’ятьма мовами. “Страйк ілюзій” став певною сенсацією у літературному просторі України.

1994 року – готова до друку нова збірка **“Полювання на сонячних зайчиків”**. Широко анонсована пресою, вона так і не побачила світ. Причина проста – інтерес до україномовної літератури зменшився, вітчизняні видавництва дійшли межі банкрутства.

Щоправда того ж таки 1994 року Віталій Борисполець отримав пропозицію з Нью-Йорку від Ванди Фипс видати книгу у Сполучених Штатах у перекладах англійською. Та на подив оточуючих він категорично відмовляється. **„Спершу книга має з’явитися в Україні, а вже потім...”** – пише він у листі-відповіді.

Починаючи з 1995 року про Бориспольця почали забувати, хоча за кордоном час від часу про нього згадують й друкують поезії.

Загалом його верлібри побачили світ у 36 країнах світу.

Майже на десять років Борисполець зник з мистецького обрію. Та, як виявилось, не назавжди.

2005 року несподівано для літературних кіл виходить його нова книга **“Платний пляж на Стіксі”**, до якої увійшли сто

кращих верлібрів автора, а сам він вважає своє повернення другим народженням поета.

Того ж таки 2005 року побачив світ подвійний CD з рок-оперою “Платний пляж на Стіксі”, створеною творчою формацією “S.T.i X. project”, фундатором якої був Віталій Борисполець. **Це єдиний в Україні, рівно як і у Європі, значний музичний твір лібрето якого написано виключно верлібром.** Варто додати, що сценічну постановку рок-опери узявся здійснити метр сучасної режисури, всесвітньовідомий король епатажу – Роман Віктюк.

У 2007 році з’являється, ще одна збірка “Платний пляж на Стіксі. Дощовий”. В цьому ж році побачила світ книга «Тлумачення тиші», котра є найповнішим виданням поезій автора.

У 2012 році вийшла книга «Одкровення». В її оформленні використано роботи народного художника України Івана Марчука, за філософією та психодинамікою світосприйняття співзвучні творам автора, як небагато чиї інші. В цьому ж році книга «Одкровення» була висунута Державним комітетом телебачення і радіомовлення України на здобуття Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

Загалом поезія Віталія Бориспольця спонукає до мислення, до переоцінки нав’язаних хаотичним сьогоденням загальнолюдських цінностей, звеличує духовне над матеріальним, сприяє самовдосконаленню особистості.

Твори

Борисполець, В. Одкровення : верлібри / Віталій Борисполець. - Київ : Академія, 2012. - 249, с. : іл.

Борисполець, В. Платний пляж на Стіксі : верлібри / В. Борисполець. - Львів : Кальварія, 2005. - 187 с.

Борисполець, В. Платний пляж на Стіксі ; Дощовий / В. В. Борисполець. - Київ : Академвидав, 2007. - 125 с.

Борисполець В. Позбуваючись сподівань : [бесіда з київ. поетом] // Молодь України. - 1994. - 8 груд.

Борисполець, В. Слова спресовую... : поезія // Дніпро. - 1991. - № 11/12. - С. 146-148.

Борисполець, В. Страйк ілюзій : верлібри / Віталій Борисполець. - Київ : Молодь, 1991. - 47 с.

Борисполець, В. Тлумачення тиші : верлібри / Віталій Борисполець .- Київ :Академія, 2009 . - 399 с. : іл., портр.

Борисполець, В. Тлумачення тиші. Нові одкровення // Літературна Україна. - 2010. - 14 жовтня (№ 37). - С. 5 : портр.

Література про життя та творчість

Книга «Одкровення» [Електронний ресурс] : [про книгу Віталія Бориспольця] // Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://kpru.gov.ua/content/книга-«одкровення»>, вільний. - Назва з екрана. – Мова укр.

Котик, Ігор. Верлібр як форма свободи [Електронний ресурс] : [про книгу Віталія Бориспольця «Тлумачення тиші»] // ЛітАкцент. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://litakcent.com/2009/10/19/verlibr-jak-forma-svobody/>, вільний (дата звернення: 19.10.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Бурбела Віктор Анастасійович
нар. 1948

літературознавець, поет, вчений секретар
Відділення літератури, мови та
мистецтвознавства НАН України, член НСПУ
(2002)

Біографія

Народився **30 жовтня 1948 року** в селі Зелене, Яготинського (нині Згурівський) району Київської області.

Після школи навчався на філологічному факультеті Київського університету, далі - в аспірантурі.

Працює в апараті Президії НАНУ, старший науковий співробітник Інституту літератури при НАНУ.

Досліджує історію української літератури ХХ ст. та сучасний літературний процес в Україні.

Творчість

Автор збірок віршів та поем «Ім'ям людини» (1992), «Кредо» (1999); літературознавчих праць „Література реального

гуманізму”, „Воєнні роки в сучасній українській прозі”, розділів колективних наукових праць «Історії української літератури в двох томах» (1988) та «Історії української літератури ХХ століття».

Твори

Бурбела, В. А. Винниченко Володимир Кирилович // Українська біографістика = Biographistica Ukrainica : збірник наукових праць. - Київ, 2008. - Вип. 4. - С. 469-472.

Бурбела, Віктор. Кредо : вірші, поеми. - Львів : Інститут народознавства НАН України, 1999. - 224 с.

Бурбела, В. М. К. Вороний : над рядками неопублікованої біографії // Дніпро. - 1990. - № 9. - С. 109-118 : фото.

Бурбела, В. Семигорівський грім // Київ. - 1990. - № 6. - С. 127-128.

Література про життя та творчість

Бурбела Віктор Анастасійович : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3. - С. 602-603.

Бурбела Віктор Анастасійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%83%D1%80%D0%B1%D0%B5%D0%BB%D0%B0%D0%92%D1%96%D0%BA%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%90%D0%BD%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%81%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87>, вільний (дата звернення: 27.02.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Деркач, Б. А. Бурбела Віктор Анастасійович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=38014, вільний (дата звернення: 2004). – Назва з екрана. – Мова укр.

Федорук, О. Гармонія із хаосу зірок : [про збірку поезій В. Бурбела "Кредо"] // Київ. - 2000. - N5/6. - С. 139-140.

Веркалець Михайло Миколайович
(1936-2009)

педагог, журналіст, науковець, письменник,
критик, член НСПУ (1997)

Біографія

Народився **2 січня 1936 р.** в с. Залуччя Снятинського району Івано-Франківської області.

Навчався у Горішньозалучанській семирічній та Снятинській середній школах, на історико-філологічному факультеті Станіславського педагогічного інституту, факультеті журналістики Київського університету ім. Т. Шевченка.

Вчителював на Буковині та в Києві, викладав українську мову, літературу й музику (1960-1963).

Працював учителем німецької мови київської школи-інтернату № 11 (1963-1982), столичної середньої школи № 16 (1974-1982). Працював редактором у видавництвах "Радянська школа" та "Наукова думка" (1968-1974), поєднуючи працю із студіями в аспірантурі інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України.

Завідував кафедрою Ніжинського педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя (1982-1989).

Із 1989 року Михайло Веркалець плідно працював на кафедрі історії літератури та журналістики Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Водночас працював на радіостанціях "Україна" (закордонна служба) та "Свобода" як автор літературно-публіцистичних нарисів.

Захистив дисертації: кандидатську "А. Ю. Кримський — історик і критик української літератури" (1979) та докторську "Художня та науково-публіцистична орієнталістика А. Кримського у контексті літературного і культурного процесу України другої половини ХІХ — початку ХХ ст." (1997).

Помер 17 грудня 2009 року.

Творчість

Авторству професора Михайла Веркальця належать близько півтисячі ґрунтовних історико-літературних, літературно-критичних і художніх творів

Серед напрямів його наукової діяльності були літературознавство, релігієзнавство та проблематика ЗМІ, співпрацював з газетами "Освіта", "Літературна Україна", журналами "Майдан", "Відродження".

Михайло Миколайович був найбільшим фахівцем і знавцем видатного українського письменника, перекладача й історика Агатангела Кримського, якому присвятив обидві свої дисертації.

Автор праць "А. Ю. Кримський у колі своїх сучасників" (1990), "Педагогічні ідеї Б. Д. Грінченка" (1990), "Проблема духовності тюркських народів в дослідженнях А. Ю. Кримського" (1995), "А. Кримський про витоки персо-таджицької поезії" (1997), "До проблеми мовного балансу в Україні" (1994), "А. Кримський і фольклор Сходу" (1973), "Педагогічні ідеї П. Куліша" (1989), "Михайл Нуайме на Україні" (1989), збірки казок "Краса у розумі" (1992) та багато інших.

Твори

Веркалець, М. "В німбі обпаленої віри" : їхніми духовними подвигами зміцнювалася українська церква, виборювалася наша державність // Українська культура. - 2000.- N 1. - С. 13-15.

Веркалець М. До матері : вірш // Імена / Попадюк М. П. – Снятин : Прут Принт, 1999. – С. 90.

Веркалець, М. А. Ю. Кримський у колі своїх сучасників / Веркалець М. М. – Київ : Знання, 1990. – 47 с.

Веркалець, М. М. Педагогічні ідеї Б. Д. Грінченка / Веркалець М. М. - Київ : Знання, 1990. – 47 с.

Веркалець, М. Чи правий був «Віщий Олег», збираючись «отмстити неразумным хозарам» ; Тарас Шевченко і Схід ; Жалоба маминої пісні ; Із гільйотини – у безсмертя ; Дбай про кінець діла // Покутська хрестоматія / упоряд. і передм. М. Попадюка. – Снятин : Прут Принт, 2008. – С. 331-363.

Краса у розумі : арабські казки у записах Агатангела Кримського / упоряд., передм. та переказ з араб. **Михайла Веркальця**. – Київ, 1992. – 205 с.

Література про життя і творчість

Веркалець Михайло Миколайович [Електронний ресурс] : [Грінченкознавці] // Луганська ОУНБ ім. О. М. Горького. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://lib.com/base/grin/grinchenkoznavci_1.html, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Веркалець Михайло Миколайович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2000. – Т. 4. - С. 269.

Веркалець Михайло Миколайович // Залуччя над Черемошем : істор.-публіц. розповідь / Романюк І., Романюк Л. Я. - Київ : Веселка, 2004. – С. 113-114.

[**Веркалець Михайло**] // Снятинщина : люди, події, факти / Харитон В. Я., Романюк Я. І. - Снятин : Прут Принт, 2003. – С. 21.

Забіяка, І. М. Веркалець Михайло Миколайович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка]. - Енциклопедія КНУ ім. Т. Шевченка. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://eu.univ.kiev.ua/departments/instytuty-fakul%60tety/verkalets%60-mykhaylo-mykolayovy/>, вільний (дата звернення: 11.10.2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Михайло Веркалець // Імена / Попадюк М. П. – Снятин : Прут Принт, 1999. – С. 59

Михайло Веркалець // Покутська хрестоматія / упоряд. і передм. М. Попадюка. – 2 вид., стереот. – Снятин : Прут Принт, 2008. – С. 330.

Пішов Михайло Миколайович Веркалець... [Електронний ресурс]. - Інформаційна агенція культурних індустрій ПРО. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://i-pro.kiev.ua/contentpishov-mikhailo-mikolaiovich-verkalets>, вільний (дата звернення: 18.12.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Вольвач Павло Іванович
нар. 1963

поет, прозаїк, публіцист,
член НСПУ (1997)

«В житті не буває однієї барви»
П. Вольвач

Біографія

Народився **9 жовтня 1963 року** у м. Запоріжжі.

Здобув неповну середню освіту, поєднував навчання у вечірній школі з роботою на заводі.

Служив в армії, працював на заводах, змінив багато професій і спеціальностей. Зокрема, був слюсарем, ливарником, сантехніком, художником-оформлювачем, продавцем на базарі, бутлегером, безробітним, журналістом-телевізійником на обласному телебаченні в Запоріжжі (редактор інформаційної програми «Телекур'єр»).

Закінчив Запорізький національний університет, факультет журналістики.

Від 1999 року мешкає в Києві.

Кореспондент у київському бюро української служби Радіо «Свобода», «Газета по-українськи» (журналіст).

Зараз працює заступником головного редактора журналу «Сучасність».

На Українському радіо з березня 2011 року. Улюблені теми: література, культура.

Член Українського відділення ПЕН-центру, член Національної спілки журналістів України.

Веде програми «Літературні читання», «Поетична сторінка».

Творчість

Автор 9 поетичних книг («Маргінес», 1996; «Кров зухвала», 1998; «Бруки і стерні», 2000; «Південний Схід», 2002; "Тривання подорожі", 2007; «Триб», 2009; «Вірші на розі», 2010; «Судинна

пошта»; 2011, «У Києві», 2015) та романів «Кляса», 2004 (перевидання 2010), «Крещатик-Плаза» 2012, «Сни неофіта» (2017). що стали помітним явищем в сучасному українському літпроцесі.

2001 - збірка віршів «Південний Схід» номінувалася на Шевченківську премію (пропозиція Миколи Вінграновського).

2011 - претендент на Шевченківську премію за поетичну книгу "Триб".

2016 – номінант на Шевченківську премію за поетичну книгу «У Києві».

Учасник антології «Позадесятники» і «Позадесятники-2» (Львів: Прес-інформ, 2000).

Окремі твори Павла Вольвача перекладалися англійською, російською, польською, словацькою та ін. мовами.

Нагороди

1998 – лауреат літературної премії імені Володимира Сосюри (за зб. “Кров зухвала”).

1998 - літературна премія імені Василя Симоненка НСПУ (за поетичну збірку «Маргінес»);

2002 - роман «Кляса» здобув третю премію в номінації «Романи» на конкурсі «Коронація слова 2002»;

2009 – лауреат літературної премії ім. Бориса Нечерди (за поетичну книжку «Тривання подорожі»).

2013 – лауреат премії ім. Г. Сковороди (за творення поетичного образу героя сучасності).

Твори

Вольвач, П. Акорди околиць : [поезія] // Вітчизна. - 2007. - N 3/4. – С. 7-12.

Вольвач, П. Бруки і стерні : поезії / Павло Вольвач. – Київ : Дніпро, 2000. – 95 с.

Вольвач, Павло. Василь Шкляр передбачив загибель Євгена Кушнар'ова : [про письменника та його твори] // Газета по-українськи. - 2008. - 15 лют. (№ 28). - С. 29.

Вольвач, П. Вірші. // Сучасність. - 2000. – N 1.- С.5-14.

Вольвач, П. Вірші на розі : [поезія] / Павло Вольвач. – Київ : Ярославів Вал, 2010. – 61 с. ; іл., портр.

Вольвач, Павло. [Вірші] [Електронний ресурс] / Поетичні майстерні. - Режим доступу: <http://maysterni.com/user.php?id=3513&t=1>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Вольвач, П. І. Кляса : роман / Павло Вольвач. – Харків : Фоліо, 2010. – 442 с.

Вольвач, Павло. На "Зустрічах у Вінграновського" слухали вірші й частували юшкою" : пам'ятник поетові поставили на місці його намету // Газета по-українськи. - 2008. - 4 черв. (№ 98). - С. 9.

Вольвач, Павло. На пару з ламким листопадом : поезія // Київ. - 2010. - № 9/10. - С. 20-27 : фото, іл.

Вольвач, П. Південний Схід : поезії / Павло Вольвач ; худож. Л. Медвідь. - Львів : Кальварія, 2002. - 188 с. : іл.

Вольвач, Павло. [Пісні під гітару та вірші] [Електронний ресурс] / Poezia.org. - Режим доступу: <http://poezia.org/ua/personnels/277/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Вольвач, П. Средние люди : рассказ / Павло Вольвач ; пер. с укр. Елены Мариничевой // Дружба народов. - 2012. - № 1. - С. 142-144.

Вольвач, П. Судинна пошта : [поезії] / Павло Вольвач. – Київ : Ярославів Вал, 2011. – 91 с. ; іл.

Вольвач, П. Сучасники : філософська лірика // Дніпро. - 2016. - № 3. – С. 15-18

Вольвач, Павло. Ти десь тихо живеш... : новорічна круговерть кохання: золоті сторінки української поезії // Дніпро. – 2010. - № 1. – С. 55.

Вольвач, П. Триб : поезії / Павло Вольвач. – Київ : Факт, 2009. – 122 с.

Вольвач, Павло. Христос рождається - я знаю : із збірки "Судинна пошта" // Українська літературна газета. - 2011. - 9 верес. (№ 18). - С. 10 : фото.

Вольвач, Павло. "Чей магазин? Каму платіте?" : уривок із нового роману з робочою назвою "Сни Неофіта" // Країна. - 2016. - № 19. - С. 26-29 : фото.

Маршал Вінграновський. Книга про поета : спогади, есеї, листи, інтерв'ю / [передм., упоряд. *Павло Вольвач*]. - [Київ] : [Ярославів Вал], [2011]. - 479 с.

Інтерв'ю.

Вольвач, Павло. "Авторитет країни кидає відблиск і на автора" : [бесіда з українським поетом і прозаїком Павлом Вольвачем про ному збірку "У Києві"] / записав Володимир Коксін // День. - 2015. - 12-13 черв. (№ 101/102). - С. 23 : фото.

Вольвач, Павло. Відверто: Павло Вольвач : [інтерв'ю з письменником про новий роман "Хрещатик-плаза"] / записала Анна Пароваткіна // Українська культура. - 2014. - № 1. - С. 14-18 : фото.

Вольвач, Павло. "Життя - це смачно" : ексклюзивне інтерв'ю з письменником Павлом Вольвачем з приводу виходу нової книжки "Хрещатик-плаза" / записала Н. Куліш // Культура і життя. - 2013. - 29 листоп. (№ 48). - С. 9 : фото.

Вольвач, Павло. Меня читають и "братаны" и профессеры : інтерв'ю с писателем и поетом П. Вольвачем о романе «Кляса» / записал Андрей Манчук // Газета по-киевски. - 2007.- 31 окт. (№ 248). - С. 12.

Вольвач, Павло. "Між країсою і правдою тяжію до художньої доцільності" : [інтерв'ю з письменником] / записав Володимир Коскін // Літературна Україна. - 2015. - 3 верес. (№ 33). - С. 6-7 : фото.

Вольвач, Павло. "Пишу про час, який пропустив через власні нерви" : [бесіда з поетом, прозаїком та журналістом Павлом Вольвичем про його життя та творчість] / Павло Вольвач ; записала Тетяна Терен // Березіль. - 2017. - № 1/3. - С. 72-96 : фото.

Література про життя та творчість

Вольвач Павло Іванович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%BE%D0%BB%D1%8C%D0%B2%D0%B0%D1%87_%D0%9F%D0%B0%D0%B2%D0%B%D0%BE_%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 17.04.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дзюба, Іван. Наповненість мовленого і недомовлюваного, або спазми чуття і жестикуляції слова: спроба перерахування поезії Павла Вольвача : [український поет] // Українська літературна газета. - 2016. - 27 трав. (№ 10). - С. 6,7 : фото. - Закінчення. Початок: № 6, 7, 8, 9 - 2016.

Павло Вольвач [Електронний ресурс]. - Українське радіо. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://www.nrcu.gov.ua/prog-presenter.html?id=184>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Слабошпицький, Михайло. "Посеред химерної держави..." : з нотаток про Павла Вольвача в контексті йому суголосних поетів // Літературна Україна. - 2010. - 21 жовт. (№ 38). - С. 1, 4.

Соловей, Олег. Кавова гуща життя : [про роман Павла Вольвач "Хрещатик-Плаза"] // Літературна Україна. - 2015. - 15 січ. (№ 3). - С. 7 : фото. - Рец. на кн.: Хрещатик-Плаза : роман / П. Вольвач. - Київ : Український пріоритет, 2013.

Сорока, Петро. Подорож на годинниковій стрільці : літературний денник 2014 року : [огляд творів українських письменників в т. ч. Павло Вольвач] // Березіль. - 2014. - № 5/6. - С. 110-128 : фото.

Стусенко, Олександр. Клясика Павла Вольвача [Електронний ресурс]. - ЛітАкцент. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://litakcent.com/2011/04/18/kljasyka-pavla-volvacha/>, вільний (дата звернення: 18.04.2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

Хоменко, Олександр. Поезія Міста печер і вогнів : [про збірку поезій українського поета Вольвача Павла "У Києві"] // Літературна Україна. - 2015. - 26 листоп. (№ 45). - С. 12 : фото.

Гонтарук Любов Романівна
нар. 1947

українська поетеса, прозаїк, перекладач, педагог,
член НСПУ (1999)

*Моє тут серце
і любов назавше,
мої пісні бере у свій полон.
Човен надій до серця прив'язавши,
найперше слово п'є з моїх долонь.*

Л. Гонтарук

Біографія

Народилася **21 вересня 1947** року в селі Великий Кунинець Збаразького району Тернопільської області.

Навчалася у Великокунинецькій восьмирічній та Горинській середній школах.

Закінчила Тернопільський державний педагогічний інститут (1972 р., нині - національний університет ім. В. Гнатюка)

за спеціальністю «Біологія. Хімія» та Тернопільський університет ідеологічних кадрів (1981).

Працювала педагогом Збарзької санаторної школи-інтернату (1969–1996).

З 1996 року і по сьогодні на творчій роботі. Живе в Києві.

Член Національної спілки письменників України з 1999 року.

Творчість

Писати вірші почала в юності. Зустріч із шанованим літератором у далекому 1977-ому у Збаражі стала початком багатолітньої дружби молоді поетеси із відомим українським письменником Олесем Гончарем. Саме Олесь Терентійович помітив у молодій вчительці паростки таланту, підтримав, порадив спробувати писати ще й прозу.

Відважившись на інший жанр, пані Люба додала до свого творчого доробку невеличкі оповідання, новели.

Вдалі спроби пера помітив російський письменник Анатолій Дімаров, який при зустрічі захопив письменницю до написання новел, які, на його думку, їй вдаються.

Перша окрема книжка *"Джерело"* була надрукована в 1992 році. В подальшому вийшли друком *"Білий день"* (1993), *"Сім хвилин"* (1994), *"Подив"* (1995), *"Над Гнізною"* (1996), *"Вибране"* (1997), *"Червоний кінь"* (1999), *"Дружба впродовж вісімнадцяти років"* (2002), *"Ксенія"* (2003), *"Самотнє літо"* (2004), *"Моя Софія"* (2005), *"Ніколи більше. NEVER - MORE"* (2006), *"Напередодні..."*, *"Антологія любові"* (обидві - 2007), *"Колір любові"*, *"Ріка любові"* (обидві - 2008), *"Млин"*, *"Слово"* (обидві - 2009), *"Підкова"*, *"Криниця"*, *"Жива Вощина"* (усі - 2010).

Творчості Гонтарук притаманні ширість і природність інтонації, акварельна свіжість тонів. Основна тематика її поезій: людська доброта, любов до рідного краю, його історії та природи.

Любов Романівна довіряє своєму серцю, пише тепло і м'яко. Пейзажна лірика дихає любов'ю до всього, що народжене природою.

Публікувалась в періодичних виданнях: альманасі «Поезія-87», журналі „Київ”, газетах „Літературна Україна”, „Освіта”, „Урядовий кур'єр”, „Молодь України”, „Вільне життя”, „Тернопіль вечірній”, „Народне слово” та інших.

Петро Сорока з приводу поезії Любові Гонтарук зазначає: *«З першого погляду може скластися враження, що в ній децю забагато сентиментальності, розчуленості, але все це йде від надміру почуттів... Любов Гонтарук – поетеса любові. Все у неї осяяне і зігріте живлющим вогнем цього святого і величного почуття...».*

Любов Гонтарук має в своєму доробку і переклади з грецької мови. Вона постійно працює над собою. Поглиблює вивчену в інституті німецьку мову, розмовляє англійською, перекладає грецькою, читає польською, не забуває російську, розпочала вивчати французьку, пише українською.

На сьогодні з-під пера поетеси і письменниці Любові Гонтарук вийшло два з половиною десятки книг, виданих у найкращих тернопільських та київських видавництвах. У своїх творах – чистих і осяйних – мистець прагне зробити людину кращою, добрішою, красивішою, безстрашною перед випробуваннями долі, впевненішою у собі.

Афоризми

У високих дерев довші тіні.

Ненависть – це виплід безсилля.

Людина без віри - як день без сонця.

Очі – вікна думки.

Слава – ніжна квітка без коріння.

Любов, як сонце, залишає опіки.

Любов і ненависть – близнята у різній одежі.

Знання – це біг на довгу дистанцію.

Надія – хліб для нещасливого.

Легше вберегтися від злої жінки, ніж від занудливого чоловіка.

Злагода – музика життя.

Чують музику всі, бачать музику одиниці.

Глибока річка не шумить.

Досвід – це вчора, що діє сьогодні.

З мудрою людиною і мовчання – розмова.

Мовчання – теж відповідь.
І в малій краплині грає веселка.
Любов роззброює ненависть.
Тільки у вірі біль стає насолодою.
Якщо маєш багато, не проси більше.

Твори

Гонтарук, Л. Р. Білий день : поезії. – Львів : Каменярь, 1993. – 71 с.

Гонтарук, Л. Р. Вибрані поезії. – Львів : Каменярь, 2000. - 223 с.

Гонтарук, Л. Р. Джерело : поезії // Пелюстка світу : вірші семи молодих поетес / Л. К. Вахіна, Л. Р. Гонтарук, К. Г. Горчар [та ін.]. – Київ, 1989. – С. 51–92. – (Перша книга поетеси).

Гонтарук, Л. Р. Іскри жар-птиці 2 [Текст] : [поезії] / Любов Гонтарук. - Кам'янець-Подільський : Медобори-2006, 2014. - 150, [17] с. : фото. кольор. - Бібліогр.: с. 151.

Гонтарук, Л. Р. Ксенія : поезії. – Тернопіль : Джура, 2003. - 172 с.

Гонтарук, Л. Р. Ключ від раю : роман, афоризми, нариси / Любов Гонтарук. - Київ : Веселка, 2012. - 268 с.

Гонтарук, Л. Р. Код Нібіру : роман / Любов Гонтарук. - Київ : Веселка, 2011. - 310 с.

Гонтарук, Л. Р. Пізня вишня [Текст] : новели, невігадані історії / Любов Гонтарук. - Київ : Наш час, 2012. - 232 с.

Гонтарук, Л. Р. Подив : лірика. – Львів : Каменярь, 1995. – 72 с.

Гонтарук, Л. Тайна ; Еліксир ; Облиште ; Ілюзія : вірші // Рушник : літературно-мистецький збірник. – Збараж : Обрій, 2001. - С. 47-50.

Гонтарук, Л. Р. Сім хвилин... : лірика. – Київ : Український письменник, 1994. – 63 с.

Гонтарук, Любов. Чекання : [добірка віршів] // Літературна Україна. - 2014. - 7 серп. (№ 29). - С. 8 : фото.

Гонтарук, Л. Р. Червоний кінь : поезії. – Тернопіль : Джура, 1999. – 92 с.

Література про життя та творчість

Гонтарук Любов Романівна [Електронний ресурс] / Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>, вільний (дата звернення: 09.04.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Гонтарук Любов Романівна : [біографічна довідка] // Тернопільський Енциклопедичний Словник. – Тернопіль : Збруч, 2004. - Т. 1. А-Й. - С. 389.

Гонтарук Любов Романівна // Література землі Збараської.
: бібліогр. посібник / упоряд. Н. Сенчишин. – Збараж : ЦБ, 2005. -
Вип. 2. - С. 24-26.

Демків, Б. Вічна таїна любові : [роздум над новою книжкою поезій Л. Гонтарук] // Вільне життя. - 1995. - 31 жовт.

Кіріндась, В. Щоб не зміліло джерело : [про нову збірку Л. Гонтарук „Сім хвилин”] // Народне слово. - 1995. - 2 черв.

Костюк, С. Несподіваний презент : [українська поетеса Л. Гонтарук передала у фонд краєзнавчого музею п'ять збірок власних творів і томик „Дружба впродовж вісімнадцяти років”] // Свобода. - 2006.- 18 лют.

Любов Гонтарук [Електронний ресурс] : бібліотечні проекти : літературна карта // Збараський район, Тернопільська обласна бібліотека для дітей. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://odb.te.ua/1411>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Перебийніс, П. М. Гонтарук Любов Романівна [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=30801, вільний (дата звернення: 2006). – Назва з екрана. – Мова укр

Яновський, Олесь. Таємниця закоханого серця : творчість Любові Гонтарук // Літературна Україна. - 2011. - 4 серп. (№ 29). - С. 6 : фото.

Горкавий Сергій Кирилович
нар. 1956

український прозаїк, перекладач,
заслужений працівник культури України,
член НСПУ (1996)

Біографія

Народився **13 січня 1956** року в с. Велика Загорівка Бортнянського району Чернігівської області.

Закінчив філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (**1978**).

Працював у системі Головкиївміськбуду. Від 1987 року – у видавництві «Мистецтво» (Київ).

Член Національної спілки письменників України (1996).

З 1996 по 1997 рік – заступник директора видавництва „Мистецтво” (Київ). Відтоді працював у вищих органах державної влади. А саме - в апараті Кабінету Міністрів України, в Адміністрації Президента України, у Верховній Раді України.

Творчість

Друкувався в альманахах «Вітрила» (1984), «Світовид» (1993–1994), літературно-художньому збірнику «Сузір'я» (Київ, 1990), журналі «Сучасність».

Автор збірок оповідань: «Гість» (1985), «Мудрість віків» (у 2-х томах), фенологічного довідника «У народі кажуть...» (1992), збірки повістей і оповідань «Острівець» (2005; усі – Київ) та інших. Основна тематика творчості – спроба осмислення проблеми екології душі.

Відзнаки

Заслужений працівник культури України

Твори

Горкавий, С. К. Гість : оповідання / Сергій Горкавий ; рец. В. Медвідь. – Київ : Молодь, 1985. - 167 с. - (Перша книга прозаїка).

Горкавий, С. Роздуми над феноменом "мистецтва" : [до 65-річчя з дня відкриття вид-ва "Мистецтво"] // Вісник Книжкової палати. - 1997. - № 2. - С. 35-36.

Київ : фотоальбом / упоряд. та текст **С. Горкавий** ; худож. П. Буркут. - Київ : Мистецтво, 1999. - 112 с. : фотогр.

Святий Київ : фотоальбом / упоряд. Н. Прибега ; текстівки і розшир. анот. **С. К. Горкавий** [та ін.]. – Київ : Мистецтво, 2001. - 240 с. : іл. - Текст укр., англ., рос., нім, фр., ісп. мовами.

Святий Київ : фотоальбом / упоряд. Н. Д. Прибега ; вступ. ст., текстівки і розшир. анот. **С. К. Горкавий** [та ін.]. – Київ : Мистецтво, 2008. - 239 с. : фото, іл.

Українці в Аргентині : фотоальбом / упоряд. Ніна Прибега ; ред. **С. К. Горкавий**. – Київ : Мистецтво, 1997. – 128 с.

Українці в Аргентині : фотоальбом / упоряд. Ніна Прибега ; ред. **С. К. Горкавий**. – Вид. 2-ге. – Київ : Мистецтво, 1998. – 272 с.

Чемес, В. Ф. Горкавий Сергій Кирилович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] / Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=31281, вільний (дата звернення: 2006). – Назва з екрана. – Мова укр.

Горловий Михайло Петрович
нар. 1952

скульптор, поет
член Національної Спілки Художників
України (1993), НСПУ (1998).

“Ось це моє життя. Оце моя дорога”

Біографія

Народився **19 жовтня 1952** року в селі Щербанівка Обухівського району Київської області. Закінчив Київський художній інститут (**1986-1992** рр. Українська Академія Образотворчого Мистецтва та Архітектури. Факультет скульптури).

Працював на виробництві - головним художником у РБУ-1 «Київзеленбуду».

Учасник художніх виставок (від **1978**), Всесвітніх форумів «Скульптура в камені» (від **1998**). Персональні виставки – у Києві (1994, 1996, 2002), м. Обухів (1994, 2002), м. Ржищів (2004; обидва – Київської області).

Літературна діяльність

Друкується від **1970** року. Автор книг поезій та спогадів: «Я - скит з трипільських праглибин» **1996 р.**, «Діти Дажбога» **2000 р.**, «Дорога в Україну» **2002 р.**, "Поезія в камені" **2011 р.** та публікацій у альманахах "Щербанівка" «Нариси з історії села Щербанівки на Обухівщині». **2014 р.**

Скульптурна діяльність

Для творчості Горлового характерне використання фігуративної пластики з вирішенням об'ємів площинами, орнаментативної пластики кольором та лініями.

Монументальним роботам Михайла Горлового не властиві велич та вражаючий розмір. Насамперед це духовна велич образу, котра межує з ліризмом... Мистець завжди усвідомлював, що вияв скульптора – це насамперед вияв не тільки його індивідуальності, а й традиції, історії, ментальності свого народу”.

Митець щиро відданий трипільській культурі, постійно живе в ній. У той же час він є модерним скульптором, що гідно представляє питоме українське мистецтво.

Персональні виставки:

- 1987- Обухівський Історичний Музей
- 1988 - Обухівський Історичний Музей
- 1989 - Обухівський Історичний Музей
- 1994 - Національна Галерея України м. Київ «Ми – Трипільці»
- 1995 - Галерея «Грифон» м. Київ «Трипілля»
- 2002 - Обухівський Історичний Музей
- 2002 - Національний музей Т.Г. Шевченка м. Київ «Я – Скит з Трипільських праглибин»
- 2003 - Фестиваль «Ржищівський вінок» м.

Ржищів

- 2004 - Фестиваль «Ржищівський вінок» м. Ржищів
- 2007 - КУМФ. Торонто. Канада. Український історичний фонд м. Едмонтон, Канада
- 2008 - Мистецький центр м. Калгарі, Канада

Виставки:

*Іван Богун 2007 р.,
бронза*

- 1990- Всеукраїнська весіння виставка РБХУ м. Київ
- 1990 - Всеукраїнська осіння виставка РБХУ м. Київ
- 1991 - Всеукраїнська весняна виставка РБХУ
- 1991 - Всеукраїнська осіння виставка РБХУ
- 1991 - Всеукраїнська виставка «500 років Козацтву України»
- 1992 - Всеукраїнська весняна виставка
- 1992 - Всеукраїнська осіння виставка РБХУ

- 1993 - Всеукраїнська виставка «Голодомор в Україні 1932-1933 рр.»
- 1993 - Всеукраїнська осіння виставка РБХУ
- 1994 - Всеукраїнська осіння виставка РБХУ
- 1994 - Конкурс «Київська скульптура-94» галерея 2 Київ»
- 1995 - Виставка «Весна» галерея «Київ»
- 1995 - Виставка «Осінь палітра Києва» галерея «Лавр а» м. Київ
- 1995 - Всеукраїнська виставка «Різдвяна виставка» галерея «Київ»
- 1995 - Всеукраїнська виставка «400 річчя Богдана Хмельницького»
- 1996 - Виставка «Україна – Грузія» галерея «Київ»
- 1997 - Виставка «350 років композитору Артему Веделю» Києво-Могилянська Академія м. Київ
- 1998 - Всеукраїнська виставка «Весна-98» РБХУ м. Київ
- 1998 - Всеукраїнська виставка «Весна -99» РБХУ м. Київ
- 1999 - Всеукраїнська виставка «Трієнале-99»
- 1999 - Всеукраїнська виставка «Осінь-99» м. Київ
- 1999 - Всеукраїнська виставка «Різдвянний салон» РБХУ м. Київ
- 2000 - Виставка мистецького гурту «Світовид» Національний музей Т.Г. Шевченка м. Київ
- 2000 - Всеукраїнська виставка «Осінь-2000» РБХУ м. Київ
- 2000 - Виставка присвячена творчості мистецтвознавця В. Підгори . Музей Т.Г Шевченка.
- 2001 - Виставка творчого гурту «Світовид». Національний Музей Т.Г Шевченка.
- 2001 - Всеукраїнська виставка до дня художника РБХУ м. Київ
- 2003 - Всеукраїнська виставка Весняний салон -2003 РБХУ м. Київ
- 2004 Всеукраїнська виставка «Осінь» РБХУ м. Київ
- 2005 - Всеукраїнська виставка РБХУ м. Київ
- 2006 - Всеукраїнська виставка «Україна від Трипілля до сьогодення» РБХУ м. Київ
- 2007 - Всеукраїнська різдвянна виставка РБХУ м. Київ
- Автор пам'ятників:*
1. «Гетьману Івану Виговському» (с. Германівка) – 1995 р.
 2. «Легендарній медсестрі 1941-1945рр Олені Ковальчук» (с. Германівка) 1997 р.
 3. «Жертвам Голодомору 1932-33рр» (с. Щербанівка)
 4. «1000-літтю Трипілля» (с. Трипілля)
 5. «Григорію Косинці» (с. Красне) – 1999 р.

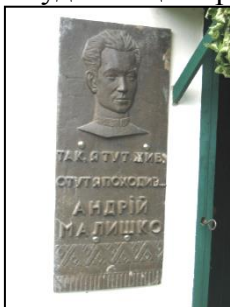
6. «Першовідкривачу Трипільської культури Вікентію Хвойко» (с. Трипільля)
7. «Степану Бандері» (м. Бучач) – 2007 р.
8. «Воїнам Афганцям» (м. Обухів) - 2006 р.
9. «Уласу Самчуку» (м. Рівне) співавтор - 2005 р.
10. «Жертвам голодомору» 32-33 рр» (с. Козин)
11. «Жервам геноциду українського народу» (с. Зікрачі)

пам'ятник «Воїнам Афганцям»
(м. Обухів) 2006 р.

Меморіальні дошки:

- «Гетьману України Пилипу Орлику» (м. Київ) – 1996 р.
- «Андрію Малишку» (м. Обухів)
- «Леоніду Коваленку» (м Київ)
- «Василію Чухлібу» (м. Українка) – 2001 р.
- «Петру Швецю» (с. Гусачівка)
- «Художниці Парасці Коломийко» (м. Обухів)

Меморіальна дошка «Андрію
Малишку» (м. Обухів)

Симпозіуми:

- 1998 - Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Рашана, Ліван)
2000 - Всеукраїнський симпозіум «Скульптура з криги» (м. Київ, Україна)
2000 – Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Алей, Ліван)
2001 - Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Расельматен, Ліван)
2001 - Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Алей, Ліван)
2003 – Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Біблос, Ліван)
2004 - Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Ржищів, Україна)
2005 - Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Зук - Мішель, Ліван)
2006 - Всеукраїнський симпозіум «Скульптура в камені» (м. Ржищів, Україна)
2007 - Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Зук Мікаель, Ліван)
2008 - Всеукраїнський симпозіум «Скульптура в камені» (м. Вишгород, Україна)
2008 – Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Зук Мозбек, Ліван)
2009 – Міжнародний симпозіум «Скульптура в камені» (м. Зук Мозбек, Ліван).

Роботи автора знаходяться у колекціях Національних і приватних музеїв України та Зарубіжжя (Канади, США, Фінляндії, Франції, Сербії, Австрії, Лівану, Марокко, Сирії, Англії, Іспанії.

Окремі роботи зберігаються в Музеї історії Києва, Обухівському історико-краєзнавчому музеї, Музеї українського сучасного мистецтва (Київ).

Відзнаки

Лауреат премії ім. Гнипів за «Монументальну пропаганду діячів Української культури».

Нагороджений медаллю «Будівничий України» Всеукраїнського товариства «ПРОСВІТА».

Лауреат «ГРАН ПРІ», «Скульптура з криги» - 2000 р.

Твори

Горловий, М. П. Поезія в камені : зб. поезій / Михайло Горловий. - Кам'янець-Подільський : [б. в.], 2011. - 283 с.

Горловий, М. П. Скульптура / Михайло Горловий = Sculpture / Mykhailo Horlovy : [альбом]. - Київ : Дорадо-Друк, 2012. - 127 с. : кольор. іл. - Назва обкл. : Михайло Горловий = Mykhailo Horlovy. - Текст укр., англ.

Горловий, М. П. Щербанівка : нариси з історії села Щербанівки на Обухівщині / Михайло Горловий ; [упоряд. Ю. К. Домотенко]. - Кам'янець-Подільський : Медобори-2006, 2014. - 207 с. : іл.

Горловий, М. П. Я - скит з трипільських праглибин : поезії, спогади / М. П. Горловий. - Київ : Укр. письменник : Вир, 1996. - 94 с.

Література про життя та творчість

Баранов, Віктор. Дажбожий нащадок з трипільського лона // Київ. – 2002. - № 9. - С. 186-188.

Горловий Михайло [Електронний ресурс] : персональний сайт. - Горловий Михайло. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://horlovy.com/uk/site/sculpture>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Горловий Михайло Петрович [Електронний ресурс] : [життєвий та творчий шлях]. - НВК «СЗОШ-ЗОШ I-III ст. № 1 ім. А. Малишко». - Електрон. текст. - Режим доступу: http://obukhivsch1.ucoz.ua/index/mikhajlo_gorlovij/0-138, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Грязов Андрій Борисович нар. 1961

український поет, лікар, видавець
і культуртрегер, член НСПУ (2000)

*«Как это просто – жить и верить»
А. Грязов*

Біографія

Народився **5 грудня 1961** року в м. Мари Туркменської РСР в сім'ї військовослужбовця.

У **1979** році поступив в медичний інститут в м. Оренбург в Росії.

У **1984** році перевівся до Києва.

У **1985** році закінчив Національний медичний університет імені А. А. Богомольца і був розподілений в київський інститут нейрохірургії.

З **1986** по **1988** проходив строкову службу військовим лікарем у ВВС, в чернігівському льотному училищі.

У **1989** повернувся в інститут нейрохірургії.

З **1996** по **2003** рік завідував відділенням Магнітно-резонансної томографії в лікарні швидкої медичної допомоги.

З **2003** року працює в Інституті нейрохірургії ім. А. П. Ромоданова, один з основоположників магнітно-резонансної томографії та радіонейрохірургії на Україні

З **2010** року завідувач відділенням радіо нейрохірургії, кандидат медичних наук.

Творчість

Перші спроби писати вірші почалися у 9 класі. Сам поет стверджує, що перші гідні вірші написав на 1-2 курсі інституту.

Друкуватися почав з **1981** року, будучи студентом медичного інституту в м. Оренбурзі (Росія), в газеті «Радянський медик». Пізніше в обласній газеті. Виступав на обласному радіо Оренбурга.

Пише російською мовою. Автор ліричних збірок: «Перекресток» (1994), «Каштановый дом» (1997), «Подсвечники» (1999), «Мой берег» (2001), «Муравей тишины» (2004; усі – Київ), «На ладони» (Київ, 2000; Санкт-Петербург, 2001), «Джаз» (Харьков, 2005), Точка Слуха (Харьков, 2008); Роса (Київ, 2011); Доктор Будзьдоров (Київ, 2013).

Вірші включені в антології: «Київ. Російська поезія. XX століття» (Мюнхен); «Російська поезія України» (Київ); «Пісні Південної Русі» (Донецьк); «Земляки» (Москва); «Самий час» (Москва).

З **2000** року член союзу письменників України.

У **2005** році організовує фестиваль «*Каштановий будинок*» і починає випускати однойменний альманах.

У **2007** році заснована премія імені Арсенія і Андрія Тарковських в області поезії і кінематографа Міжнародним поетичним фестивалем «Каштановий будинок», фондом Тарковських, за підтримки корпорації «ІСД».

Премія була створена для підтримки і розвитку кращих зразків класичної сучасної поезії, а також відродження кращих традицій авторського художнього і документального кіно Росії і України.

Андрій Грязов входить в редколегію журналу «Веселка», в різні роки був членом журі різних конкурсів, у тому числі «Пушкінська осінь», «Слов'янські традиції», Міжнародного літературного конкурсу Волошинського.

З **2001** року Андрій Грязов член редколегії поетичного сайту [www.poezia.ru www.poezia.ru].

2003 рік – соавтор і член журі Волошинського фестивалю в Коктебелі.

2011 рік - голова журі Всеукраїнського конкурсу дитячої поезії імені Йосифа Курлата «Джерельце», засновник театру «Поет», видає поетичну серію «Каштановий будинок».

Незмінний куратор київського фестивалю «Київські лаври».

З **2012** року член Союзу письменників ХХІ століття.

Друкувався в українських журналах: „Веселка”, „Новий журнал”, „На любителя”, „Склянка часу”, «Дев'ятий скіф», «Ковчег», «Ренесанс» та ін.

Публікується в періодичних виданнях України, Росії, США, Німеччини, Ізраїлю.

Твори поета перекладені на українську, англійську, французьку та німецьку мови.

Друкувався в зарубіжних журналах: „Дружба народів”, „Поезія”, „Сталкер”, „Соты” (Росія), „Новий журнал” (Нью-Йорк, США), „Атланта” (Атланта, США), „Хрещатик”, „Зарубіжні записки” (Німеччина), „Таллінн” (Естонія), „Зінзівер”, „Діти Ра” (Росія) та інші.

Автор спектаклів:

1. "Андреленовий еликсир";

2. "Лечение Любовью";
3. "Исповедь";
4. "Черная кошка";
5. "Любовь and Helloween".

Відзнаки

- 2005 р. - премії ім. Ю.Долгорукого - за книгу віршів «Джаз»;
- 2009 р. - премії Національної спілки письменників України імені Н. Ушакова - за книгу «Точка слуху»;
- 2010 р. - премії ім. А.С. Грибоедова;
- 2012 р. - премії газети «Поетоград»;
- 2014 р. - премії "Петрополь" за книгу віршів "Роса" та фестиваль "Каштановий дім";
- 2015 р. - премія імені Леоніда Вишеславського «Планета поета».

Твори

Грязов, А. Б. Джаз : избранное / Андрей Грязов ; [предисл. М. Красикова]. - [Харьков] : [Эксклюзив], [2005]. - 200 с.

Грязов, А. Б. Каштановый дом : [стихи]. - Київ : Байда, 1997. — 127 с. : ил.

Грязов, А. Б. Мой берег : стихи. - Київ : Чорнобильінтерінформ, 2001. - 149 с. : ил.

Грязов, А. Б. Муравей тишины : стихи / Андрей Грязов. - Киев : Радуга, 2004. - 71 с.

Грязов, А. Б. На ладони : стихи. — Київ : [Б. и.], 2000. — 163 с. : ил.

Грязов, Андрей. Произведения [Электронный ресурс]. - Андрей Грязов. - Електрон. текст. - Режим доступа: <https://www.stihi.ru/avtor/gran>, свободный. – Название с экрана. – Яз. рус.

Поезія:

В окнах покой сентября

В окнах покой сентября...

Женский зашторенный гений...

День состоит из тебя,

Ты – из счастливых мгновений.

Словно молитва – стряпня,

Перед плитою-иконой...

Ради какого меня

Кухонной стала мадонной?..

*В окнах покой сентября,
Вечер и тёплые тени,
Ночь состоит из тебя...
Волосы, руки, колени...
Вижу, что будет спустя
Год, или два... или после...
Я состою из тебя –
Девочки тихой и взрослой...*

Література про життя та творчість

Грязов Андрій Борисович [Електронний ресурс] //

Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу:
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D1%80%D1%8F%D0%B7%D0%BE%D0%B2_%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D1%96%D0%B9_%D0%91%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%81%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення:
11.05.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Гутковський Володимир Матвійович нар. 1945

український поет, прозаїк, перекладач, критик,
член НСПУ (1998)

*«Ветреный летний день, так же как и всегда.
Я посижу в тень, вспоминая себя.»*

В. Гутковський

Біографія

Народився **16 червня 1945** року у Києві в сім'ї службовців. Освіта вища — в 1968 році закінчив механіко-математичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченко за фахом теорія вірогідності і математична статистика. 1968—1999 рр. — працював в НДІ «Квант» на різних інженерних посадах.

З **2000** року по теперішній час — провідний інженер науково-дослідного інформаційно-аналітичного центру «Квант»

Інформ». Напрямок робіт — підготовка інформаційно-аналітичних матеріалів.

Живе і працює в Києві. Пише російською мовою.

Член Національного союзу письменників України (1998 р.), а також редколегії інтернету-ресурсу ШАПУ (Поезія і авторська пісня України) — «Poezia.org».

Відповідальний секретар журі премії імені Миколи Ушакова для російськомовних поетів Національного союзу письменників України.

Член журі 4-ого Міжнародного літературного конкурсу Волошинського, брав участь в міжнародних літературних фестивалях «Пушкінське кільце» і «Київські лаври — 2009».

Творчість

Екзистенційне бачення світу, іронічний стиль письма, виразність поетичних деталей — основні риси творчості Гутковського.

Володимир Гутковський — поет, який бачить себе наскрізь, і в той же час володіє вельми прекраснодушним, а тому наївним, уявленням про навколишню дійсність. Скорботне усвідомлення цього факту вимушує його час від часу приймати пози, які з боку виглядають як відверте самомилування, а, по суті, є вираженням концентрованого відчаю. Тому практично будь-який його поетичний вислів є не що інше, як фігура умовчання. Він завжди охоче готовий обміняти власну безоглядну віру на свій же безмежний скептицизм, щоб, врешті-решт, піддати і те, і інше фірмовому авторському сумніву або ще частіше осміянню. Не даючи при цьому жодному з перерахованих компонентів анінайменших шансів на фінальне торжество. Щоб переконатися в справедливості вищесказаного досить просто прочитати його вірші.

Поет володіє відчуттям гумору настільки витонченим, що його прояви не завжди вдається уловити навіть найпроникливішому читачеві.

Володимир Гутковський пише про свою творчість: *„Меня больше всего интересует творчество, а именно: когда непонятно,*

как это сделано. Условно говоря, повести Чехова. В украинской классике XX века мне близок жанр «химерного» романа, который во многом превзошел достижения латиноамериканского «магического реализма». Очень ценю великую украинскую переводческую школу... Поэзия начала XX века — в соответствии со своими вкусами лучше знаю Пастернака, чем Мандельштама, Цветаеву, чем Ахматову. Из близких современников существенное влияние оказал Бродский, хотя со временем начал относиться к нему более критично. Из ныне живущих — наибольший эмоциональный отклик вызывает поэзия Ивана Жданова, очень значительный поэт Ирина Евса. Однако, по большому счету, вся поэзия как таковая к поэзии не имеет никакого отношения”.

Друкується від 1991. Пише переважно російською мовою. Автор книг віршів і прози: «В то же время» (Київ, 1993), «Не сезон» (Київ, 1996), «Перебор» (Київ, 2000), «Сюрлиризм» (Київ, 2005), «Фонограф» (Київ, 2008). "Свод" (Київ, 2011).

Публікувався: у журналах: "Веселка", «Самватас», «Соти», «Вітчизна», «Живий Журнал» (Київ); «Журналіст», «Мережева поезія» (Москва), «Хрещатик» (Німеччина), в антології «Київ. Російська поезія XX століття»; у інших альманахах і збірках; на кількох популярних літературних сайтах (Poezia.ru, Stichi.ru, Poezia.org, «Вірші.ua»).

Член редколегії ряду інтернету-порталів. Керівник літературної студії "Третє врата". Пише російською мовою.

Відзнаки

2005 р. - лауреат 3-го Міжнародного літературного фестивалю імені М. А. Волошина за оповідання «Дві тижні в раю».

2011 р. - лауреат премії ім. Н. Ушакова за книгу віршів «Свод».

Твори

Гутковський, В. М. В то же время : стихи. – Киев : РИФ, 1993.

Гутковський, В. М. Не сезон : стихи. – Киев : РИФ, 2000. - 58 с.

Гутковський, Володимир. Пензлями часу і долі : [рецензія на книгу М. Слабошпицького "Автопортрет художника в зрілості"]

(про Рафаеля Багаутдінова)] // Вітчизна. - 2009. - № 5/6. - С. 164-166. - Рец. на кн.: Автопортрет художника в зрілості : роман-колаж / М. Слабошпицький. - Київ : Ярославів Вал, 2008.

Гутковський, В. М. Перебор : стихи. – Киев : РИФ, 2000. - 79 с.

Гутковський, В. М. Сюрлиризм : стихи. – Киев : РИФ, 2005.

Гутковський, В. М. Фонограф : стихи. – Киев : Издательський Дом Дмитрия Бураго, 2008. - 64 с.

Література про життя та творчість

Гутковський Володимир Матвійович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] / Енциклопедія сучасної України. - Режим доступу: <http://esu.com.ua/search.php?surname=Гутковський> Володимир, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Літературна премія імені Миколи Ушакова : лауреати 2011 року // Літературна Україна. - 2011. - 14 лип. (№ 26). - С. 2.

Слепинін, Олег. Диференціал літературного процесу, або «Як зазначив В.Гутковський...» [Електронний ресурс] // ZN.UA «Дзеркало тижня. Україна». - Електрон. текст. - Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/SOCIETY/diferentsial_literaturnogo_protseesu_abo_yak_zaznachiv_vgutkovskiy.html, вільний (дата звернення: 06.04.2007). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дзюбенко-Мейс Наталія Язорівна
нар. 1952

українська письменниця, поетеса, журналістка,
заслужений працівник культури України,
член НСПУ (1992) та Української асоціації
дослідників голодоморів,
вдова історика та дослідника голодомору в
Україні 1932-33-х років Джеймса Ернеста
Мейса

*„Наскільки ми можемо озирнутися назад,
настільки ми можемо
передбачити і своє майбутнє...”.*

Н. Дзюбенко-Мейс

Біографія

Народилася **4 червня 1952 року** в селі Київець Миколаївського району Львівської області.

Закінчила факультет журналістики Львівського університету у 1975 році. Працювала кореспондентом, старшим редактором видавництва «Каменяр» (Львів, 1982–1983), „Радянський письменник” (1983–1989), завідуючою відділу історії України газети «Голос України» (Київ, 1989–2002).

Працювала журналістом в газетах «Молода Галичина», «День» та «Український письменник». Редактор, упорядниця, одна з авторів документальної книги „Голод 33” (Київ, 2003).

Член Національної спілки письменників України з 1989 року та Української асоціації дослідників голодоморів.

Творчість

Наталія Дзюбенко-Мейс авторка збірки поезії „Притча про зорю” (Львів, 1984 р.), „Перепливти ріку” (1987 р.), „Білі громи” (1999 р.), „День холодного сонця” (2008 р.), історичного роману „Андрій Первозванний” (1999 р.; усі – Київ).

Вірші Дзюбенко-Мейс сповнені біблійними сюжетами, історичними ремінісценціями (зокрема на тему голодомору), оптимістичним поглядом у майбутнє. Пише також твори для дітей.

Відомий роман письменниці «Андрій Первозванний» став справжнім відкриттям для української літератури. А збірки віршів «Притча про зорю» та «Перепливти ріку», «День холодного сонця» зайняли почесне місце серед шанувальників її поетичної творчості. Останню збірку поезій «Та, що біжить по стерні» (2015 р.). Наталя присвятила світлій пам’яті свого чоловіка – Джеймса Мейса.

Наталя Язорівна – автор численних аналітичних статей і досліджень з питань голодомору 1932-33-х років та забутих сторінок історії України опублікованих у різних періодичних виданнях та збірниках, упорядник книг «День і вічність Джеймса Мейса» та «Ваші мертві вибрали мене» – в якій зібрані матеріали історичних досліджень її чоловіка, відомого наукового діяча і професора Києво-Могилянської академії. Індіанець за походженням, громадянин США, він був адвокатом України у

світі. Одним із перших почав боротися за те, щоб український голодомор визнали геноцидом, щоб молода українська держава утвердилась у цивілізованій світовій спільноті. Світлій пам'яті свого чоловіка присвятила Наталія Дзюбенко збірку поезій «День холодного сонця» (2008 р.).

За словами Наталі Дзюбенко-Мейс: *«Джеймс – яскрава константа, котра своїм життям і своїми діяннями повертає справжній зміст історії і прочитує складний зміст реальності».*

Саме йому, американському політологу й історику, належить пропозиція запалити свічку – в оселі кожного, хто небайдужий до історичної пам'яті України. Відтоді кожного року, в останню суботу листопада – у вікні кожного свідомого українця (в якому б куточку світу він не знаходився) – мерехтить вогник свічки, яка стікає воском – ніби слізьми.

За словами Наталії Дзюбенко-Мейс, питання Голодомору у викладі Джеймса Мейса – це центральний пункт сучасної української історії, нашого майбутнього. *„Наскільки ми можемо озирнутися назад, настільки ми можемо передбачити і своє майбутнє. Тому дуже важливо розібратися в причинах і наслідках Голодомору, в тому, чому трапилася така величезна катастрофа, таке жахливе народовбивство в центрі Європи. Це не питання нашого жалю, нашої скорботи і плачів – це набагато глибше. Від нас вимагається потужна, інтелектуальна праця над цією тематикою”*, – сказала вона.

Наталя Дзюбенко-Мейс – яскрава і сильна натура, розмаїта творча індивідуальність.

Академік М. Жулинський, аналізуючи поетичну майстерність авторки, переконливо і красномовно підкреслив, що вона – *„майстер словотвору, що світ її думок і образів несподіваний і невичерпний, як і саме життя”.*

Відзнаки

Заслужений працівник культури України.

Лауреат премії імені Дмитра Нитченка «За пропаганду українського друкованого слова».

2000 - лауреат Всеукраїнської літературної премії імені Олеся Гончара.

2008 - лауреат загальнонаціонального конкурсу «Українська мова — мова єднання» відзначена за книжку «День холодного сонця».

2017 - лауреат VI-го Міжнародного поетичного конкурсу "Чатує в століттях Чернеча Гора".

Твори

Дзюбенко, Наталія. «Лелеки не живуть на мертвих обійстях» [Електронний ресурс] // Еженедельник «Объектив-но». - Режим доступу: [http://www.objectiv.tv/gazeta/48_\(404\)/1811.html](http://www.objectiv.tv/gazeta/48_(404)/1811.html), вільний (дата звернення: 27.11.2008). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дзюбенко, Наталя Язорівна. Андрій Первозванний [Текст] : роман / худож. А. М. Саєнко. - Київ : Гранослов, 1999. - 334 с. : іл.

Дзюбенко-Мейс, Наталія. Від Голодомору до сьогоднішніх днів через поезію : [бесіда з поетесою, письменницею та журналісткою Наталією Дзюбенко-Мейс про нову книжку "Та, що біжить по стерні..."] / записала Анна Свентаж Свентах Анна // День. - 2015. - 27 серп. (№ 153). - С. 11 : фото.

Дзюбенко-Мейс, Н. Я. День холодного сонця : поезії. – Київ : Києво-Могилянська академія, 2008. – 211 с.

Дзюбенко-Мейс, Наталія. Дорога свічки : [діяльність історика, політолога, дослідника голодомору в Україні Джеймса Мейсена] // День. - 2014. - 21-22 листоп. (№ 219/220). - С. 21 : фото.

Дзюбенко-Мейс, Наталія. Незгасна свіча Джеймса Мейса : [бесіда з дружиною письменника Джеймса Мейсена Наталею Дзюбенко-Мейс про нову книжку "Україна: матеріалізація приви́дів"] / записала Любов Голота // Слово просвіти. - 2016. - 27 жовт. - 2 листоп. (№ 43). - С. 10-11 : фото.

Дзюбенко-Мейс, Н. Поезія / Наталя Дзюбенко-Мейс // Дивослово. - 2016. - № 10. - С. 34.

Дзюбенко-Мейс, Н. Я. Та, що біжить по стерні : поезії. - Київ : Український письменник, 2015. - 176 с.

Як упорядник

Голодомор, 1932-33 рр. / упоряд. Н. Я. Дзюбенко-Мейс. - Київ : Міжнародний фонд "Україна 3000", 2003. - 48 с. : іл. - (Уроки історії : Голодомор 1932-33 рр.).

Мейс, Джеймс Е. Джеймс Мейс : «Ваші мертві вибрали мене...» : [пр. амер. історика] / за заг. ред. Лариси Івшиної ;

[упоряд. *Н. Дзюбенко-Мейс*, Н. Тисячна]. - Київ : Українська прес-група, 2008. — 671 с. : іл. - (Бібліотека газети «День»).

Мейс, Джеймс Ернест. Україна: матеріалізація привидів [Текст] / Джеймс Мейс ; *упоряд. Наталія Дзюбенко-Мейс.* - Київ : Кліо, 2016. - 685, [1] с

Література про життя та творчість

Слабошпицький, М. Ф. Дзюбенко-Мейс Наталія Язорівна [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу:

http://esu.com.ua/search_articles.php?id=24173, вільний (дата звернення: 2007). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дідковська Богдана (Дана) Володимирівна
нар. **1978**
прозаїк,
член НСПУ (2004)

Біографія

Дідковська Богдана Володимирівна – народилася **20 лютого 1978 р.** в м. Києві.

Закінчила Київський національний університет культури і мистецтв (2000).

Працює старшим викладачем у Київському національному університеті культури і мистецтв від 2001 року.

Пише в жанрах дитячої прози та детективу. Зокрема авторка романів *«Татова доня»*, *«Усі його жінки»* (обидва – 2002), *«Обіцяю не вбивати»*, *«Остання сторінка драми»* (обидва – 2004; усі – Київ).

Твори

Дідковська, Б. В. Обіцяю не вбивати : роман / Дана Дідковська. - Київ : Джерела М, 2004. - 288 с. - (Золотий бабай).

Дідковська, Д. Перша сторінка драми : роман / Дана Дідковська. - Київ : Зелений пес : [Джерела М], 2004. - 287 с.

Дідковська, Д. Татова доня : роман / Дана Дідковська ; ред. С. Мартекляс. - Київ : Зелений пес, 2001. - 288 с.

Література про життя та творчість

Качан, А. Л. Дідковська Богдана Володимирівна [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=26407, вільний (дата звернення: 2007). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дмитренко Микола Костянтинович
нар. 1956

український вчений-фольклорист,
етнограф, літературознавець,
письменник, журналіст, педагог,
громадський діяч,
видавець, член НСПУ (1994)

Біографія

Народився Микола Дмитренко **1 січня 1956 року** в с. Зятківцях Гайсинського району на Вінничині в багатодітній хліборобській сім'ї, 1973-го року закінчив місцеву середню школу, а 1989-го року – філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка. Потім навчався в аспірантурі.

З 2009 – член Комітету з присудження державних премій при Президентові України «Українська книжка року».

2012 – член Національної спілки краєзнавців України.

Наукова діяльність

Читав лекції про український фольклор у Сорбонському університеті (м. Париж, Франція, 2004). Учасник багатьох міжнародних з'їздів славістів, конференцій, симпозіумів, фольклорних та

кінофестивалів в Україні, Франції, Голландії, Польщі, Росії, Грузії, Білорусі, Киргизії, книжкових виставок.

Під науковим керівництвом М. Дмитренка захищено п'ять кандидатських дисертацій. Понад 20 разів був офіційним опонентом під час захисту докторських та кандидатських дисертацій.

Записав понад тисячу народних пісень, сотні легенд, переказів, загадок, прикмет, повір'їв, прислів'їв та приказок, примовок, побажань

Є організатором, науковим керівником науково-дослідних робіт:

- «Український фольклор: від архаїки до модерну»,

- «Український фольклор: динаміка функціонування, методологія дослідження»; проектів:

- «Історія української фольклористики : в 3 т.»,

- «Українська фольклористична енциклопедія : у 2 т.»,

- «Українські народні думи : в 5 т.».

Досліджує проблеми наукової методології, теорії фольклору, історії фольклористики, архаїчні пласти традиційної культури, вірування, міфи, символіку, фольклорно-літературні зв'язки.

Прихильник концепції безсмертя фольклору через творчість кожної людини, а особливо через естетично розвинутого носія (наприклад, через українську народну фольклористку та співачку Явдоху Зуїху).

Наукові праці і художні твори Миколи Дмитренка перекладені англійською, болгарською, польською, чуваською, російською, білоруською мовами.

Член двох спеціалізованих рад із захисту докторських дисертацій (ІМФЕ НАНУ, Львів. нац. ун-т ім. І. Франка).

У творчому доробку має понад 300 наукових праць.

Літературна діяльність

Перші публікації поезій в обласній газеті «Трибуна праці» (Вінницької області), дебют прозаїка — публікація новели «Лише пішов...» в альманасі «Вітрила» (Київ, 1980).

Поетичні, прозові, літературно-критичні, публіцистичні твори публікувалися в журналах «Вітчизна», «Дніпро», «Україна», «Київ», «Радуга», «НТЕ», «СіЧ», «Українська культура», «Наука і суспільство», «Український церковно-історичний журнал», газетах «Літературна Україна», «Культура і Життя», «Урядовий кур'єр», «Голос України», «Сільські вісті», «День», «Вісті з України», «Шлях перемоги», «Українське слово», «Демократична Україна», «Молодь України», «Україна молода», «Слово Просвіти», «Газета по-українськи» та інших.

Проза:

«Допит: Повісті, оповідання» (1989),
«Чорна вівця: Роман» (1999).

Поезія:

«Мандрівник» (1994),
«Материк і море» (1998),
«Люблю твій усміх загадковий»,
«Квіти добра» (обидві — 2005),
«Іноді...» (2012).

М. Дмитренко — засновник і упорядник, автор передмов збірок серії «Народна творчість»: «Прислів'я та приказки», «Народні повір'я» (2000), «Народний сонник» (2000, 2 доп. вид. — 2005), «Анекдоти про сімейне життя» (2002), «Народні загадки» (2003), «Народні байки» (2003), «Українські народні казки» (2005), «Народні прикмети» (2006), «Голосіння, тужіння, плачі», «Замовляння» (2007), «Привітання. Побажання. Гости» (2010).

Упорядник, автор передмов, коментарів, редактор академічних видань «Українські народні думи». [У 5 т.]. Т. 1. - Київ, 2009. - 856 с. (співупорядник).

Відомий також як видавець, директор видавництва «Народознавство». Видав майже 50 назв книг загальним накладом понад півмільйона примірників. Зокрема, опублікував вибрані твори Миколи Воробйова «Без кори» (післямова,

Дніпропетровськ, 2007), Валерія Ляхевича «Слово про арійський епос» (2004), П. Поліщука «Любосвіт», Ю. Дмитренко «Піду до зірок» (1995), «Небо душі» (1998), «Білокрила дорога» (2003),

І. Притики «Чорнобиль» (2003), «Хто ти, людино? Психодіагностичні тести» (упоряд. А. К. Дмитренко, два вип. - 1994, 1997), А. Дмитренка, Л. Захаріяш «Основи почеркознавства» (2004), А. Дмитренка «Психологія кохання» (2007), «Загадки з математики для малят» (упоряд. О. О. Яловська, 2001), «Український політичний фольклор» (упоряд. Є. М. Пашенко, 2008) та інше.

Засновник і головний редактор часопису «Народознавство» (1993).

Заступник головного редактора журналу «Народна творчість та етнографія» (2003–2005), член редакційних колегій серії «Український історичний роман» видавництва «Український центр духовної культури», журналів «Матеріали до української етнології», «Фольклористичні зошити», «Міф і фольклор», «Київська старовина».

За редакцією М. Дмитренка опубліковано понад 30 монографій, навчальних посібників, фольклорних збірок, зокрема: «Українські символи» (1994), «Уроки з народознавства» (1995), «Словник символів» (1997, 2002, 2005), Шутенко Ю. Фольклорна традиція та авторське «Я»: поезія Василя Голобородька (2007), «Дослідники українського фольклору: невідоме та маловідоме» (2008), Вовк М. Міфо-символічні джерела прозової спадщини Василя Барки (2010), Дмитренко Г. Українська мова (навчальний посібник з 5 по 11 класи, 2002–2012), Шалак О. Український фольклор Поділля в записах і дослідженнях ХІХ - початку ХХ ст. (2014).

Нагороди

2005 р. - медаль «Будівничий України» ВУТ «Просвіта»;

2013 р. - орден М. В. Нікольського - «за значний внесок у науку» (Чуваської НАНiM);

2015 р. - диплом та відзнака всеукраїнської премії ім. Дмитра Яворницького Національної спілки краєзнавців України.

Твори

Дмитренко, Микола. Генетичний код нації // Літературна Україна. - 2006. - 30 листоп. (№ 46). - С. 7.

Дмитренко, М. К. Допит : повісті, оповідання. – Київ : Радянський письменник, 1989. – 357 с.

Дмитренко, Микола. Духовні верховини Володимира Качкана : до 75-річчя від дня народження // Слово і час. - 2015. - № 10. - С. 106-108 : фото. - Рец. на кн.: На гребені думки : вибір праць у 3-х т. / Качкан В. - Івано-Франківськ : Місто-НВ, 2015. - Т. 1 - 396 с. ; Т. 2. - 416 с. ; Т. 3. - 424 с.

Дмитренко, М. К. Народні повір'я. – Київ : Народознавство, 1997. – 68 с.

Дмитренко, М. К. Символіка сновидінь : народний сонник. – Київ : Народознавство, 1995. – 128 с.

Дмитренко, Микола. Співає "Дарничанка" : заслужений народний ансамбль пісні і танцю України "Дарничанка" // Урядовий кур'єр. - 2007. - 2 берез. (№ 40). - С. 8-9.

Дмитренко, М. К. Український сонник. – Київ : Знання України, 1991.- 96 с.

Класична поезія : [добірка віршів] / *Дмитренко Микола* [та ін.] // Дніпро. - 2011. - № 12. - С. 98-99.

Українські балади / упоряд. *М. Дмитренко*. - Київ, 1993. - 64 с.

Література про життя та творчість

Бочко, Марія. Фольклор у теоретичному висвітленні: [про монографію Миколи Дмитренка "Українська фольклористика: проблеми методології"] / Бочко Марія, Хланта Іван // Слово і час. - 2015. - № 6. - С. 112-115 : фото. - Рец. на кн.: Українська фольклористика: проблеми методології / *Дмитренко М.* - Київ : Паливода А. В., 2014. - 364 с.

Дмитренко Микола Костянтинович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%BC%D0%B8%D1%82%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0_%D0%9A%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%8F%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 20.03.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Дмитренко Микола Костянтинович [Електронний ресурс] // Турецька пошукова система. - Режим доступу:

<http://www.turkaramamotoru.com/uk/%D0%94%D0%BC%D0%B8%D1%82%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE-%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%Bo-%D0%9A%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%8F%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87-98986.html>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Чабаненко, В. Багатий ужинок невтомного трудівника // Дивослово. - 2002. - № 5. - С. 65. - Рец. на кн.: Українська фольклористика: історія, теорія, практика / *Дмитренко М.* - Київ, 2001. - 576 с.

Дмитренко Юлія Миколаївна
нар. 1980

поетеса, літературознавець,
член НСПУ (2004)

Біографія

Шутенко Юлія Миколаївна (дівоче прізвище і літературний псевдонім Дмитренко) народилась **11 листопада 1980 року**. Дочка Миколи Дмитренка.

Закінчила Київський національний університет імені Тараса Шевченка, філологічний факультет, здобула кваліфікацію філолога, магістра української мови і літератури, фольклористики (2002).

З 2002 р. – аспірантка Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

В 2005 р. - захистила кандидатську дисертацію. Наукові зацікавлення – фольклорно-літературні взаємини, психологія творчості, символіка поезії.

Член літературного об'єднання «Радосинь» з 1997.

Керівник вокально-інструментального гурту «Кроки» (альбоми «Кроки», 2002; «Володар Таємниць», 2007; «Еники-беники, 2010).

Відзнаки

1997 р. - переможець конкурсу студентських наукових робіт з українознавства, оголошеного Товариством української мови імені Тараса Шевченка за дослідження «Символіка поезій Олени Теліги»;

2001 р. - дипломант Міжнародного конкурсу кращих творів молодих українських літераторів «Гранослов-98» (за збірку «Небо душі»);

2001 р. - лауреат премії НАН України для молодих вчених за книжку «Студії з філології».

Твори

Дмитренко, Юлія Миколаївна. Білокрила дорога : поезії / Ю. М. Дмитренко. – Київ : Ред. часопису "Народознавство", 2003 . – 62 с. : іл.

Дмитренко, Юлія Миколаївна. Небо душі : поезії. – Київ : Ред. часопису «Народознавство», 1998. – 32 с.;

Дмитренко, Юлія Миколаївна. Піду до зірок : поезії. – Київ : Редакція часопису «Народознавство», 1995. – 20 с.;

Шутенко, Ю. Студії з філології. – Київ : Редакція часопису «Народознавство», 2000. – 88 с.

Шутенко, Ю. Фольклорна традиція та авторське «Я» : поезія Василя Голобородька. – Київ : Наук. думка, 2007. – 356 с.

Література про життя та творчість

Дмитренко, Юлія. Моє intermezzo [Електронний ресурс] // Українське життя в Севастополі / Бібліотека ім. Марії Фішер-Слиж. - Режим доступу: <http://ukrlife.org/main/minerva/dmytrenko.htm>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Юлія Шутенко [Електронний ресурс] // Сучасна українська книгосфера Avtura. - Режим доступу: <http://avtura.com.ua/writer/73/books/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Дуб Олена Олександрівна
нар. 1982

поетеса, журналістка, громадська діячка,
член НСПУ

*У своїй творчості намагаюся завжди слухати своє
серце, добре сприймаю здорову критику. Життєве
кредо – здійснити Особисту Легенду.*

Біографія

Народилася **11 серпня 1982 року** у м. Львові.

У **1999** році вступила до Львівського Національного університету ім. І. Франка на факультет журналістики. Того ж року вийшла друком перша збірка поезій "*Зоряне дерево*".

Творчість

Закінчила літературну студію "Джерельце".

Поезії публікувалися в альманахах "Дзвін", "Привітання життя", "Голоси кольорового вітру", "Пелюстковий автограф", а також у періодиці.

Громадська діяльність

З 2000 року є волонтером журналістської громадської організації WETI, яка займається розповсюдженням інформації в галузі проблем екології.

Останнє творче досягнення - спільна виставка світлин молодої фотомисткині Мар'яни Лиско та поетичних підписів Олени Дуб до кожної знімки в одному із фотосалонів Львова, а також перемога у Всеукраїнському конкурсі для журналістів із радіопрограмою "ВІЛ/СНІД і суспільство" (із циклу "Екогармонія") в номінації "Кращий журналістський доробок на радіо".

Поетеса - фахівець із інтернет-комунікацій, SMM-координатор сайту «Крим.Реалії», засновник fb-спільноти Kyiv Rent.

З 2011 року координатор проекту «Київ без тютюнового диму».

Учасник конференції TEDxLviv «Точка перетину» (2011 рік).

Відзнаки

Лауреат декількох літературних конкурсів: обласного (1998), конкурсу імені Н. Давидовської (1999).

У 1999 році виграла конкурс газети "День" на кращий журналістський твір "Герой нашого часу".

2010 - переможець другого енергетичного табору Energy Camp.

Література про життя та творчість

Світи Олени Дуб [Електронний ресурс] // Поетичні майстерні – Львів. - Режим доступу: <http://ukrart.lviv.ua/biblio1/oldyb.php>, вільний (дата звернення: 2003. – Назва з екрана. – Мова укр.

Учасники Greencubator EnergyCamp на Прикарпатті планували "життя після нафти" [Електронний ресурс] // Greencubator. - Режим доступу: <http://greencubator.info/2010/06/energycamp-dolyna-report/>, вільний (дата звернення: 24.06.2010). – Назва з екрана. – Мова укр.

Єрмолова Валентина Іванівна
нар. 1940

автор, прозаїк, сценарист,
член НСПУ (1979)

Біографія

Народилася 7 лютого 1940 р. у с. Старо-Алейка Алтайського краю, РФ в родині робітника.

1957-1960 - працювала у газетах та на телебаченні.

1965 - закінчила сценарний факультет Всесоюзного державного інституту кінематографії.

1965-1971 - працювала сценаристом «Київнаукфільму».
Створила стрічки:

- «Земле моя, доле моя» (1967),
- «У прекрасному та шаленому світі» (1969),
- «Червоне вугілля планети» (1973),
- «Роздуми про допитливість» (1974),
- «Контакти» (1975),
- «Вони тікали з рідного дому» (1976),
- «Врубель у Києві» (1990).

1978 - член Національної спілки кінематографістів України.

1992 – член Національної спілки письменників України.

Заслужений працівник культури України. Голова Українського товариства російської культури «Русь», Асоціації російських і російськомовних письменників України.

Творчість

1975 - друкується як прозаїк (публікація у журналі «Наш сучасник»).

Авторка повістей «В грозу на качелях», «Мужские прогулки» (обидві – 1984);

романів «Планета Вода» (1986), «И жизни пир веселый» (1990), «Пельнь судеб наших» (2003), «Призраки площадей» (2007; усі – Київ).

Пише соціологічно-психологічні твори про драму талановитих, але нереалізованих творчих особистостей; про ілюзію та оману, пошук істини і свого місця у нестабільному світі; про безлад у головах, що спричинив велику геополітичну кризу.

Твори Валентини Єрмолової перекладено на болгарську, німецьку, польську, словенську, французьку, чеську мови.

Відзнаки

Нагороджена російським орденом Дружби.

Відзначена нагородами кінофестивалів:

- **1969** - «Корпінен-Де-Ампеццо»;
- **1978** - Празького;
- **1977** - Свердловського;
- **1985** - літературна премія ім. В. Короленка,
- **2004** - літературна премія ім. Юрія Долгорукого.

Твори

Ермолова, В. И. В грозу на качелях : повесть / Валентина Ермолова. - Киев : Дніпро, 1986. – 178 с.

Ермолова, В. И. И жизни пир веселый : роман / Валентина Ермолова. - Киев : Рад. письменник, 1990. - 333 с.

Ермолова, В. И. Мужские прогулки ; В грозу на качелях : повести / Валентина Ермолова ; худож. С. А. Гета. - Киев : Рад. письменник, 1984. - 352 с. : ил.

Ермолова, В. И. Пельнь судеб наших : роман / Валентина Ермолова. – Київ : Головна спеціалізована редакція літератури мовами національних меншин України, 2003 . – 395 с.

Література про життя та творчість

Валентина Ермолова [Електронний ресурс] : біографія, книги, отзиви, цитати // livelib. - Електрон. текст. - Режим доступу: <https://www.livelib.ru/author/321561>, свободный. – Название с экрана. – Яз. рус.

Ермолова Валентина Іванівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D1%80%D0%BC%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D0%92%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%BD%D0%B0_%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%B2%D0%BD%D0%B0 вільний (дата звернення: 06.04.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Парфенюк, О. Б. Ермолова Валентина Іванівна [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=20047, вільний (дата звернення: 2016. – Назва з екрана. – Мова укр.

Кабалюк Микола Тимофійович (1937-2009)

український поет, перекладач,
член НСПУ (1988)

“...среди “созвездия”...поэтов случаются и настоящие открытия, как, например, Александр Кабанов...”
Анастасия Ермакова, “Знамя” №7, 2004 г.

Біографія

Микола Тимофійович Кабальюк народився **20 травня 1937**, с. Сьомаки Жмеринського району Вінницької області. - 15 січня 2009, Київ).

У **1969** році закінчив Літературний інститут імені Горького в Москві.

З **1959** року працював позаштатним художником-графіком у видавництвах Києва.

Учасник республіканських і всесоюзних книжкових виставок.

Творчість

Як поет дебютував в альманасі «Вітрила» (1967). Віршам Н. Кабальюка притаманні точність і об'ємність образу.

Микола Тимофійович працював у жанрі художнього перекладу з англійської та французької мов.

Переклав драми та поеми Джорджа Гордона Байрона («Шильонський в'язень», містерія «Каїн»), уривки з роману у віршах «Дон Жуан» (журнал «Всесвіт», 1974, № 4; «Україна», 1984, № 22), (журнал «Всесвіт», 1984, № 3), віршовані тексти в романах «Джейн Ейр» Ш. Бронте (1971) і «Клошмерль» Г. Шевальє (1973).

Також перекладав окремі твори російського поета В. Федорова (1984) і молдавського поета П. Боцу (1989).

Помер **9 січня 2009 року** у Києві.

Література про життя та творчість

Кабальюк_Микола_Тимофійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>, вільний (дата звернення: 28.04.2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Подолинний, А. М. Кабальюк Микола Тимофійович [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=11936, вільний (дата звернення: 2011. – Назва з екрана. – Мова укр.

Кабальюк Николай Тимофеевич [Электронний ресурс] /

АР НЬЮЗ. - Режим доступа:

<http://apinews.in.ua/novosti-ukrainy/item/4850-1453871069>, свободный. – Название с экрана. – Язык рус.

Кабанов Олександр Михайлович
нар. 1968

російськомовний український поет,
член НСПУ (2004)

Біографія

Кабанов Олександр Михайлович народився **10 жовтня 1968** року у Херсоні.

Закінчив Херсонську морську школу і факультет журналістики Київського університету (1992).

Працює в сфері реклами та журналістики. Директор відділу рекламних програм ТОВ "Видавничий дім "TV -ПАРК".

Головний редактор літературного журналу «ШО», організатор літературного фестивалю «Київські лаври», один з творців українського слему. Член НСПУ (2004).

Творчість

Пише російською мовою. Автор дев'яти книг віршів і багатьох публікацій.

Поезія Олександра Михайловича завжди сучасна і в міру класична. Гоголівський прийом "сміху крізь невидимі світові сльози" відточений до гротескового звучання.

Збірки поезій:

- «Временная прописка» (1989)
- «Время летающих рыб» (1994)
- «Ласточка» (2002)
- «Айловьюга» (2003)
- «Крысолов» (2005)
- «Аблака под землей» (2007)
- «ВЕСЬ» (2008)
- «Бэтмен Сагайдачный» (2010)
- «Волхвы в плане тарии» (2014)

Вірші перекладалися українською, англійською, німецькою, грузинською та нідерландською мовами.

Живе та працює в Києві.

Відзнаки

- 2005 - Лауреат міжнародної літературної премії ім. Князя Юрія Долгорукого
2005 - Премія журналу «Новый мир»
2008 - Премія «Планета Поета» ім. Л. Н. Вишеславського
2009 - Міжнародна літературна Волошинська премія
2010 - Російська премія
2010 - Премія «Antologia»
2011 - Григор'ївська поетична премія (1 місце)
2013 - Премія імені Миколи Ушакова

Твори

Кабанов, А. М. Весь : из шести книг / А. М. Кабанов ; худож.-оформ. С. И. Правдюк ; фото на обл. Ю. Семенова. - Харьков : Фолио, 2008. - 186 с. - (Сафари).

Кабанов, А. М. Время летающих рыб / А. М. Кабанов. - Київ, 1994. - 80 с.

Кабанов, А. Комиссар катанья : стихи // Новый мир. - 2009. - № 1. - С. 46-48.

Кабанов, А. М. Крысолов : стихотворения. - Санкт-Петербург : Геликон Плюс, 2005. - 132 с.

Кабанов, А. М. Ласточка. — Киев : Изд. дом Д. Бурого, 2002. — 55 с. : ил.

Кабанов, А. М. Нарру бездна to you / Александр Кабанов. — Харьков : Фолио, 2011. — 183 с. -(Сафари).

Интерв'ю

Кабанов, А. Поэты-менеджеры среднего звена, пишущие замечательные стихи : [беседа с поэтом А. Кабановым / записала Н. Вареник] // Зеркало Недели. - 2009. - № 7.

Кабанов, А. «Радостно, когда возникает настоящее поэтическое братство» [Электронный ресурс] : [беседа с поэтом А. Кабановым / записал Сергей Мочалов // Газета «Факты и комментарии». - Режим доступа: <http://fakty.ua/162822-aleksandr-kabanov-radostno-kogda-voznikaet-nastoyashee-poeticheskoe-bratstvo>, свободный (дата обращения: 07.05.2013). - Название с Экрана. - Яз. рус.

Кабанов, А. То, что я пишу, публикуется. Если просят, я даю тексты : [беседа с поэтом А. Кабановым / записала Н. Влащенко] // Vse.Media. – 2016.

Література про життя та творчість

Александр Кабанов [Електронний ресурс] // [Журнальный зал. - Режим доступа: http://magazines.russ.ru/authors/k/kabanov/](http://magazines.russ.ru/authors/k/kabanov/), свободный. – Название с экрана. – Яз. рус.

Кабанов Олександр Михайлович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%B1%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2_%D0%9E%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D1%80_%D0%9C%D0%B8%D1%85%D0%B0%D0%B9%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 12.12.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Премія імени Миколи Ушакова : [лауреатом премії НСПУ ім. М. Ушакова 2013 року визнано Олександра Кабанова за книгу вибраних поезій "Волхвы в планетарии"] // Літературна Україна. - 2014. - 17 лип. (№ 26). - С. 11 : фото.

Каверін (Ряст) Юрій Валентинович (1945–2014)

поет, перекладач, публіцист,
член НСПУ (2004)

Біографія

Народився Юрій Валентинович **18 лютого 1945 року** на Донеччині в селі Іванопілля Костянтинівського району. А точніше - на хуторі Нелепівка (від слова «нелепий» – це був висілок при шахті). Мати працювала на шахті.

*«...дякую шахтарській землянці,
Де мати мене спородила,
Без лікарів і повитух...»*

Батька свого Юрій майже не знав: мати — "фронтівичка-медсестричка" познайомилася у шпиталі з Валентином Миколайовичем Каверіним, але після війни їхнє спільне життя не склалося.

Пізніше Юрко і мати переїхали в село Плужне Ізяславського району Хмельницької області, де мати влаштувалася медсестрою в місцевій лікарні. Там хлопчик зростав, закінчив Плужнянську середню школу.

Після закінчення школи Юрій Каверін потрапляє до Києва, де рік працює на новобудовах.

У його трудовому доробку — масив Відрадный, ВДНГ, київський іподром.

Після служби в армії (довелося пройти і Білорусь, і Прибалтику, і Польщу) Юрій повертається на Донбас у містечко Часів Яр, куди до своєї сестри переїхала його мати, працює на комбінаті вогнетривкої цегли.

Донбас виявився не стільки фізично важким, скільки психологічно. *«Це взагалі специфічний край, слабаків там не люблять, – розповідав пізніше пан Юрій. – Більшість робітничих містечок Донбасу жила за своїми кримінальними законами.*

«...Гуляли до зорі...

Зумисне? Ненароком?

Гасили ліхтарі –

І ставили під оком...

Я вижив там...»

В подібні умови потрапив Юрій Каверін і після закінчення в 1978 році Донецького державного університету, коли його, молодого філолога, направили викладати українську мову й літературу в Артемівське СПТУ № 6. Вистояв і відбувся як педагог.

Через два роки, коли перевівся до Катюжанського СПТУ № 1 на Київщині, нові учні видалися йому дитячим садком.

У Києві Юрій Каверін працював у Державному музеї народної архітектури та побуту України. Тоді ж довелося поїздити Україною, побував він і в фольклорних експедиціях.

Тривалий час Каверін працював журналістом і редактором у засобах масової інформації та видавництвах України:

- «Політвидав України» - шість років,
 - «Сільський час» (тоді вона називалася «Наш час») - вісім років.
- Три роки вчителював в економічному інституті. Читав лекції на тему «Ділова українська мова», історію України за Орестом Субтельним, їздив по Україні, приймав екзамени.

З 1997-го року упродовж багатьох років був одним з найактивніших студійців літературного об'єднання Радосинь».

Творчість

Юрій Ряст був глибоким і вимогливим поетом і публіцистом, уважним перекладачем і редактором. Йому було притаманне точне смислове й стилістичне відчуття слова.

Кожна його збірка — парадоксальна і глибоко філософська.
*«Спить Україна під Чумацьким Возом,
Віками спить, неначе під наркозом,
Останні чоботи знімає з неї тать...
Небога спить — їй сниться благодать.»*

Перша публікація Юрія Каверіна була надрукована в гумористичному журналі «Перець». Це було у десятому класі.

У творчому доробку письменника поетичні книжки:

- «Мати і сонях» (1997, 2011),
- «Многая літа» (2002),
- «Яворовий дощик» (2003),
- «Курай» (2009).

Колективні збірки до яких увійшло кілька віршів Юрія Валентиновича: «Моїй мамі», «Ангели. Дерева. Люди», «Суцвіття».

З прози вийшло лише одне оповідання «Сосни шумлять». Вперше воно було надруковане в журналі «Сільські обрії» під назвою «Веселий Віктор», а пізніше у віснику.

Перу Ряста належать численні нариси та літературно-публіцистичні статті в періодиці, а також переклади:

- поезій Івана Буніна,
- книжок А. Білецького «Міфи Далекого Сходу»,
- М. Алекберлі «Хотинська війна 1621 року» (у співавторстві),

- Е. Асанової «Я навчаюся читати» (поетична абетка кримськотатарською й українською мовами).

Помер **22 вересня 2014** року в Києві.

Відзнаки

Поетична творчість Юрія Ряста була відзначена літературною премією НСПУ «Благовіст».

Твори

Ряст, Ю. Курай ; Поезії [Текст] / Ю.Ряст. - Київ : Пульсари, 2009. - 136 с.

Ряст, Ю. Многая літа [Текст] : поезії / Ю. Ряст. – Київ : Задруга, 2002. – 104 с. : іл.

Ряст, Ю. Нумо, спочатку, зозуле : вибрані твори / Ю. Ряст ; упоряд. Т. Лемешко. – Київ : Щек, 2015. - 432 с.

Ряст, Ю. Яворовий дощик [Текст] : вірші для отаких, такених і отакісінських / Ю. Ряст. – Київ : Задруга, 2003. – 46 с.

Література про життя та творчість

Лемешко, Тетяна. "Нам випала доля перекотиполя..." : [про творчість Юрія Ряста] // Літературна Україна. - 2014. - 2 жовт. (№ 37/38). - С. 13 .

НСПУ. Київська організація. Помер Юрій Ряст [Електронний ресурс] // Українська літературна газета. - Режим доступу: <http://litgazeta.com.ua/news/pomer-yurij-ryast/>, вільний (дата звернення: 22.09.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Юрій Ряст : [на 70-му році життя завершив свій земний шлях Юрій Ряст - відомий поет, публіцист, перекладач] // Літературна Україна. - 2014. - 2 жовт. (№ 37/38). - С. 13 : фото .

Юрію Рясту – 70 [Електронний ресурс] / Костянтинівська центральна міська публічна бібліотека. - Режим доступу: <http://konstlib.net/node/11882>, вільний (дата звернення: 15.02.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Квіт Сергій Миронович

нар. **1965**

критик, літературознавець, публіцист,
член НСПУ (2000)

Біографія

Народився Сергій Квіт **26 листопада**

1965 року у місті Ужгород.

1982 р. - закінчив середню школу № 17 у Львові.

У 1983–1985 роках - проходив службу у 29-й окремії спортивній роті Прикарпатського військового округу Радянської армії.

1985 р. — підготовче відділення факультету журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

1991 р. — інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

2004 р. — Києво-Могилянська бізнес школа, Модуль «Стратегія в умовах турбулентності».

2005 р.— Києво-Могилянська бізнес школа, Модуль «Майстерність управління людськими ресурсами».

2011 р.— Києво-Могилянська бізнес школа, Модуль «Вирішення проблем в командах за методологією Адізеса». Наукові інтереси — філософська герменевтика, масові комунікації, університетський менеджмент.

Майстер спорту з фехтування

Кар'єра

У студентські роки Сергій Квіт розпочав журналістську діяльність.

1991 – працює редактором відділу у журналі «Слово і час».

1992 – головний редактор газети «Так» у Національному університеті «Києво-Могилянська академія».

1993 – головний редактор журналу «Українські проблеми».

1996-1999 - асистент кафедри історії української літератури і журналістики Інституту журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

В університеті, окрім викладацької діяльності, він також здобув освіту у Києво-Могилянській бізнес-школі.

1997 - захистив кандидатську в Інституті журналістики.

1999-2001 - доцент кафедри організації масово-інформаційної діяльності Інституту журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка

2000 - захистив докторську дисертацію (тема «Дмитро Донцов і „Літературно-Науковий Вісник“ („Вісник“) на тлі розвитку української літератури і журналістики 20-х— 30-х років. Ідеологічні, естетичні та організаційні принципи).

2000 - очолив управління преси та книговидання Державного комітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України.

2000 - член НСПУ (2000)

2001 - захистив докторську дисертацію в Українському вільному університеті, що у німецькому місті Мюнхен.

2001-2002 - декан-організатор факультету політичних наук і журналістики.

2001 - у Києво-Могилянській академії відкрив «Могилянську школу журналістики».

2002-2007 - декан факультету соціальних наук і соціальних технологій Києво-Могилянської академії.

2007-2014 — президент Національного університету «Києво-Могилянська академія».

2014-2016 — 9-й Міністр освіти і науки України

Професор, автор понад ста наукових публікацій.

За рейтингом журналу «Власть денег» у липні 2015 Сергія Квіта було визнано найкращим міністром уряду.

Квіт став позаштатним радником президента.

Громадська діяльність

- 1990 - член-засновник Асоціації "Нова література";
1995 - член наукового товариства ім. Миколи Міхновського;
2002-2010 - президент Центру медіареформ;
2006 - член Національної комісії з утвердження свободи слова при президенті України;
2012 - член Наглядової ради Незалежної асоціації телерадіомовників

Відзнаки

- 1994 - премія журналу «Світо-Вид»;
1996 - Премія Національної спілки письменників України «Благовіст»;
2001 - відзнака мера Києва за діяльність у Державному комітеті інформаційної політики;
2004 - премія Фундації Українського вільного університету;
2005 - Грамота мера Києва за наукову та педагогічну діяльність;
2007 - медаль Святого Петра Могили;
2006-2007 - стипендія програми Фулбрайта;
2009 - стипендія Інституту Кеннана;
2010 - стипендія Німецької служби академічних обмінів;
2014 - медаль Святого Володимира;
2015 - Орден «За заслуги» III ст.

Твори

Квіт Сергій. Брюховецький залишає по собі черевики великого розміру : новий ректор Києво-Могилянської академії - про те, чи важко заступати на посаді "людину-майже- легенду" // Україна молода. - 2007. - 6 лип. (№ 119). - С. 9.

Квіт Сергій. Виміри філософської герменевтики // Слово і час. — 2007. — № 5. — С. 17—27.

Квіт, С. М. Герменевтика стилю / Сергій Михайлович Квіт. - Київ : Видавничий дім "Києво-Могилянська академія". - 2011 - 143 с. - Включ. бібліогр.

Квіт, С. М. Герменевтичні підстави розмови // Слово і час. — 2008. — № 6. — С. 10—15.

Квіт, С. Масові комунікації : підручник / Сергій Михайлович Квіт : Видавничий дім Києво-Могилянська академія, . – 2008 - 206 с. - Включ. бібліогр.

Квіт, Сергій. Система вищої освіти наближається до точки саморуйнування : [бесіда з президентом Національного університету "Києво-Могилянської академії" Сергієм Квітою] / записав Сергій Лавренюк // Голос України. - 2010. - 20 берез. (№ 50). - С. 11 : фото.

Література про життя та творчість

Баган, О. Р. Квіт Сергій Миронович [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=11610, вільний (дата звернення: 2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Квіт Сергей Миронович [Електронний ресурс] // Ліга. Досьє. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://file.liga.net/person/3762-sergei-kvit.html>, вільний (дата звернення: 14.04.2016). – Назва з екрана. – Мова рос.

Квіт Сергій [Електронний ресурс] / Видавничий дім "Києво-Могилянська академія". - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://publish-ukma.kiev.ua/ua/avtori/58-kvit-sergij.html>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Квіт Сергій Миронович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. - Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B2%D1%96%D1%82%D0%A1%D0%B5%D1%80%D0%B3%D1%96%D0%B9_%D0%9C%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 31.08.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Пристюк, Микола. Сергій Квіт – «батько» української національної ідеї [Електронний ресурс]. - Рейдер НАУ. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://reider-nau.com/sergiy-kvit-batko-ukrayinskoji-natsionalnoyi-ideji/>, вільний (дата звернення: 01.11.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Ковальчук-Синичук Леся Максимівна
нар. 1982

поетеса
член НСПУ (2004)

Біографія

Ковальчук-Синичук Леся Максимівна народилася **6 грудня 1982 року** у селі Верхне Турківського району Львівської області.

2005 - закінчила Київський національний університет ім.Т. Г. Шевченка.

2005 - працювала у відділі періодики видавництва «Киевские ведомости».

Вчитель світової літератури школи № 264, Деснянського району.

Творчість

Дебютувала 1995 у газеті «Зірка».

Добірки віршів Ковальчук- Синичук вміщено у:

- журналах «Однокласник»,
- альманахах «Вітрила», «Світанок», «Ауревіль».

2004 – член НСПУ.

Підготувала до друку збірку «Ікона часу» (2008) та роман «Торкнутися неба» (2012).

У творчості оспівує красу людських почуттів. Надає перевагу ліричній мініатюрі.

Нагороди

2011 – лауреат фестивалю народної творчості працівників установ освіти м. Києва «Квітучі барви таланту!» - номінація «Авторська поезія та проза».

Література про життя та творчість

Фестиваль "Квітучі барви таланту!" триває [Електронний ресурс] // Освітяни столиці. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://profspilka.kiev.ua/publikacii/novyny/1224-fetival-kvtuch-barvi-talantu-trivaye.html>, вільний (дата звернення: 11.04.2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

Штонь, Г. М. Ковальчук-Синичук Леся Максимівна
[Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія
сучасної України. Режим доступу:
[http://esu.com.ua/search_articles.php?id=7230,](http://esu.com.ua/search_articles.php?id=7230) вільний (дата
звернення: 2013. – Назва з екрана. – Мова укр.

Коверзнев Костянтин Леонідович

нар. 1975

поет, літературний критик, журналіст,
лауреат міжнародної премії «Гранослов» (1997),
член НСПУ (2000) та Національної спілки
журналістів України

Біографія

Народився Костянтин Леонідович **10 січня 1975 р.** в Києві.
Після вступу до Київського національного університету ім.
Тараса Шевченка Коверзнев почав співпрацювати як журналіст із
періодичними виданнями «Україна молода», «Злагода», «Срібна
земля». Згодом став редактором відділу журналу «Україна».

1996 рік - Костянтин закінчив філологічний факультет
Київського національного університету ім. Тараса Шевченка
(українське відділення).

Після закінчення університету працює в різних ЗМІ
літредактором, журналістом, відповідальним секретарем, шеф-
редактором газети.

1997 рік - Співорганізатор художньо-літературної акції
«Гіпототех»

2004 рік - Один із організаторів вечора «Десять років нового
київського самвидаву»

Від 2009 року – засновник і шеф-редактор інтернет-видання
«МузаUA».

Творчість

*«Пограниччя між хаосом і гармонією
завжди надихали мене на пошук нових
асоціацій, образів, неординарних метафор»
(Коверзнев К.Л.)*

Поезією почав захоплюватися ще в шкільні роки.

Своїми вчителями в поезії Костянтин Коверзнев називав Михайля Семенка, Євгена Плужника, Гната Михайличенка, французьких сюрреалістів.

Для поезії Коверзнева характерні релігійні мотиви, які виконують функцію пошуку містичного наповнення життя людини.

Перші публікації з'явилися в 1989 році в газеті «Вечірній Київ». 1990 році в газеті «Молода гвардія» з'являється оповідання «Голодна осінь», присвячене темі Голодомору.

В цей період автор, також, друкується в заводській багатотиражці «Робітнича трибуна». Зокрема, саме там побачило світ оповідання «Перукарня».

1990 році бере участь у заходах в рамках поетичного фестивалю «Золотий гомін».

На час навчання в університеті припадає поетичний дебют Коверзнева:

за 1994 рік двічі в газеті «Український оглядач» виходять добірки віршів, в журналі «Україна» з'являється добірка «Напівглухий кут», а в часописі «Дзвін» — добірка «Диван оснухих».

Протягом 1995-1999 років поет випускає три самвидавські збірки поезій «Мандри», «Невблаганний оптимізм» і «Живосрібло во хресті».

1997 році він стає лауреатом міжнародної премії для молодих літераторів «Гранослов», після чого, наступного року видавництво «Гранослов» випускає друком збірку поезій «Немає жалю».

1998 році бере участь у колективній збірці «Шлях на Говерлу» (Січеслав).

Автор книг поезій «Наше прощання» (2002), «Телескопи» (2007).

2011-го року написав міні-роман "Ти не прочитаєш цю книжку", уривки з якого оприлюднили кілька популярних літературних сайтів (зокрема, "Буквоїд").

- Поет активно друкується в літературній періодиці, зокрема:
- в журналах: «Дзвін», «Український засів», «Київ», «Сучасність», «Кур'єр Кривбасу», «Світовид», «Підземний перехід», «Робот», «Українські проблеми», «Україна», «Соборність»;
 - в альманахах «Боян», «Гранослов запалює зірки», «Слово, твоя Батьківщина»;
 - антологіях «Початки», «Антологія української поезії другої половини ХХ століття»;
 - газетах «Слово Просвіти», «Без цензури», «Українська газета», «Українська мова та література», «Робітничка газета», «Молодь України», «Київ сьогодні» та ін.

Низка поезій Коверзнева перекладена білоруською, англійською та вірменською мовами.

Твори

Коверзнев, К. Монтаж апокаліпсиса : [поезія] // Київ. - 1997. - № 5/6. - С. 76-79.

Коверзнев, К. Наше прощання: рефрени і сантименти / Костянтин Коверзнев. - Київ : Просвіта, 2002. - 108 с. : іл.

Література про життя та творчість

Костянтин Коверзнев [Електронний ресурс] : електронна бібліотека // Буквоїд. - Режим доступу:

http://bukvoid.com.ua/library/kostyantyn_koverzniev/, вільний (дата звернення: 2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Коверзнев Костянтин Леонідович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>, вільний (дата звернення: 20. 08.2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Підпалій, А. В. Коверзнев Костянтин Леонідович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Режим доступу:

http://esu.com.ua/search_articles.php?id=7302, вільний (дата звернення: 2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Коломієць Віталій Гнатович
нар. 1937

перекладач,
член НСПУ (2003)

Біографія

Народився Віталій Гнатович **13 березня 1937 року** у селі Любарці Бориспільського району Київської області.

1963 р. - закінчив факультет іноземних мов Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

Працював у Києві:

від 1969 р. – старшим редактором-перекладачем відділу перекладів Торговельно-промислової палати УРСР;

від 1976 р. – науковим редактором відділу науково-технічної інформації та пропаганди Державного агропромислового комплексу України;

1994–1997 рр. референтом-перекладачем українсько-німецького АТ (Київ).

Творчість

Автор перекладів з німецької мови творів З. Ленца, С. Цвейга, В. Гайдучека, Ф. Дюрренматта.

З. Ленца «Чоловік, що квартирує у шевця» (журнал «Всесвіт» – 1984, № 7);

С. Цвейга «Здійснилось...» (журнал «Всесвіт» - 1988, № 11);

Ф. Дюрренматта «Старий» (журнал «Всесвіт» - 2002, № 1/2);

П. Зюскінда «Голуб» (журнал «Всесвіт» - 2004, № 9/10).

Література про життя та творчість

Засенко, П. П. Коломієць Віталій Гнатович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=4179, вільний (дата звернення: 2014. – Назва з екрана. – Мова укр.

Копань Лариса Юріївна
нар. 1939

прозаїк, перекладач, видавець,
член НСПУ (1980)

Біографія

Народилася Лариса Копань **30 вересня 1939 року** у м. Запоріжжя в робітничій сім'ї.

У 1961 році закінчила факультет журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

З 1961 р. - завідувача відділу інформації газети «Літературна Україна».

1969–1975 рр. – в апараті Спілки письменників України.

1975–1982 рр. – старший редактор видавництва «Дніпро».

1980 р. - член Спілки письменників СРСР.

1982–1993 рр. – заступник головного редактору журналу «Київ».

1993–1999 рр. – директор видавництва Національного університету «Києво-Могилянська академія».

1996-1998рр. - очолювала Видавничий дім "KM Akademia" (дочірнє підприємство Національного університету "Києво-Могилянська академія").

З 1999 р. – Генеральний директор видавництва «Пульсари».

Творчість

У творчості Лариса Копань звертається до образів науковців, винахідників; ставить гострі морально-етичні проблеми, досліджує співвідношення людського розуму і техногенної запрограмованості, всеосяжної комунікативності й наростаючого відчуття самотності людини в світі.

Вже перший роман молодого прозаїка „Орбіта” (1980) засвідчив неординарність її таланту. Глибоке проникнення у психологію персонажів, виразна мова, ненав'язлива іронія – створюють особливу атмосферу, де поєдналися і піднесена романтика і реальність буття.

З часом побачили світ і інші твори письменниці: „Пульсари” (1983), „Критична маса” (1985), „Для вузького кола” (1989).

Окремі твори перекладено російською і польською мовами.

Зовсім інший виток творчої долі Лариси Юрїївни розпочався зі змінами в соціально-політичній ситуації країни.

Душею сприйнявши здобуття Україною державності, вона почала активно працювати над проблемами розбудови українського книгодрукування, висвітлення правдивої історії нашої Батьківщини.

Певний час очолювала Видавничий дім "КМ Akademia", виступала упорядником окремих видань, присвячених видатним особистостям України (І. Мазепа, М. Грушевський).

Нині вона директор відомого університетського видавництва „Пульсари” (засноване у 1999 р.), яке видає підручники, посібники для вищої школи, монографії, художню літературу.

Саме їй належить ідея випуску серій „Українці в світовій цивілізації”, „Християнські філософи”. Кредо видавництва, як сказала Лариса Копань - *„Ми бачимо свою нішу в тому, щоб показувати наукову, мистецьку долю людей досі не відомих в Україні, хоч знаних у Європі, й Америці”*.

Твори

Копань, Л. Відмінювання в трьох родах : оповідання / Лариса Копань // Дніпро. - 1988. - № 3. - С. 44-52.

Копань, Л. Ю. Для вузького кола [Текст] / Л. Ю. Копань. - Київ : Рад. письменник, 1989. – 341 с.

Копань, Л. Ю. Критична маса [Текст] / Л. Ю. Копань. - Київ : Молодь, 1985. - 160 с : іл.

Копань, Л. Ю. Орбіта [Текст] : роман. – Київ : Радянський письменник, 1980. – 311 с.: іл.

Копань, Л. Ю. Орбіта [Текст] : роман / Л. Копань ; пер. Е. Цветкова. – Москва : Советский писатель, 1984. – 320 с. : ил.

Копань, Л. Ю. Пульсари [Текст] : науково-фантастичний роман / Л. Ю. Копань. - Київ : Рад. письменник, 1983. - 320 с.

Українці у світовій цивілізації [Текст] / упоряд. **Л. Ю. Копань**. – Київ : Пульсари, 2005. – 64 с. : іл. – (Кишенькова енциклопедія ; випуск 1).

Публіцистика

Копань, Л. Куди ж подівся рукопис Грушевського // Літературна Україна. – 1989. – 7 груд.

Копань, Л. Нова генерація : розмова з молодим політиком Олесем Донієм // Київ. – 1992. - № 6. – С. 3-8.

Література про життя і творчість

Бандура, Г. О. Копань Лариса Юріївна [Текст] // Українська літературна енциклопедія. – Київ, 1990. – Т. 2. – С. 559.

Копань Лариса Юріївна [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Славетні запорожці. Режим доступу: http://sites.znu.edu.ua/news_details/news_id=6196&lang=ukr, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Копань Лариса [Текст] // Письменники Радянської України, 1917-1987 : бібліографічний довідник. – Київ, 1966. – С. 315.

Копань Лариса Юріївна : [біографічна довідка] // Українська літературна енциклопедія : в 5 т. / редкол.: Дзевєрін І. О., Вервес Г. Д., Гончар О. Т [та ін.]. – Київ : Укр. Рад. Енцикл. ім. М. П. Бажана, 1990. – Т. 2 : Д-К. – С. 559.

Лариса Копань : [біографічна довідка] // Письменники України / упоряд.: Віра Павловська, Любов Бубнова, Людмила Сіренко ; ред. Галина Лукова. – Київ : Український письменник, 2006. – С. 196 : фото.

Лариса Юрьевна Копань [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] / Київський календар. - Режим доступу: <http://calendar.interesniy.kiev.ua/Event.aspx?id=4558>, вільний. – Назва з екрана. – Мова рос.

Чубач, Г. Т. Копань Лариса Юріївна [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=3324, вільний (дата звернення: 2014. – Назва з екрана. – Мова укр.

Корбач Іван Михайлович (1926-2014)

український журналіст, письменник, красзнавець, член Національної спілки журналістів (1959), НСПУ (2002), двічі лауреат премії ім. М. М. Коцюбинського (1997, 2000), премії Українського фонду культури, відповідальний секретар «Чернігівського земляцтва» в Києві

Біографія

Іван Михайлович Корбач народився **25 жовтня 1926** року в селі Березна Менського району на Чернігівщині.

Іван Корбач один із справжніх козаків. Батькова гілка бере початок з козацького роду Корбачів, які кілька поколінь були пов'язані з Березною та її околицями. Ще в 20-х роках ХХ століття неподалік Березни існував хутір Корбачівка. А коріння матері - з хутора В'яльківка, що під Стольним.

У неповні 18 років Іван Михайлович став учасником бойових дій, воював сержантом-автоматником на Другому Білоруському фронті.

1952 р. - закінчив Львівське загальновійськове училище.

1959 р. - член Національної спілки журналістів.

1966 р. – закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

З 1944 по 1977 роки служив в армії - від Курилських островів і Чукотки до групи радянських військ у Польщі і Німецькій Демократичній Республіці. Учасник Карибської кризи на Кубі. Полковник у відставці.

Понад 20 років працював у військовій пресі кореспондентом, редактором газети.

З 1977 по 1988 роки – завідувач прес-центру Міністерства торгівлі УРСР.

У 1998–1999 роки – спеціальний кореспондент газети «Правда України».

2002 р. – член Національної спілки письменників України.

1999-2000 роки – відповідальний секретар товариства «Чернігівське земляцтво».

Друкувався в журналах «Дніпро», «Радуга», «Советский воин» та інших періодичних виданнях, здійснив літературний запис п'яти документальних повістей ветеранів війни.

Помер **18 липня 2014 року** у Києві.

Творчість

У творчому доробку Івана Михайловича понад 30 романів і повістей (зокрема, історичних), оповідань та історичних досліджень:

- повісті: *«Всегда в полете»* (1959), *«Здрастуй, Острів Надії»* (1964); *«Так ми служимо»* (1975); *«Відповідаю за небо»* (1975); *«Максимова гора»* (1982); *«Выручайте зайца»* (1989); *«Впереди грома»* (1990); *«Соль на погонах»* (1990); *«Шляхами століть»* (1992); *«Горячие осколки: Были о войне»* (2000).

- романи: *«Весы Меркурия»* (1989), *«Останній похід короля»* (1994), *«Сотники»* (1995), *«Їхала цариця нашим краєм»* (2005);

- збірка оповідань і нарисів: *«Що за люди, березенці»* (1996);

- мемуари: *«Солдаты в клетчатых рубашках»* (2006);

- історичні дослідження: *«Минуле і сучасне літописної Березни»* (2008), *«Окупаційне лихоліття»*, *«Переселенці»* (обидва – 2009), *«Мои армейские гарнизоны»* (2010).

Красназвча діяльність

Іван Михайлович – видатний український письменник, а також видатний дослідник свого краю – Чернігівщини.

Він концентрується на історичній спадщині своєї малої батьківщини, тисячолітнього літописного містечка – місті Березне. *«Коли звільнився в запас, відчув потребу розповісти історію рідного краю – згадує І. Корбач в інтерв'ю газеті «Наше слово».*

Матеріали письменних знаходить в історичних архівах, музеях, бібліотеках, перечитує багато наукових праць, розмовляє із земляками, слухає перекази і бувальщини.

І настійливий пошук письменника дав плідні результати. Виходять повість «Шляхами століть» (1992), збірка оповідань і нарисів «Що за люди березенці» (1996), романи «Сотники» (1995) та «Останній похід короля» (1994).

За історичну повість «Шляхами століть» - про літописне місто Березна - удостоєний звання лауреата премії Українського фонду культури у галузі літератури.

«У повісті «Шляхами століть» я відкрив для себе і розповів для людей історичні реалії про моїх предків-березенців, що були причетні до творення Київської княжої держави, боролися проти татаро-монгольської навали, шляхетсько-польського панування, брали посильну участь у ствердженні козацької України, пережили драми і трагедії ХХ століття»

За історичний роман-хроніку «Сотники» про історію Менщини часів Гетьманщини отримав премію імені Михайла Коцюбинського. ?

У центрі роману - родини менського сотника Івана Сахновського та Генерального писаря Малоросійської колегії Андрія Безбородька. У середині ХVІІІ ст. козацький сотник виступив проти, кажучи по-сучасному, мафії козацької старшини. Відчувається деякий перегук із сьогоденням.

У 2005 році, виходить одне з останніх творинь «Їхала цариця нашим краєм» (історична хроніка в оповідях), де письменник показав остаточне знищення Запорозької Січі і козацького устрою в Україні. Детально описано і подорож Катерини ІІ до Криму, зокрема — поїздка через Чернігівщину сотенними містами і його рідною Березною.

Іван Михайлович співпрацював з місцевими краєзнавцями та бібліотеками, чим неоціненно збагатив історичну спадщину не лише свого краю, але й усєї України.

Він упорядник календарів «Чернігівщина – земля козацька» (1999), «Чернігівщина, земле моя» (2001), «Духовні святині

Чернігівщини», «Чернігівщина у вогні» (обидва – 2002), «Співоче поле Чернігівщини» (2003), «Чернігівщина краєзнавча» (2004).

Відзнаки

- ❖ 1997, 2000 – лауреат премії ім. М. М. Коцюбинського;
- ❖ Лауреат премії Українського фонду культури;
- ❖ Нагороджений трьома бойовими орденами та 35 медалями;
- ❖ Нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради СРСР;
- ❖ одержав подяку президента України.

Твори

И первым подняться в атаку... [Текст] : [сборник] / сост. : И. П. Дьяченко, **И. М. Корбач**. - Киев : Политиздат Украины, 1989. - 335 с. : ил.

Корбач, І. “Батькова гілка бере початок з потомственного козацького роду Корбачів, які вже кілька поколінь пов’язані з Березною та її околицями” : [розмова з письменником] / Іван Корбач ; записал Микола Ткач // Наше слово. – 2011. – 24 жовт.

Корбач, І. М. Весы Меркурия : роман, повесть / Іван Корбач. - Киев : Рад. письменник, 1989. - 256 с. : ил.

Корбач, І. М. Впереди грома : повести / Іван Корбач ; [худож. оформ. А. А. Ярошенко]. — Киев : Молодь, 1990. — 253, [2] с. : ил.

Корбач, І. Їхала цариця нашим краєм [Текст] : іст. хроніка в оповідях / Іван Корбач. - Київ : Укр. Центр духов. культури, 2005. - 267 с.

Корбач, І. Максимова гора : повесть о военной службе / Іван Михайлович Корбач ; Рецензент Александр Владимирович Ковальчук. – Киев : Молодь, 1982 . – 232 с. – На рус. яз.

Корбач, І. М. Незабудки. Из записних книжек многих лет... – Киев : ХХІ ст.: диалог культур», 2008. – 284 с.

Корбач, І. Святослав - князь Березинський [Текст] : іст. хроніка в оповідях / Іван Корбач. - Київ : Знання України, 2007. - 119 с. : іл.

Корбач, І. Солдаты в клетчатых рубашках. Записки участника военно-стратегической операции «Анадырь» на Кубе
Корбач, І. М. Сотники : історичний роман-хроніка. - Київ : Укр. центр духов. культури, 1995. - 299 с. - (Український історичний роман).

Корбач, І. М. Сотники : історичний роман-хроніка. — Київ : Укр. центр духов. культури, 1995. - 299 с. - (Український історичний роман).

Корбач, І. М. Шляхами століть : повість про літописне місто. – Київ : Укрвузполіграф, 1992. – 224 с.

Чернігівщина краєзнавча [Текст] : календар, 2005 / Чернігівське земляцтво ; авт.-упоряд.: **І. М. Корбач**, В. Є. Устименко. - Київ : Златояр, 2004. - 768 с

Література про життя та творчість

Корбач, Іван: “Батькова гілка бере початок з потомственого козацького роду Корбачів, які вже кілька поколінь пов’язані з Березною та її околицями” [Електронний ресурс] : [розмову з письменником провів та записав Микола Ткач] // Наше слово. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://nslovo.com/blog/ivan-korbach>, вільний (дата звернення: 24.10.2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

Довгий, О. П. Корбач Іван Михайлович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Енциклопедія сучасної України. - Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=3473, вільний (дата звернення: 2016. – Назва з екрана. – Мова укр.

Коцюбинська Михайлина Хомівна (1931-2011)

літературознавець, філолог,
член Спільки письменників України з 1989 року.
Відомий історик літератури, критик та
перекладачка, активна учасниця руху
шістдесятників, популяризатор поезії В. Стуса.

Племінниця письменника Михайла Коцюбинського

Нелегко було вирватися з тотального ідеологічного полону, але Михайлина Коцюбинська в світі половинчатих душ і узаконених напівправд однозначно засвітилася на дорозі гнаних за правду, і вірних цій правді до кінця.

Євген Сверстюк

Біографія

Народилась у Вінниці **18 грудня 1931 року**. Мати - Катерина Бедризова, кримська вірменка за походженням, познайомилася із Хомою у Києві, у дитячому будинку, де обидва були педагогами. У 1929 році Бедризову-Коцюбинську звинуватили в українському націоналізмі, і лише вірменське походження врятувало її від включення до кримінальної справи на членів так званої Спілки Визволення України.

У 1935 році родина переїхала до Чернігова, де батько створив і керував музеєм Михайла Коцюбинського.

У 1941 році Михайлина була евакуйована до Уфи. Закінчила філологічний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка (1949–1954) за фахом «Українська мова і література», там же — аспірантуру.

Кандидат філологічних наук (1958). Під керівництвом академіка О. Білецького захистила кандидатську дисертацію «Поетика Шевченка і український романтизм».

Племінниця видатного українського письменника належала до людей небуденного інтелекту та надзвичайного таланту, мала енциклопедичні знання і відома як визначний літературознавець, а ще була багатогранною особистістю з принциповою громадянською позицією.

З листопада 1957 по 1968 роки — молодший науковий працівник, а далі – старший науковий працівник відділу теорії літератури і шевченкознавства Інституту літератури ім. Т. Шевченка АН УРСР. Досліджувала мову художніх творів, поетику Т. Шевченка, художню індивідуальність М. Коцюбинського, специфіку образного мислення і його еволюцію в українській літературі.

Померла в Києві **7 січня 2011 року** від ускладнень після грипу. Похована на Байковому цвинтарі.

Громадська діяльність

Михайлина Коцюбинська була також активним учасником руху шістдесятників - нон-конформістської групи української інтелігенції, яка в несилловий спосіб чинила опір радянській окупації.

У 1972 році письменниця пережила регулярні допити в КГБ УРСР, зокрема, у справі Василя Стуса, якому на суді, між іншим, дала високу характеристику.

У 1977 році — нова серія допитів у кримінальних справах Миколи Матусевича, Мирослава Мариновича, Василя Стуса.

У 1989 році — перебудовча Спілка письменників України обрала її своїм членом.

У 1983 році — органи КГБ СРСР активно втручалися в особисте життя Коцюбинської. Найбрутальніша деталь — фактична заборона на одруження із літнім класиком Борисом Антоненком-Давидовичем. Вона доглядала овдовілого письменника, який запропонував їй узяти шлюб і перебратися до нього. Але влада під різними приводами відмовляла в реєстрації шлюбу, а зрештою визнала його божевільним і віддала під опіку родичці. Увесь цей час Коцюбинській присилали поштою брудні пасквілі, її «проробляли» на зборах трудового колективу, але колектив мовчки співчував їй.

Літературознавча діяльність

Своїми духовними наставниками Михайлина вважала перекладача Григорія Кочура та письменника генерації Розстріляного відродження Бориса Антоненка-Давидовича. Винятковий вплив справили на неї Євген Сверстюк, Іван Світличний, Юрій Бадзьо та інші шістдесятники, об'єднані в Клубі Творчої Молоді. Дружила з Аллою Горською, Оленою Апанович, Ліною Костенко, Зіновією Геник-Березовською.

З 1992 року — старший науковий працівник відділу рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т. Шевченка НАН України.

Була головою редакційної колегії академічного зібрання творів В. Стуса у 6-ти томах (1994–1997).

Михайлина Коцюбинська авторка статей, есеїв, спогадів, критично-мемуарних розвідок про В. Стуса, І. Світличного, З. Геник-Березовську, П. Тичину, Є. Сверстюка, Н. Суровцеву, Б. Антоненка-Давидовича. Володіючи особливою інтуїцією, відчула всезростаючий інтерес до художньої документалістики як до

самостійного мистецького явища і всебічно проаналізувала цей специфічний вид словесної творчості. Ретельно вивчала спогади, щоденники, епістолярії письменників. Опублікувала листи В. Стуса, О. Олеся, О. Ольжича, В. Стефаника, В. Вовк.

Її перу належать книги «Образне слово в літературному творі», «Література як мистецтво слова», «Етюди про поетику Шевченка», «Мої обрії».

В останні роки працювала як упорядник і коментатор над зібранням творів В. Чорновола у 10 томах (видається з 2002 року).

Відзнаки

- 1993 р. - лауреат літературної премії імені Олександра Білецького
- 1994 р. - премія імені Василя Стуса
- 1996 р. - премія фундації Антоновичів
- 1998 р. - Всеукраїнська літературна премія імені Михайла Коцюбинського
- 2001 р. - премія імені Олени Теліги
- 2001 р. - Заслужений діяч науки і техніки України
- 2006 р. - Орден княгині Ольги III ступеня
- 2008 р. - Почесний доктор Національного університету «Києво-Могилянська академія»
- 2009 р. - Національна премія України імені Тараса Шевченка.

Вшанування пам'яті

- 2011 р. в Чернігові було відкрито меморіальну дошку на фасаді школи № 17 (колишня залізнична школа № 41), яку у 1949 році із золотою медаллю закінчила Коцюбинська.

Твори

Коцюбинська, М. Епістолярна панорама шістдесятих // Київська старовина.- 2000. - N 2. - С. 71-83.

Коцюбинська, М. Х. Етюди про поетику Шевченка : літературно-критичний нарис / М. Х. Коцюбинська. – Київ : Рад. письменник, 1990. – 271 с.

Коцюбинська, М. Історія, оркестрована на людські голоси : екзистенційне значення художньої документалістики для сучасної української літератури. – Київ : Києво-Могилянська академія, 2008. – 70 с.

Коцюбинська, М. Кирило Осьмак : автопортрет у листах на тлі Владімирського централу / Михайлина Коцюбинська // Київ. - 2014. - № 2. - С. 175-182.

Коцюбинська, М. Кілька штрихів до силуету Надії Суровцової // Київ. - 1990. - N 10. - С. 70-71.

Коцюбинська, М. Ми на Майдані і Майдан у наших душах // Сучасність. - 2005. - № 2. - С. 5-8.

Коцюбинська, М. «Нерозмінна гідність особи» : до 80-річчя від дня народження Євгена Сверстюка // Літературна Україна. - 2008. - 11 груд. (№ 48). - С. 1, 8.

Література про життя та творчість

Бурлака, Галина. Пам'яті Михайлини Коцюбинської [Електронний ресурс] / Галина Бурлака [та ін.] // Критика. - Режим доступу: <http://krytyka.com/ua/articles/pamyati-mykhaylyny-kotsyubynskoyi>, вільний (дата звернення: 2011. - Назва з екрана. - Мова укр.

Вознюк, Володимир. Згадуючи Михайлину Коцюбинську : [український філолог та літературознавець, активна учасниця руху шістдесятників, небога класика української літератури Михайла Коцюбинського] // Дзвін. - 2011. - № 7. - С. 127-131 : фото.

Дроздовський, Дмитро. Обрії Михайлини Коцюбинської : Михайлина Хомівна Коцюбинська - людина-епоха // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. - 2011. - № 1/2. - С. 147-150 : фото.

Кіраль, Сидір. "...це ім'я і ця велика душа завжди були зі мною і в мені..." : Тарас Шевченко на сторінках спогадів Ірини Жиленко та Михайлини Коцюбинської // Українська літературна газета. - 2014. - 6 черв. (№ 11). - С. 14-15. - Закінч. Початок: 23 трав. (№ 10) - 2014.

Коцюбинська Михайлина [Електронний ресурс] // Дух і літера. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://duh-i-litera.com/tag/myhajlyna-kotsyubynska-2/>, вільний (дата звернення: 2011. - Назва з екрана. - Мова укр.

Коцюбинская Михайлина Фоминична (род. в 1931 г.) : [літературознавець, критик, перекладач з французького і англійського мов. старший науковий співробітник відділу рукописних фондів і текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, кандидат філологічних наук] // 100 знаменитих жінок України. - Харків : Фолио, 2006. - С. 222-229.

Масенко, Л. Шляхетна природа людини : до річниці пам'яті Михайлини Коцюбинської // Дивослово (українська мова й література в навчальних закладах). – 2013. – № 1. – С. 59-63.

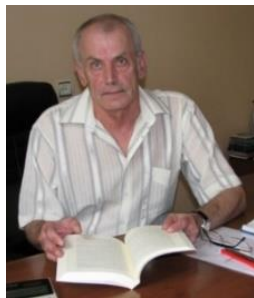
Рапп, Ірина. Коцюбинська Михайлина Хомівна [Електронний ресурс] / Ірина Рапп, Василь Овсієнко // Права людини в Україні: інформаційний портал Харківської правозахисної групи. – Режим доступу: <http://www.khpg.org/index.php?id=1294589651>, вільний (дата звернення: 09.01.2011). – Назва з екрана. – Мова укр.

Сапон, В. Легендарній Михайлині : увічнення пам'яті Михайлини Коцюбинської в Чернігові // Літературна Україна. – 2011. – 29 верес. (№ 37). – С. 2.

Сверстюк, Є. На святі надій : вибране / Сверстюк Євген. - Київ : Наша віра, 1999. - 784 с.

Сверстюк, Є. О. Світлі голоси життя : [есеї, літературознавчі статті] / Євген Сверстюк ; [передм. І. Кошелівця]. - Київ : КЛІО, 2014. - 767 с.

"У мерехтінні найдорожчих лиць" : [згадуючи Михайлину Коцюбинську] / упоряд. і відповід. ред. Е. Соловей // Слово і час. - 2013. - № 5. - С. 90 : фото.

Крим Анатолій Ісаакович
нар. 1946

український письменник, драматург,
сценарист, член НСПУ (1980),
Почесний громадянин міста Балтімора (США)

Біографія

Анатолій Крим народився **2 вересня 1946 року** у Вінниці.

1961-1965 – закінчив Хмельницьке музичне училище по класу скрипки.

1968-1969 - викладач музики в Глибоцькій музичній школі, Чернівецька область.

1969-1974 - закінчив московський Літературний інститут ім. М. Горького (факультет драматургії, майстерня Віктора Розова).

1979 р. - є членом Спілки письменників.

1975-1981 – працює на Чернівецької студії телебачення.

Доріс до заступника головного редактора.

1982-2004 - на творчій роботі.

1990 - Анатолій Крим почав займатися бізнесом. З часом очолив ряд фірм, які займаються різною діяльністю, в тому числі сільським господарством, виробництвом.

2005 - Заслужений діяч мистецтв України.

2004-2011 - Секретар Національної спілки письменників України.

2011 - консультант Комітету з культури та духовності Верховної ради України.

Творчість

Анатолій Крим - найбільш відомий сучасний український драматург, сценарист, письменник.

Майбутній митець почав виявляти письменницькі здібності в армії, пишучи заметки до армійської газети. По закінченню служби працював у газеті, а згодом почав писати оповідання.

Перші публікації з'явилися в 1973 році в московських журналах “Юність”, “Знамя”, “Москва”.

На сьогоднішній день є постійним автором журналу «Радуга». Переважна більшість творів письменника написані російською мовою.

У 1977-1978 роках почав видавати збірки своїх оповідань і захопився жанром роману. Його роман «Вибір» (1979 р.) вийшов шаленими тиражами, тричі по сто тисяч.

В доробку митця: романи «Межа дощу» (1983 р.), «В очікуванні месії» (1989 р.); збірки повістей та оповідань “Чакона” (1982 р.), “Заручники готелю “Європа” (1985 р.), “Оповідання про єврейське щастя” (2005, 2008 рр.).

Роман «Украинская каб(б)ала» (2014) став лідером Всеукраїнського рейтингу «Книга року – 2014» в номінації «Красне письменство». Це блискучий сатиричний роман, сміх крізь сльози та повний розрив усталених шаблонів про пригоди Тараса Шевченка у ХХІ столітті в Україні.

Окремі твори Анатолія Крима перекладені англійською, болгарською, польською, італійською, сербською, вірменський та ін. мовами.

Тематика прозових творів переважно сатирична і стосується політики, а драматичних творів - комедійна.

Драматургічна діяльність

«Безперечно, моє головне покликання – це драматургія» - говорить письменник. Вже на п'ятому курсі інституту А. Крим став професійним драматургом – була поставлена перша п'еса «Довга дорога додому» (1974) в Саратовському академічному театрі драми, а згодом і в інших театрах Росії.

Після написання комедії «Фіктивний шлюб» (1982) одразу став знаменитим. За один сезон в Україні її поставили 16 театрів.

Перу відомого українського письменника Анатолія Крима належить понад десять п'ес, які отримали сценічне втілення на багатьох українських і закордонних сценах.

П'еси А. Крима виходили окремими збірками: в 1985 р. у видавництві “Мистецтво”, в 1994, 2004, 2011 рр. – у видавництві “Український письменник”, 2006 р.- у видавництві “Фенікс”.

За його сценаріями знято дев'ять фільмів: "Жага екстриму", "Квартет для двох", "Ой, мамочки ...", "Повернення блудного чоловіка", "Дні надії" та ін.

Відзнаки

За заслуги з відродження духовності в Україні нагороджений орденом Святого Архистратига Михаїла УПЦ Київського патріархату.

2002 р. - лауреат Всеукраїнської програми «Лідери регіонів».

2005 р. - почесний громадянин міста Балтімора (США).

2010 р. - заслужений діяч мистецтв України, лауреат Міжнародної літературної премії ім. Ю. Долгорукого.

2016 р. – лауреат обласної премії імені Леоніда Бразова (в номінації «драматургія» за історичну драму «Остання любов Гетьмана»).

Твори

Крим, Анатолій. Бенкет шакалів : [про роман Василя Шкляра "Чорний Ворон"] // Київ. - 2011. - № 4/5. - С. 2-4.

Крим, Анатолій. Бенкет шакалів над розтерзаною українською літературою : [про роман В. Шкляра "Чорний ворон"] // Літературна Україна. - 2011. - 17 берез. (№ 11). - С. 1, 3.

Крым, Анатолий Исаакович. В ожидании мессии : роман. - Киев : Рад. письменник, 1988. - 427, [1] с.

Крим, Анатолій. "Виявляється, молоді цікаво, що я пишу" : [бесіда з письменником і драматургом Анатолієм Кримом про його творче життя] / записав Георгій-Григорій Пилипенко // Урядовий кур'єр. - 2015. - 11 квіт. (№ 67). - С. 8 : фото. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://ukurier.gov.ua/uk/articles/anatolij-krim-viyavlyayetsya-molodi-cikavo-sho-ya/>, _____ вільний (дата звернення: 11.04.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Крым, А. И. Выбор ; Граница дождя : романы / Анатолий Крым. - Киев : Дніпро, 1989. - 576 с.

Крим, Анатолій. Євангеліє від Івана [Текст] : п'єси / А. Крим. - Київ : Просвіта, 2006. - 207 с.

Крим, Анатолій. Євангеліє від Івана : трагікомедія // Вітчизна. - 2006. - № 5/6. - С. 19-52

Крым, А. Жмурик ; Олл инклюзив : черная комедия // Радуга. - 2012. - № 9/10. - С. 110-149.

Крым, А. И. Завещание целомудренного бабника : пьесы / Анатолий Крым. - Київ : Український письменник, 2011. - 447 с. : ил.

Крим, А. Кривний родич : повість // Дзвін. - 2008. - № 7. - С. 59-81.

Крым, А. Львовушка : оповідання // Київ. - 2007. - № 9. - С. 86-114 : портр.

Крим, Анатолій. "Люди стали вільнішими, але хамство, жадібність, блягузтво нікуди не зникли" : [бесіда з відомим українським письменником Анатолієм Кримом про його нову книжку "Украинская каб(б)ала"] / записала Тетяна Поліщук // День. - 2014. - 11 груд. (№ 233). - С. 11 : фото.

Крым, А. Настольная книга идиота : роман-фельетон // Радуга. - 2012. - № 3/4. - С. 47-164 : портр.

Крым, А. И. Письмо Богу : рассказы о еврейском счастье / Анатолий Крым. - Киев : Радуга, [2015]. - 289 с.

Крым, А. И. Последнее слово убийцы : рассказы / Анатолий Крым. - Киев : [Радуга], 2010. - 223 с.

Крым, А. Последнее слово убийцы : рассказ // Радуга. - 2006. - № 3. - С. 3-29 : портр.

Крым, А. Проблема стержня : (к 75-летию Леся Танюка) // Радуга. - 2013. - № 5/6. - С. 103-109.

Крым, А. И. Пьесы / Анатолий Крым. - Макаров : София, 2009. - 207 с. : ил.

Крым, А. И. Рассказы о еврейском счастье / Анатолий Крым. - Киев : Феникс, 2008. - 300 с.

Крым, А. Родственник : рассказ // Радуга. - 2007. - № 8. - С. 5-42 : портр.

Крым, Анатолий. Старий : [спогади про Володимира Івасюка] // Київ. - 2009. - № 3/4. - С. 170-176 : фото.

Крым, Анатолий. Стіна плачу [Текст] : [оповідання] / А. Крым. - Київ : Ярославів Вал, 2008. - 328 с.

Крым, Анатолий. Труба [Текст] : роман / Анатолий Крым. - Київ : Ярославів Вал, 2010. - 320 с.

Крым, Анатолий. «У письменника і влади – різні завдання» [Електронний ресурс] : [інтерв'ю з письменником] / записав Іван Рябчий // Буквоїд. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://bukvoid.com.ua/events/interview/2010/04/30/090011.html>,

вільний (дата звернення: 30.04.2010). – Назва з екрана. – Мова укр.

Крым, А. Украинская каб(б)ала : [роман] / Анатолий Крым. - Харьков ; Белгород : Клуб Семейного Досуга, 2015. - 349 с.

Крым, А. Училка : рассказ // Радуга. - 2006. - № 8. - С. 3-17 : портр.

Література про життя та творчість

Анатолий Крым. [Електронний ресурс] : персональний сайт. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://anatoliykrym.at.ua/>, вільний (дата звернення: 24.11.2010). – Назва з екрана. – Мова укр

Барабан, Л. Анатолий Крым - драматург // Культура і життя. - 2006. - 23, 24 травня. - С. 3.

Драматургия Анатолия Крыма [Електронний ресурс] // Allref / - Електрон. текст. – Режим доступу:

http://allref.com.ua/ru/skachaty/dramaturgiya_anatoliya_krima,

вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Кугай (Вдовиченко) Олена Гордіївна
нар. 1951

поетеса, член НСПУ (1997)

Біографія

Кугай Олена Гордіївна народилася **5 вересня 1951 року** у селі Майданецьке Тальнівського району, нині Черкаська область.

1997 р. - член Національної Спілки Письменників України.

1971 р. - закінчила ПТУ в Черкасах і філологічний факультет Київського університету (2004).

З 1973–2010 р. - працювала кранівницею у Державній холдинговій компанії «Київміськбуд».

Творчість

Авторка збірок лірики *«Притулок для душі»* (1993) та *«Підхоплена над прірвою світами»* (1998).

Авторка численних публікацій у журналах *«Ранок»*, *«Дніпро»*, *«Київ»* та ін.

Література про життя та творчість

Засенко, П. П. Кугай (Вдовиченко) Олена Гордіївна [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. - Електрон. текст. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=558, вільний (дата звернення: 2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

[Кугай (Вдовиченко) Олена Гордіївна] [Електронний ресурс] // Клуб поезії. - Електрон. текст. – Режим доступу: http://www.poetryclub.com.ua/date_alert.php?month=09&year=2017&do=ok&day=05, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Мовчун Леся (Лариса) Вікторівна
нар. 1969

поетеса, прозаїк, письменниця і педагог,
член НСПУ (1998)

*«Творчість для мене – це форма існування думки
Думка – це озвучений образ.
А образ – маленький атом моєї внутрішньої галактики»*

Л. В. Мовчун

Біографія

Леся Вікторівна Мовчун народилася **26 серпня 1969 р.** у м. Києві.

1992 р. – закінчила Київський державний педагогічний інститут, аспірантуру (сьогодні педагогічний університет ім. М. Драгоманова).

1998 р. – член НСПУ.

2000 р. – захистила кандидатську дисертацію зі спеціальності «Українська мова». Постійний автор рубрики *«Наш скарб – рідна мова»* (журнал «Барвінок»).

2004–2008 р. – автор і ведуча передачі «Цікаве мовознавство».

2007–2008 р. – була заступником головного редактора журналу для підлітків «Пригоди».

2012 р. – веде передачу «Загадки мови» (Національна радіокомпанія України).

Нині – старший науковий співробітник Інституту української мови НАНУ. Кандидат філологічних наук. Лексикограф, укладач і редактор низки словників.

Творчість

Леся Мовчун має кілька сотень публікацій у журналах для дітей *«Малятко»*, *«Барвінок»*, *«Соняшник»*, *«Перець»*, *«Пізнайко»*, *«Стежка»*, *«Однокласник»*, *«Веселка»* та ін.

Авторка десяти поетичних збірок для дорослих і дітей, найвідоміші з яких – *«Боса троянда»* (1993), *«Неслухняні яблучка»* (1997), *«Чепуриться черепаха»* (1999), *«Для чемних ведмежат»* (1999), *«Відцвітають птахи»* (2005),

«Кактусове королівство» (2007), *«Ви такого ще не чули?»* (2008), *«Мовна лікарня. Пригоди Лерки Севрючки і цікаві завдання з культури мови»* (2009), *«Усе підростає»* (2010), *«Арфа для павучка»* (2011), *«Про цікавих тварин загадки малим»*, *«Розшукується півень, або Злочини зухвалої подушки: Казковий»*.

Співпрацює з видавництвами *«Навчальна книга – Богдан»*, *«Видавництво Старого Лева»* та ін.

Постійний автор рубрики *«Наш скарб – рідна мова»* (журнал

«Барвінок»).

Читаючи вірші неповторної Лесі Мовчун, раптом починаєш відчувати дивний приємний лоскіт у горлі, у вухах, по всьому тілу. Складається враження, що кожне слово поетеса огорнула м'якеньким плетивом вовняних ниток – і ось уже сотні кошлатеньких вовняних клубочків бігають серед твоїх думок, зазирають до твого серця, залишаючи по собі теплі сліди...

У свою «затишну» поезію авторка поселила і звірят: котиків, мишей, кролів, цапків, козенят, – і казкових персонажів: Бабу Ягу, Кошія, Водяника – і звичайних хлопчиків та дівчаток з їх незвичайним світосприйняттям, і навіть явища природи: ніч, зиму, грозу і маленьке дощенья.

Великі й незначні турботи, щоденні радощі та клопоти, побутові проблеми – від усього цього мешканці світу, створеного уявою Лесі Мовчун, нікуди не подінуться. Але теплі вовняні нитки роблять своє – і все живе у цілковитій гармонії. А ще більшої гармонійності книзі надають ілюстрації: надзвичайно милі, хороші та кумедні, й навіть, здається, теж трохи кошлаті малюнки художниці Ольги Кузнецової так чудово доповнюють поетичні образи Лесі Мовчун, що складається враження, ніби ти й справді побував у тому дивному світі – і все побачив, відчув, пережив.

Твори

Абетка моральності : що в характері твоїм? : [навч. вид.] / А. І. Мовчун, Л. В. Мовчун. – Київ : Злата, 2008. - 304 с.

Арфа для павучка : [казки] / Л. В. Мовчун ; іл. Д. Кузьменко. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2012. – 48 с.: іл.

Біг лис : [вірш] / Л. Мовчун // *Маляtko*. - 2004. – № 10. – С. 4.

Білі ведмеді : [вірш] / Л. Мовчун // *Маляtko*. – 2010. – № 2. – С. 2.

Генерал Порфирій : майстерня слів / Л. Мовчун // *Барвінок*. – 2015. – № 6. – С. 12.

Гра на пустирі : місія у мовосвіті / Л. Мовчун // *Барвінок*. – 2016. – № 4. – С. 12.

Детективна історія : [казка] / Л. Мовчун // *Маленький розумник*. – 2014. – № 5. – С. 16-19.

Дзеркальце : [казка] / Л. Мовчун // *Стежка*. – 2013. – № 5. – С. 18-19.

Добери пару! ; Майстерня слів : [уривок з книги «Мовна лікарня»] / Л. Мовчун // Барвінок. – 2013. – № 3. – С. 12.

Зозуляста курочка : [вірш] / Л. Мовчун // Малятко. – 2013. – № 6. – С. 6.

Кактусове Королівство : казки для малят : [для дошк. віку] / Л. Мовчун ; худож. Я. Гавриш. – Тернопіль : Навч. книга-Богдан, 2007. – 48 с.: ілюстр.

Миле звірятко : [вірш] / Л. Мовчун // Малятко. – 2011. – № 3. – С. 12.

Мовчун, Л. Віддвітають птахи : поезії / вступ. сл. Д. Білоуса. – Київ : Просвіта, 2005. – 95 с.

Мовчун, Л. Вступний урок // Дивослово. - 2005. - № 8. - С. 41-44.

Мовчун, Л. В. Правопис і будова слів : словник. – Київ : А.С.К., 2006. – 248 с.

Мовчун, Л. В. У світі орфограм : орфограф. слов. для уч. почат. кл. – Київ : КІМО : Аст-Прес, 1998. – 94 с. – (Мій перший словник). – (Говори й пиши правильно).

Мовчун, Л. Усе підростає : поезія / Л. Мовчун. – Київ : Грані-Т, 2010. – 72 с.: іл. – (Сучасна дитяча поезія).

Монетка : повість / Л. Мовчун // Найкраще : позакласне читання для учнів 3 класу / упоряд. А. І. Мовчун, Л. І. Харсіка. – Київ : Авді, 2008. – С. 411-413.

Озеро сліз двієчника : [казкова історія] / Л. Мовчун // Барвінок. – 2008. – № 4. – С. 10.

Панда : лічилка / Л. Мовчун // Мамине сонечко. – 2014. – № 11. – С. 3.

Парк атракціонів : місія у мовосвіті / Л. Мовчун // Барвінок. – 2016. – № 6. – С. 12.

Пісенька сміливих котів : [вірш] / Л. Мовчун // Мамине сонечко. – 2014. – № 12. – С. 2.

Подарунок : [вірш-безкінечник] / Л. Мовчун // Малятко. – 2008. – № 12. – С. 4.

Про цікавих тварин загадки малим : для дітей дошк. віку / Л. В. Мовчун. – Тернопіль : Навч. книга-Богдан, 2012. – 18 с.: іл.

Розшукується півень, або Злочин зухвалої подушки : [казковий детектив] / Л. Мовчун // Барвінок. – 2005. – № 5/7. – С. 6-9.

Руїни і руни : майстерня слів / Л. Мовчун // Барвінок. – 2015. – № 5. – С. 12.

Рукавиця : майстерня слів / Л. Мовчун // Барвінок. – 2015. – № 12. – С. 12.

Скоромовки : [вірші] / Л. Мовчун // Золота криничка : книга для позакласного читання : 1-4 класи / упоряд. Р. В. Буханченко. – Донецьк : БАО, 2003. – С. 173-175.

Учні Дрімагії : повість-казка / Л. Мовчун // Барвінок. – 2006. – № 5. – С. 6-9.

Шоколадні дощі : [вірш] / Л. Мовчун // Пізнайко. – 2015. – № 3. – С. 11.

Щоб у слів не боліли животики : місія у мовосвіті / Л. Мовчун // Барвінок. – 2016. – № 5. – С. 12.

Як чепурили їжачка : [казка] / Л. Мовчун // Малятко. – 2009. – № 8. – С. 22.

Як готуватися у розвідники : майстерня слів / Л. Мовчун // Барвінок. – 2015. – № 9. – С. 12.

Як чепурили їжачка : [казка] / Л. Мовчун // Мамине сонечко. – 2014. – № 10. – С. 20-21.

Література про життя та творчість

Бакуменко, Олександр. Поезія на виріст // Культура і життя. - 2013. - № 28. - С. 12. - Рец. на кн.: Усе підростає : поезія / Л. Мовчун. - К. : Грані-Т, 2010. - 72 с., іл. - (Сучасна дитяча поезія).

Даценко Н. Для всіх, хто підростає : [поезія Лесі Мовчун] // Початкова школа. – 2012. – № 9. – С. 61-63. – Рец. на кн.: Усе підростає : поезія / Л. Мовчун. – Київ : Грані-Т, 2010. – 72 с.: іл. – (Сучасна дитяча поезія).

Їжакевич, Валер'ян. Дві перлинки з однієї мушлі // Друг читача. - 2010. - № 19. - С. 8. - Рец. на кн.: Неслухняники : поезія / С. Пантюк. - К. : Грані-Т, 2010. - 56 с. - (Серія "Сучасна дитяча поезія"). - Рец на кн.: Усе підростає : поезія / Л. Мовчун. - К. : Грані-Т, 2010. - 72 с. - (Серія "Сучасна дитяча поезія").

Леся Мовчун [Електронний ресурс] : [біографія] // Findbook - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://findbook.com.ua/uk/avtor/lesya-movchun?> вільний (дата звернення: 12.10.2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мовчун, А. І. Лауреати премії імені Лесі Українки дітям : [літер.-худож. вид.] / А. І. Мовчун, Л. В. Мовчун. – Луцьк : Волинська обласна друкарня, 2012. – 200 с.: портр. – (Читаймо найкраще).

Мовчун Леся [Електронний ресурс] // Barabooka. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.barabooka.com.ua/lesya-movchun>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Мовчун Леся [Електронний ресурс] // Грані-Т. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.grani-t.com.ua/persons/2716>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Мойсієнко Анатолій Кирилович
нар. 1948

поет, критик, мовознавець, перекладач,
член НСПУ (1988)

Анатолій Мойсієнко – поет не зі самоспонування до творчості, не з нав'язливого самопримусу бути поетом, а від природи своєї, а за станом душі... за манерою письма – образний, метафоричний.

Євген Гуцало.

Біографія

Анатолій Мойсієнко народився **9 липня 1948 року** в селі Бурівка на Чернігівщині. Закінчив філологічний факультет Ніжинського державного педінституту ім. М. Гоголя.

1988 р. - член Національної спілки письменників України.

1989 р. – зав. ред. поезії видавництва «Молодь».

1991 р. - один із засновників гурту поетів-паліндромістів «Геракліт».

2013 р. - член Наукового товариства імені Шевченка.

Літературна діяльність

Автор культивує різноманітні віршові форми – від класичних сонетних до авангардних. Анатолій Мойсієнко створив перші у світі «шахові вірші» (свого часу автор був призером першості України з шахової композиції). Дослідники називають це новим поетичним напрямком – шахопоезією.

Опублікував поетичні збірки *«Приємлю»* (1986), *«Сонети і верлібри»* (1996, 1998), *«Шахопоезія»* (1997), *«Сім струн»* (1998, 1999), *«Віче мечів»* (1999), *«Нові поезії»* (2000), *«Спалені камені»*

(2003), *«Вибране»* (2006), *«З чернігівських садів: нові сонети і верлібри»* (2008), *«Мене любов'ю засвітили скрипки»* (2006), *«Вибране»* (2006), *«Поезії. Стихотворения. Gedichte»* (2013, паралельно українською, російською та німецькою мовами).

Твори А. Мойсієнка перекладалися німецькою, англійською, російською, білоруською, польською, угорською, румунською мовами.

Виступає також як перекладач з німецької та слов'янських мов. Переклав твори Райнера Марії Рільке, Михайла Лермонотова, Адама Міцкевича, анни Ахматової, Янки Купали, Максиміліана Волошина, Генриха Гайне, володимира Набокова.

Відомий як упорядник багатьох поетичних антологій. Упорядник двотомної антології *«Золотий гомін: українська поезія світу»* (1991, 1997), антології різномовної поезії України *«На нашій, на своїй землі»* в трьох книгах (1995, 1996).

Головний редактор збірника наукових праць *«Українське мовознавство»*.

Наукова діяльність

Анатолій Кирилович - Голова спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

З науковими доповідями виступав у Берлінському, Варшавському, Оломовецькому, Санкт-Петербурзькому, Тюменському університетах.

Теми дисертацій: кандидатської – *«Іменники-деад'єктиви сучасної української літературної мови в ономасіологічному аспекті»* (1993), докторської – *«Слово в аперцепційній системі поетичного тексту: декодування Шевченкового вірша»* (1997).

Автор ряду досліджень з філології, зокрема книг та навчальних посібників з сучасної української мови для вищої школи:

- *«Слово в аперцепційній системі поетичного тексту: декодування Шевченкового вірша»* (1997, 2006, 2013),
- *«Традиції модерну і модерн традицій»* (2001),
- *«Динамічний аспект номінації»* (2004),

- «Традиції модерну і модерн традицій. Книга друга» (2007),
- «Мова як світ світів: поетика текстових структур» (2008),
- «Сучасна українська мова. Синтаксис простого ускладненого речення» (2006, 2009).

Викладає університетські курси: «Сучасна українська мова»; «Питання теорії поетичної мови»; «Перцепція поетичної мови».

Відзнаки

2001 р. - лауреат літературних премій «Благовіст» (2001),

2003 р. – лауреат літературних премій імені Бориса

Нечерди, імені Івана Кошелівця,

2008, 2013 рр. - Почесна відзнака Національної спілки письменників України (2008, 2013).

Твори

Мойсієнко, Анатолій. Білоруський сонет і його переклади в Україні : аналіз україномовних перекладів Багдановічевого сонета "Паміж пяску Егіпецкай землі" // Слово і час. - 2011. - № 7. - С. 70-76. - Бібліогр.: с. 76-77.

Мойсієнко, А. К. Вибране : поезії і переклади / А. К. Мойсієнко. - Київ : Фенікс, 2006. - 527 с.

Мойсієнко, Анатолій. Невторений шлях поета : 14 липня Юрієві Завгородньому минуло б 75 // Літературна Україна. - 2015. - 23 лип. (№ 27). - С. 13 : фото.

Мойсієнко, Анатолій. Новий погляд на український модернізм 1920-х років : книжка С. Павличко "Український модернізм 1920-х: портрет в історичному інтер'єрі" // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. - 2009. - № 3. - С. 126-127.

Мойсієнко, Анатолій. "Осінній день" : Р. М. Рільке в Україні // Зарубіжна література. - 2006. - число 37 (жовт.). - С. 20-23.

Мойсієнко, Анатолій. "Співавтором моїх віршів - рідна мова" : розмова кореспондента газети "Наше слово" (Польща) з доктором філологічних наук, професором, завідувачем кафедри сучасної української мови Київського національного університету ім. Т. Шевченка Анатолієм Мойсієнком про стан сучасної української поезії / Мойсієнко Анатолій, Коженювська-Бігун Анна ; записала Анна Коженювська-Бігун // Українська літературна газета. - 2012. - 27 січ. (№ 2). - С. 10 : фото.

Мойсієнко, Анатолій. "Тихо зойкнула рима..." : вірші // Літературна Україна. - 2012. - 31 трав. (№ 22). - С. 8.

«Натомились, мамо...» / А. Мойсієнко // Книга про Матір : українські поети XIX -XXI століть : антологія. – Київ : Криниця, 2003. – С. 170.

Література про життя та творчість

Анатолій Мойсієнко [Електронний ресурс] : персональна сторінка. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.linguist.univ.kiev.ua/AM/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Андріяш, О. Ідіюстиль Анатолія Мойсієнка : мовний аспект // Дивослово. – 2011. – № 9. – С. 36-39.

Баран, Євген. "Печаль трави на відстані дощів" : поетичний сад Анатолія Мойсієнка // Українська літературна газета. - 2011. - 11 берез. (№ 5). - С. 13 : фото.

Ішук, Наталя. Візуальна поезія в сучасному літературному процесі : інноваційний урок у 9 класі / Н. Ішук // Дивослово (українська мова й література в навчальних закладах). - 2011. - № 4. - С. 16-21.

Мойсієнко Анатолій Кирилович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%BE%D0%B9%D1%81%D1%96%D1%94%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%90%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%BE%D0%BB%D1%96%D0%B9_%D0%9A%D0%B8%D1%80%D0%B8%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 19.12.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мойсієнко Анатолій Кирилович // Українська літературна енциклопедія. [В 5 т.] Т. 3. – Київ : Укр. енцикл., 1995. – С. 401-402.

Степаненко, М. Філологічні грані Анатолія Мойсієнка // Література України. – 2013. – 11 лип. (№ 26). – С. 15.

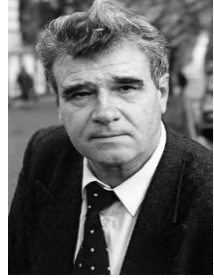
Мойсієнко Анатолій Кирилович [Електронний ресурс] // Інститут філології КНУ ім. Т. Шевченка. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://philology.knu.ua/node/609>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Сапон, Володимир. Чернігівські сонети Анатолія Мойсієнка [Електронний ресурс] // Хвиля Десни. - Електрон. текст. – Режим доступу:

http://www.hvilya.com/publ/chernigivski_soneti_anatolija_mojsienka/2-1-0-152, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мордань Володимир Григорович
нар. 1937

український поет, гуморист,
член НСПУ (1966)

Біографія

Володимир Мордань народився **15 січня 1937 року** в родині хліборобів в селі Новосельське Лебединського району Сумської області.

1952 р. - закінчив 7 класів Василівської середньої школи.

1955 р. – закінчив Лебединське педагогічне училище ім. А. С.Макаренка.

1961 р. – закінчив Ніжинський державний педагогічний інститут (тепер національний педагогічний університет) імені М. В. Гоголя.

Працював у Києві спершу у газеті «Радянська освіта», журналах «Україна» і «Ранок», а потім - старшим редактором видавництва «Музична Україна». Начальником відділу Державного комітету з питань науки і техніки.

З 1958 р. – поезії В. Морданя починають друкуватися в республіканській та союзній періодиці.

З 1966 р. - Член Національної спілки письменників України. Відповідальний секретар КО НСПУ.

Нині — на пенсії.

Творчість

Поетичні здібності Володимира Морданя проявилися в ранньому віці. Ще будучи учнем педагогічного училища, він друкує свої перші вірші на сторінках лебединської районної газети «Будівник комунізму».

Після успішного закінчення вишу працює кореспондентом і літредактором видань «Радянська освіта», «Україна», «Ранок» тощо й водночас заявляє про себе зрілим художнім словом.

1962 року виходить його перша книга-ластівка «Задесення», а згодом до неї додаються ще більше десяти збірок.

Поет, автор збірок: «Задесення моє», «Ритми», «Листопад», «День», «Дерев зелені біоструми», «Лебедин», «Верес», «Калиновий вогонь» (збірка вокальних творів), «На рушнику зорі», «Осінні жовті письмена», «Тріюлети»;

збірки гумору та сатири «Це Європі далеко до нас»;

збірки віршів та казок для дітей: «Летіть, пливіть та їдьте», «Сонячний ранок», «Де весняночки кують», «Коваль нот», «Літо починається», «Гей, сурмаче», «Кругла казочка».

Працював в газетах (перші публікації в Лебединській районній газеті) і журналах України, у видавництві «Музична Україна». Ряд поезій поет присвятив рідній Лебединщині.

Літератор пише і для дітей: у його віршах і казочках «Де весняночки кують», «Коваль нот», «Кругла казочка» та інших тонко відчута дитяча психологія й утілена виховна мета – формування з читачів гідних синів своєї Батьківщини. Є автором понад десятку поетичних збірок та книжок для дітей.

Окремі твори покладені на музику (збірка «Калиновий вогонь», 1984 р.), автор камерних кантат «Тріюлети» (музика О. Костіна, 1986 р.) та «Сміється джерело» (музика Я. Верещагіна, 1988), збірки вокальних творів «Гей, сурмаче!» (1987).

Здійснив багато перекладів українською популярних радянських пісень.

Окремі твори В. Морданя перекладені білоруською, молдавською, російською, татарською та іншими мовами.

Пісні на вірші Володимира Морданя звучать у виконанні хорових колективів, Народних артистів України Василя Бокоча та Володимира Турця, Валентини Купріної, інших митців.

Відзнаки

Дипломант республіканського конкурсу патріотичної пісні, лауреат пісенного конкурсу журналу «Україна» та Всеукраїнської літературної премії імені Олександра Олеся.

Нагороджений двома медалями, є відмінником преси.

2005 р. - нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України з нагоди 10-річчя Всеукраїнської газети «Хата».

Твори

Мордань, В. Г. Райдуги підкова : лірика. – Київ : Фенікс, 2006. – 95 с.

Література про життя та творчість

Володимир Мордань [Електронний ресурс] // Українські пісні. - Електрон. текст. - Режим доступу:

<http://www.pisni.org.ua/persons/2715.html>, вільний (дата звернення: 02.07.2012). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мордань Володимир Григорович [Електронний ресурс]

// Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%BE%D1%80%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D1%8C_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%93%D1%80%D0%B8%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 11.03.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Мороз (Морозенко)

Марія Миколаївна

нар. 1969

українська поетеса, прозаїк, член Національної
спілки письменників України (2006)

“Я - просто людина, частина землі...”

Біографія

Марія Морозенко народилася **15 березня 1969** року в селі Малин Млинівського району Рівненської області у багатодітній сім'ї. Вона була дев'ятою дитиною із дванадцяти дітей.

Коли Марії виповнилося дев'ять років трагічно загинув батько. Мама стала для дітей єдиною опорою в житті.

Після закінчення школи Марія працює старшою піонервожатою восьмирічної школи, хоча понад усе мріяла вчитися в вузі. Але для цього їй потрібно було зібрати кошти, щоб мати змогу жити в місті. Допомоги чекати їй було нізвідки. До того ж Марія не звикла сподіватися на когось. Вона знала, що всі життєві труднощі мусить здолати сама.

У **1991** році Марія Морозенко вийшла заміж і народила доньку. Для своєї донечки вона писала перші казки, колискові пісні (пізніше усі ці твори будуть надруковані в книжечках).

У цей час Марія відвідує студію письменниці Катерини Мотрич, а згодом навчається у поета шестидесятника Петра Засенка в студії Спілки Письменників України.

Саме тут Марічка познайомилася з багатьма цікавими, творчими людьми. Особливо важливою людиною для неї став літературознавець Кость (Константин) Петрович Волинський, який був свого часу радником Наталі Забіли, Ірини Вільде. І саме він став для юної поетеси наставником у творчості.

У **2000** році Марія вступає в Черкаський національний університет ім. Богдана Хмельницького на факультет української філології, який закінчила у **2005** році, отримавши диплом з відзнакою.

Лауреатка багатьох літературних нагород (конкурсів «Рукометло», «Сила малого», «Українська сила»), численних пісенних фестивалів та міжнародних конкурсів. Нині керівник культурологічної студії «Духовність української родини» при Національному музеї літератури.

Громадська діяльність

Сьогодні Марія Морозенко - письменниця і поетеса, патріотично віддана українському слову - намагається зібрати біля себе молодь з усіх куточків країни, щоб допомогти їм проявити себе і відкрити свій талант.

Нині вона голова Творчого об'єднання дитячих письменників київської організації Національної спілки письменників України, працює ведучою вечірньої радіопередачі «Вечірня колисанка», а також є керівником культурологічної студії «Духовність української родини» при Національному музеї літератури.

Марія Морозенко, допомагає бійцям, що воюють на Сході, надає адресну допомогу солдатам і відправляє кошти волонтерським службам.

У грудні 2013 року, після побиття студентів на Майдані, на Михайлівській площі висловила публічно протест проти свавілля влади.

У жовтні 2014 року за ініціативою письменниці у Національному музеї літератури України проведена благодійна акція "*На цій землі нас не здолати*", виручені від якої кошти (близько 15 тисяч гривень) направлено на допомогу українським

бійцям у зоні антитерористичної операції. Частину зібраних на акції книжок, у свою чергу, відправлено у дитбудинки Слов'янська.

Творчість

*На білім полотні троянди темно-сині,
Як ньєчин біль недоспаних ночей*

Писати вірші почала рано. Мамин смуток, після загибелі батька, відбився яскравим спомином дитинства на все життя. Пережитий біль втрати, вболівання за маму і рідних розвинули у дев'ятирічної дівчинки подвоєне відчуття людських переживань.

У той час, коли її ровесники захоплювалися дитячими іграми, Марійка відправляє свій перший вірш–застереження у республіканську газету «Зірка». Невдовзі прийшла відповідь: «Здрастуй, Маріє. Вірш твій прочитали – такий щирий, схвильований. А ти давно пишеш вірші? Які твої улюблені теми?»

*Страхіття чорної війни
Давно вже всім відоме.
І ми говоримо всі: «Ні!
Не хочемо такого».*

Страхіття війни

Для нас, здається, ці рядки нічого особливого не несуть у собі. Але Марійка запам'ятала їх на все життя, адже саме вони надихнули її на подальшу творчу працю.

Марія поринає в світ книги: вона багато читає, виступає із своїми віршами в школі, в районі. Рівненський письменник Євген Шморгун, познайомившись із творчістю юної авторки, порадив їй засвоїти правила віршування. Дівчинка читає праці Івана Франка, підручники із літературознавства і постійно пише... пише...

У 1991 році вийшла перша збірка Марії Морозенко «Зоряні перевєсла».

У 1994 році почалась пісенна діяльність поетеси. Почувши дев'ятирічну Марту Спіженко, юну співачку, Марія почала активно сприяти розвитку її таланту. За дев'ять років співпраці з Мартою було створено близько двадцяти пісень, відзначених на Всеукраїнських та Міжнародних фестивалях. За ці роки з'явилося чимало виконавців: Оля Ошитко, Жєня Іванова, творчі колективи «Ластівка», «Зірниця» та інші.

Із 2000 року авторка активно займається дитячою творчістю. Перші казки поетеси - це спроба створити на основі відомих сюжетів свої фантастичні візерунки, передати у них чудесність світу. Таким став переказ словацької казки «Дванадцять місяців», що вийшов у 2005 році з чудовими ілюстраціями родини Нікітіних, та авторська казка «Про незвичайні пригоди хлопчика Чока». Ця книжечка, представлена в цьому ж році на Всеукраїнській книжковій виставці, здобула золоту нагороду.

Марія цікавиться українською історією, намагається осмислити її по-філософськи.

У 2005 році вона видає поему «Княгиня Ольга». Продовженням історичної праці стала поема Марії Морозенко «Князь Святослав».

У 2006 році на світ з'явилася збірка «Елегія любові», у якій зібрано понад 150 віршів та поезій про кохання.

У 2015 вийшла у світ "Чарівна азбука". У цій книжечці на 88 сторінок зібрано майже все найкраще, що написала Морозенко для дітей упродовж двох десятиліть літ.

Відзнаки:

- **2005** рік - золота нагорода 3-ої Всеукраїнської виставки-ярмарку «Буквиця» за віршовану казку «Про незвичайні пригоди хлопчика Чока...»;
- **2008** рік – лауреат конкурсу «Рукометло» в номінації «Твори для дітей»;
- **2009** рік - ювілейна медаль «90-річчя карного розшуку України»;
- **2010** рік - переможець конкурсу "Різдвяне Диво" в номінації «Мала проза» - твори для дітей 5-8 років;
- **2010** рік – переможець конкурсу «Українська сила» (рукопис повісті «Великий характерник Іван Сірко»);
- етюд «Вони і лелеки» увійшов у сотню найкращих українських новел конкурсу «Сила малого»;
- грамоти численних пісенних фестивалів та міжнародних конкурсів.

Твори

Морозенко, М. Де найкраще в світі жити? : віршована казка. – Пізнайко. - 2007. - № 9. – С. 28-30.

Морозенко, М. Іван Сірко. Великий характерник : повість для серед. шк. віку / М. Морозенко. - Львів : Вид-во Старого Лева, 2010. - 165 с. : іл.

Морозенко, М. Іван Сірко. Славетний кошовий : [повість : для серед. шк. віку] / Марія Морозенко. - [Львів] : Вид-во Старого Лева, 2013. - 265 с. : іл.

Морозенко, М. Незвичайні пригоди Чока, який шукав Країну Щастя. – Київ : Преса України, 2010. – 32 с. : іл.

Морозенко, М. Про походження назви «Київ» // Апелсин. – 2010. - № 1. – С. 30-33.

Морозенко, Марія. Що це? [Електронний ресурс] : [вірші] // Весела абетка. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://abetka.ukrlife.org/morozenko6.html>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Література про життя та творчість

Морозенко Марія [Електронний ресурс] // Barabooka. Простір української дитячої книги. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.barabooka.com.ua/mariya-morozenko/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Поетичний світ душі Марії Морозенко [Електронний ресурс]. – Поезія Марії Морозенко. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://morozi23456m.io.ua/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Назаренко Володимир Миколайович нар. 1953

поет, прозаїк,
член НСПУ (1992)

«Намагається відгородитись від цього світу й жити у власно створеному, й там будувати свої флотилії візій»
(В. Габор).

Біографія

Володимир Назаренко народився **21 серпня 1953 р.** в селі Андріївна Крелевецького району на Сумщині.

Після закінчення середньої школи працював у 1970-1975 рр. програмістом в обчислювальних центрах Києва і водночас навчався на вечірньому відділенні Київського технологічного

інституту харчової промисловості , де провчився неповні чотири курси.

Закінчив Літературний інститут імені О. Горького у Москві (1980), після чого працював муляром на будівництві, згодом – журналістом на радіо.

Живе і працює в Києві.

Творчість

Володимир Назаренко –автор книги поезій «Травневий тембр» (К., 1989), дитячої книжки «Золота блискавка» (К., 1991) та низки новел.

Вірш «Засумували мавпи» та інші поезії увійшли до Малої української енциклопедії актуальної літератури.

Вірш «Життя» увійшов до збірки «Вісімдесятники: Антологія нової української поезії».

Його мала проза опублікована у «Прапорі» (1993), «Сучасності» (1992), «Дзвоні» (1994), «Кур'єрі Кривбасу» (1995) та ін.

Пише він про наш світ – примарний будинок, який колись існував, і про людей – нас з вами, які також були на цьому світі. Апокаліпсис завершився, і вже не ми живемо у світі, а наші тіні...

Пише він про намагання людини втекти, відгородитися від зовнішнього світу, розчинитися, щезнути. І йому вдається тонко передати ці гарячкові, нерідко хворобливо-нервові поривання.

Твори

Назаренко, Володимир. Блукаючи із раю в рай: [до 75-річчя від дня народження українського поета Миколи Воробйова] // Літературна Україна. - 2016. - 13 жовт. (№ 39). - С. 6 : фото.

Назаренко, В. Механічне яйце : новели / Назаренко В. - Львів : Піраміда, 2014. - 177 с.

Література про життя та творчість

Назаренко Володимир Миколайович [Електронний ресурс] // Віківенд. - Електрон. текст. – Режим доступу:

http://www.wikiwand.com/uk/%D0%9D%D0%B0%D0%B7%D0%B0%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87#/.D0.91.D1.96.D0.B

[E.D0.B3.D1.80.D0.B0.D1.84.D1.96.D1.8F](#), вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Назаренко Володимир Миколайович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9D%D0%B0%D0%B7%D0%B0%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 25.11.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Приватна колекція : вибрана українська проза та есеїстика кінця ХХ століття / авт. проекта В. Габор. - Львів : Піраміда, 2002. - 628 с.

Нарчинська Тетяна Миколаївна
нар. 1983

поетеса,
лауреат премії ім. В. Симоненка,
член НСПУ (2004)

Біографія

Народилася **26 грудня 1983 року** в м. Жашків Черкаської області.

Навчалася у Національному університеті „Києво - Могилянська Академія”.

Творчість

Перша книжка поетеси „*Малюю картину*”, 2002 р.

Картини душі Тетяни Нарчинської чисті, наївні й парадоксальні.

Парадоксальні у своїй чистоті й наївності, адже у стрімкій коловерті сучасного життя так важко навіть помітити, як сушить туман над отавами пелюстки землі, як грибочки піднімаються навшпиньки, із неба виглядаючи грозу, як всесвіт непричесаним хлопчиськом дотягується маминих долонь.

Тетяна Нарчинська усе це помічає. І щедрими мазками наносить на полотно. Щоб ми не забували, для чого прийшли на цю землю. Щоб було що залишити нащадкам.

Картини душі Тетяни Нарчинської виграють найрізноманітнішими барвами й відтінками: від тихого замилування фантазіями осені до зболених роздумів над історією свого народу, над реаліями сьогодення.

Тут є все: і захоплення, і радість, і любов. І запитання, які потім довго муляють серце.

Немає лише байдужості. Та й сама поезія Тетяни Нарчинської — своєрідні ліки від байдужості, від закостенілості й черствості душі, схованої під маскою щоденних проблем.

Щоб вони були мудрі, як дерева, що не цураються свого коріння, щоб не розучилися любити цей світ, щоб зрозуміли нас, пробачили і не проклинали до сьомого коліна.

Автор книжок: „Малюю картину“, „Музика бджоли“, друкувалася в газетах та літературних альманахах.

Відзнаки:

2004 - лауреат премії ім. В. Симоненка за збірку поезій „Малюю картину“.

Твори

Нарчинська, Т. Малюю картину : поезії / передм. Н. Позняк. – Київ. : Задруга, 2002. – 80 с. : іл., портр.

Література про життя та творчість

[**Душі відкрию я віконце**] [Електронний ресурс] : [за творами Тетяни Нарчинської] // Домашнє завдання. Вивчити § 16 : цикл уроків з української мови 8 кл. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://rpp.nashaucheba.ru/docs/index-140536.html>, вільний (дата звернення: 30.05.2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Лауреати літературних премій НСПУ, (2001-2008) [Електронний ресурс] : [в т. ч. Нарчинська Т.] // Івано-Франківська обласна універсальна наукова бібліотека ім. І. Франка. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://lib.if.ua/publish2009/1264090935.html>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Новикова Лідія Василівна
(1959-2016)

поетеса
член НСПУ (2005),
голова літературної ради літоб'єднання
"Радосинь"

*Приходять вірші до поетів,
Мов сяйво сонця і зірок.*

Новикова Лідія Василівна

Біографія

Народилася в с. Мала Обухівка Гадяцького району Полтавської області **11 травня 1959 року**.

Закінчила історичний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. Горького (тепер університет ім. Драгоманова) і ставши педагогом, в якийсь момент зрозуміла, що цієї освіти їй замало. Тому продовжила навчання у магістратурі Міжрегіональної академії управління персоналом.

Через багато років якось прочитала у «Літературній Україні» про літоб'єднання «Радосинь», прийшла на одне із засідань, де згодом стала керівником літературної ради і членом НСПУ.

Померла **28 червня 2016 року** в рідному селі на Полтавщині.

Творчість

Перші кроки в літературі письменниця зробила ще в юні літа у Миргородській літературній студії «Любисток», що на Полтавщині. Вірші потихеньку народжувалися десь у глибинах її серця, часом зринали у поодиноких публікаціях.

Літературний доробок Лідії Новикової вельми поважний. Це збірки, як для дітей «На калиновому місточку», «Краплі сонячного літа», «Гойдається в човнику світанок», так і для дорослих «Матіолова ніч» і «Потойбіч тебе», численних публікацій у періодиці.

Відзнаки:

2013 – лауреат літературного конкурсу видавництва «Смолоскип».

Твори

Древо Радосинь : [опубліковано твори членів літературного об'єднання "Радосинь", яке діє при НСПУ, в т. ч. *Лідії Новикової*] // Українська літературна газета. - 2017. - 17 лютого (№ 4). - С. 10.

Новикова, Л. В. Виноградна гойдалка : поезія для дітей / Лідія Василівна Новикова. - Київ : Фенікс, 2016 - 78 с. : іл., портр. - Видано за підтримки виконавчого органу Київської міської ради. Програма "Київ інформаційний".

Новікова, Лідія. [Вірші] [Електронний ресурс] : читанка // Весела абетка. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://abetka.ukrlife.org/novykova.html>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Новикова, Л. Гойдається у човнику світанок : вірші для дітей / Лідія Новикова. - Київ : [Задруга], 2013. - 64 с. : іл.

Новикова, Л. Потойбіч тебе : поезії / Лідія Василівна Новикова. - Київ : Задруга, 2010 - 144 с. : іл.

Література про життя та творчість

Трагично загинула письменниця Лідія Новікова [Електронний ресурс] // Український простір. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://prostir.co.ua/tragichno-zagynula-pysmennytsya-lidiya-16393/>, вільний (дата звернення: 30.06.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Осадчий Василь Опанасович нар. 1953

поет, критик, перекладач, член НСПУ
(1979), лауреат літературної премії
ім. П. Г. Тичини (1990)

Біографія

Василь Опанасович Осадчий народився **8 січня 1953** року в селі Ясногородці Вишгородського району Київської області.

Після служби в армії закінчив Київський державний університет ім. Т. Г Шевченка.

Працював у Всеукраїнському товаристві «Просвіта», був редактором видавництв "Веселка" та "Радянський письменник" (Київ), нині — референт Спілки письменників України.

Творчість

Василь Осадчий – автор поетичних збірок «Дубовий пагін» (1977), «Дзеркала осені» (1983), «Духові оркестри» (1986), «Золотий ряст» (1987), «Прибутна вода» (1991), «Осінній псалом»; поетичних перекладів.

Поезія збірки «Золотий ряст». виростає на українській народнопісенній основі, а зокрема, дум та балад. Збірка є ліро-епічною: поезії сюжетні, часом дидактичного характеру.

У кожному вірші автор подає розлогі картини чи то пейзажів, чи то віддзеркалення авторової сучасності.

Широко використовує паралелізми, градації, ретроспекції («Димерське шосе»), поселяє історичних чи навіть легендарних, міфічних персонажів у свій час («Іван Гонта», «До Яна Кохановського»).

Автор геніально переплітає міфологію і сучасність, буденне і витончене, високе.

Поезія є яскравим прикладом постмодерну: численні ілюзії, натяки, метаболічність, симулятивність, концептуальність, драматичність (гра з часом і простором), звернення до класики, взаємодія ліричного суб'єкта з читачем через текст як простір світогляду автора, свобода форми.

Відзнаки:

1990 - літературна премія ім. П. Г. Тичини за поетичну збірку «Золотий ряст».

Твори

Осадчий, Василь. Духовые оркестры : стихи / Василь Осадчий. – Киев : Молодь, 1985. - 111 с. : ил.

Осадчий, Василь. Знов горить поминальна свіча... : [добірка віршів] // Вітчизна. – 2006. - № 5/6.

Осадчий, Василь. Из рідного краю [Електронний ресурс] : [вірші] // Слово просвіти. - Електрон. текст. – Режим доступу:

<http://slovoprosvity.org/2014/08/28/%D0%B2%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BB%D1%8C-%D0%BE%D1%81%D0%B0%D0%B4%D1%87%D0%B8%D0%B9-%D1%96%D0%B7-%D1%80%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D0%BE-%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%8E/>, вільний (дата звернення: 28.08.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Осадчий, Василь. Любов над усе : [добірка віршів] // Дзвін. - 2012. - № 4. - С. 16-20 : фото.

Осадчий, Василь. На колесі долі : [добірка віршів] // Дзвін. - 2011. - № 8. - С. 18-22 : фото.

Осадчий, Василь. Пока вертится камень : стихи : пер. с укр. / Василь Осадчий. – Москва : Сов. Писатель, 1991. – 125 с.

Осадчий, Василь. Прибывающая вода : стихи / Василий Осадчий. - Киев : Днипро, 1991. - 206 с., [1] л. портр.

Література про життя та творчість

[**Осадчий Василь Опанасович**] [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Клуб поезії. - Електрон. текст. – Режим доступу:

http://www.poetryclub.com.ua/date_alert.php?day=08&month=01&year=2012, вільний (дата звернення: 2003). – Назва з екрана. – Мова укр.

Павлів Йосип Петрович (1940-2008)

прозаїк, член НСПУ (1987)

Біографія

Йосип Павлів народився **29 травня 1940 року** на хуторі Добровір (тепер селище міського типу Кам'янка-Бузького району Львівської області).

Був сьомою дитиною в селянській родині.

Закінчив Львівський політехнічний інститут та у 1977 році Літературний інститут імені Горького в Москві.

У 1987 році був прийнятий до Спілки Письменників СРСР, після розпаду СРСР став членом Спілки Письменників України.

Помер у Києві **10 листопада 2008 року**. Похований на Байковому кладовищі.

Творчість

В 1960–1980-х роках друкувався в найбільших літературних журналах Радянського Союзу, таких як «Полярна Зірка», «Далекий Схід».

Окремі нариси неодноразово публікувалися в газеті «Комсомольська правда», в 1970-х і початку 1980-х років.

Також друкувався в літературних журналах України — «Дніпро», «Україна».

Понад 20 років прожив в Росії, в основному в Якутії і на Далекому Сході в Хабаровському краї, де і створив свою найбільш відому повість «Слідами соболят».

Його твори про непередбачуваність і незбагненності людської душі, про красу природи Півночі, про полювання.

У лютому 2009 року роман письменника "Верхнє чуття собаки Кузі і її господаря" виграв премію "Вибір видавців" головного українського літературного конкурсу "Коронація Слова". Однак роман не видано через незгоду спадкоємців із редакторськими правками видавництва.

Твори

Павлів, Й. Борис Черняк та інші : повість // Дніпро. - 1984. - № 1. - С. 12-82 : іл.

Павлів, Й. Майстер : оповідання // Київ : літературно-художній та громадсько-політичний журнал Спілки письменників України та Київської письменницької організації. - 1985. - № 12. - С. 3-7 : фото.

Павлів, Й. П. Слідами соболят [Текст] : повісті, оповідання / Йосип Петрович Павлів. – Київ : Рад. письменник, 1989. – 384 с.

Література про життя та творчість

Йосип Петрович Павлів [Електронний ресурс] : біографія // People.su. - Електрон. текст. – Режим доступу:

<http://www.people.su/ua/84107>, вільний (дата звернення: 2010). – Назва з екрана. – Мова укр.

Йосиф Петрович Павлив [Електронний ресурс] : [біографическая справка] // Академик. - Электрон. текст. – Режим

доступа: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/1507538>, свободный
(дата обращения: 2010). – Название с экрана. – Яз. рус.

Палійчук Олексій Андрійович
нар. 1941

поет, прозаїк, член НСПУ (2005)

Біографія

Олексій Андрійович Палійчук народився **10 липня 1941 р.** в с. Твердинях Локачівського району Волинської області.

Скінчив Луцьке педагогічне училище і Львівський національний університет імені Івана Франка.

У 20 років остаточно сформувався його національно-демократичний світогляд. Відтоді присвятив себе боротьбі за виживання і поширення рідної мови.

Як педагог і журналіст, працював у Волинській, Житомирській та Київській областях.

Працював викладачем у школі й технікумі, якийсь час директором школи, потім був літературним співробітником освітньої газети. Через свої національно-демократичні погляди мав проблеми з працевлаштуванням.

У роки активної боротьби за незалежність України (1989–1992) видає газету «Досвітні вогні», яку друкує переважно в Литві, та щоквартальник «Оберіг» (Таємниці. Пригоди. Фантастика).

Творчість

Автор поетичних книжок для дітей «Скільки дива!» (1987), «Велика гра, або як тварини грали у футбол» (1991), «Веселий промінь» (2003), «Рідна Україна» (2003);

- повістей «Колиска Дажбога» (1990), «На поклик привида» (1992), «У Пелюстковій країні» (2005);

- поезій для дорослих «Іконостас» (2001, 2008, 2012);

- збірника науково-фантастичних творів «На дорогах Всесвіту» (2005);
- повістей на історичну тематику «Священний вогонь» (2012),
- оповідання для дітей «Чого зраділа Ластівонька» (2013);
- вірші для дітей "Іван-космонавт" (2015).

Переклав більшість поетичних творів лауреата Державної премії Білорусі Анатолія Вертинського («Білоруський годинник», 2005).

Олекса Палійчук виступає зі статтями у періодичних виданнях, зокрема на політичні теми, про становище української мови.

Веде блоги в інтернет-виданнях.

О. Палійчук - один з організаторів Товариства української мови та осередку НРУ в Броварах Київської області.

Твори

Вертинський, А. Білоруський годинник : вибране : вірші та поеми / А. Вертинський ; *пер. з білорус. О. Палійчук.* - Київ : Борівітер, 2005. - 247 с.

Палійчук, О. Велика гра, або Як тварини грали у футбол : для дошк. і молод. шк. віку / Олекса Палійчук ; мал. Тетяна Юрченко. - Київ : Борівітер, 1999. - 7 с. : іл.

Палійчук, Олекса. Іконостас : поезії / Палійчук Олекса. - Київ : Борівітер. – 2001 - 176 с.

Палійчук, Олекса. На дорогах Всесвіту : науково-фантастичні оповідання ; Повість / Палійчук Олекса. - Київ : Борівітер. – 2005 - 231 с.

Палійчук, О. Рідна Україна : вірші : для дошкільного та молодшого шкільного віку / Олекса Палійчук ; мал. С. Ключко. - Київ : Борівітер, 2003. -16 с. : іл.

Палійчук, О. Священний вогонь : історичні повісті / Олекса Палійчук. - Київ : Борівітер. - 2012. - 152 с.

Палійчук, О. У Пелюстковій країні : для дошк. та мол. шк. віку / Олексій Палійчук ; мал. С. Ключко. - Київ : Борівітер, 2005. - 16 с. : іл.

Палійчук, Олекса. Україна і Всесвіт [Електронний ресурс] : персональний літературний сайт. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://paliychuk.in.ua/>, вільний (дата звернення: 2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Література про життя та творчість

Палійчук Олексій Андрійович [Електронний ресурс] //

Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B9%D1%87%D1%83%D0%BA_%D0%9E%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%96%D0%B9_%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 2010). – Назва з екрана. – Мова укр.

**Погорілов (Розсоха) Станіслав
Станіславович**
нар. 1969

поет, журналіст,
член НСПУ (1997)

Слова – полова. Сказане згасає

І не доходить до сердець людських.
Стулить вуста. Хай німота відчаю
Говорить за своїх і за чужих...
Стах Розсоха

Біографія

Погорілов (Розсоха) Станіслав Станіславович народився **5 січня 1969 р.** в м. Харкові.

Закінчив Харківський національний університет ім. Каразіна. магістратуру Національного університету «Киево-Могилянська академія».

Творчість

Автор поетичної книжки "Чекання", численних публікацій в періодиці.

Поет не є всесвітньо знаменитим, але його поезії дуже цікаві і змістовні.

Роздуми про сенс життя, нелегку буденну долю, вир між людських стосунків та чистого, незайманого кохання – ось те коло тем і почуттів, за межі якого прагне вирватись поет, щоб словом і ділом довести свою причетність до високого українського письменства.

Твори

Розсоха, Стах. Произведения [Электронний ресурс] : [стихи] // Стихи. ру. - Электрон. текст. – Режим доступа: <https://www.stihi.ru/avtor/eltur74>, свободный (дата обращения: 10.11.2016). – Название с экрана. – Яз. рус.

Розсоха, Стах. Чекання : поезії / Стах Розсоха. – Харків : Крок, 1996. – 32 с. : портр. – На укр. яз.

Розсоха, Стах. Вірші. Поезії [Електронний ресурс] // Клуб поезії. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.poetryclub.com.ua/author.php?id=27248>, вільний (дата звернення: 04.10.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Пугач Володимир Гаврилович

нар. 1939

поет, критик, публіцист, член НСПУ (1999)

Біографія

Пугач Володимир Гаврилович народився **11 березня 1939 р.** в с. Мала Солтанівка Васильківського району Київської області. Закінчив факультет журналістики Київського університету. Працював на журналістській роботі, заступником головного редактора журналу "Рідна школа".

Творчість

Автор збірок поезій: "Душа зціляється душею", "А наша віра ще тремтить", "Чорнобривці під вікнами", багатьох літературно-критичних і публіцистичних статей в періодиці; перекладів з російської, білоруської та польської мов.

Відзнаки

2002 р. - "Заслужений журналіст України"

Твори

Пугач, В. "А Україна - ще одна!..." : вірші // Рідна школа. - 2003. - № 6. - С. 80.

Пугач, В. Не дай нам, Боже, духом занепасти : [поезії] // Хрещатик. - 1994. - 20 квіт. - С 7.

Пугач, В. Світоглядна система українця початку 19 ст.: " від чого мир погиба?" // Вивчаємо українську мову та літературу. - 2007. - № 30. - С. 38-39.

Пугач, В. Поезії // Літературна Україна. - 2003. - 19 черв. - С. 5.

Пугач, В. Г. Юрій Яновський : / Володимир Гаврилович Пугач . – Київ : Дніпро, 1972. – 128 с. – (Літературні портрети). - Бібліогр.: с. 126-127 та в підрядкових примітках. – На укр. яз.

Література про життя та творчість

[**Пугач Володимир Гаврилович**] : [Електронний ресурс] // Календар літературних дат. Клуб поезії. - Електрон. текст. – Режим доступу:

http://www.poetryclub.com.ua/date_alert.php?day=11&month=03&year=2017, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Про відзначення державними нагородами України [Електронний ресурс] // Zakony/ - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://zakony.com.ua/2002-god-/145143-pro-vidznachennya-derzhavnimi-nagorodami-ukrajini-pracivnikiv-zasobiv-masovoji-informaciji>, вільний (дата звернення: 2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Січовик Ігор Прокопович нар. 1945

поет, прозаїк, член НСПУ (1978)

Біографія

Народився **17 червня 1945 р.** на Волині у селі Велицьку Ковельського району в родині сільських вчителів.

Виріс на Херсонщині, де й закінчив середню школу.

Робітничу спеціальність здобув у Кривому Розі. Пройшов армійську службу.

Навчався у Дніпропетровському держуніверситеті та на Вищих літературних курсах при Літературному інституті в Москві

Працював у редакції київської комсомольської молодіжної газети «Молода гвардія».

Творчість

Пише з 12 років. Видав три книжки сатири та гумору для дорослих («Жертва моди» (1972), «Зачарована шістка» (1978),

«Азбука для дорослих (1985) та чотири десятки книжок для дітей, чимало з яких побачили світ у «Веселці», «Грайлику», «Детской літературе», «Спалах», «Богдан».

Упорядкував навчальні збірники для молодших школярів, такі, як «Виручалочка» (десять видань), «Кобзарик» (три видання), «Дивокрай», «Дитячі ігри та розваги», «Веселі історії», «Що не звір, то дивина», «Веселі віршики», «Весела компанія», «З нами весело усім», «А що в мішку?», «Торбинка сміху», «Пухнасті друзі, «Віршики для дітей». Є автором підручників для позакласного читання «Першокласник» і «Сонячне перевесло», близько трьохсот ігор з буквами і словами «Словограй» і «Мовограй», збірників для дошкільних навчальних закладів «Світлячок», «Чеберяйчик», «Дошкільнятко».

Видав книжки для найменших читачів «Математичні ігри», «Веселий задачник», «Таємниця десяти невідомих» та книжку «Весела школа».

2006 року окремими виданнями побачили світ такі книжки: «Веселі загадки», «Казки та казочки», «Спритні пальчики, «Котяті дражнилки», «Тисяча скоромовок».

Друкував твори у понад 100 збірниках.

Чимало дитячих творів Ігоря Січовика вивчають у початковій школі. Вони містяться у «Букварях», хрестоматіях, читанках і методичних розробках.

2003 року письменник створив і видав книжкою повість «Неймовірні пригоди барона Мюнхгаузена в Україні», в якій прагне привернути увагу до української історії

2003 року Ігор Січовик написав сатиричну політичну повість «Дурилло» (Сповідь президентського песика).

У 2012 році Ігор Січовик написав дві повісті на одну тему для дітей середнього віку «Формула вузла, або Як розплутати клубок таємниць» та «Комп'ютерна алхімія».

Ігор Січовик має власний інтернет-сайт «Словограй», який відвідало понад сто тисяч читачів.

Твори

Виручалочка : довідник-порадник для молодших школярів / упоряд. **І. Січовик**. - 7-ме вид., перероб. і доп.; Київ : Просвіта, 2004 - 304 с. : іл. - Включ. бібліогр. - Включ. алф. покажч.

Дитячі ігри та розваги : популярний посібник для педагогів, дітей та батьків / упоряд. **І. Січовик**. - Київ : Просвіта, 2004 - 424 с. : іл. - Включ. бібліогр.

Січовик, Ігор Прокопович. Весела грамота : букварик / Січовик Ігор Прокопович. - Київ : Велес, 2004 - 64 с. : іл. - (Мої перші книжки).

Січовик, Ігор. Квартира № 13 : оповідання // Літературна Україна. - 2013. - 3 січ. (№ 1). - С. 10-12.

Січовик, І. Неймовірні пригоди барона Мюнхгаузена в Україні / Січовик, І. - Київ : Б.в., 2004 - 336 с. : іл., портр.

Література про життя та творчість

Біографія Ігоря Січовика [Електронний ресурс] // OnlyArt. - Електрон. текст. – Режим доступу: <https://onlyart.org.ua/biographies-poets-and-writers/sichovuk-igor-biografiya/>, вільний. - Назва з екрана. – Мова укр.

Ігор Січовик // Письменики Радянської України, 1917-1987 : біобібліогр. довідник. Київ, 1988. – С. 545.

Січовик Ігор Прокопович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D1%96%D1%87%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D0%BA_%D0%86%D0%B3%D0%BE%D1%80_%D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%BA%D0%BE%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 18.01.2015). – Назва з екрана. – Мова укр.

Словограй [Електронний ресурс] : літературний сайт Ігоря Січовика. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://slovogray.narod.ru/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Складаний Іван Петрович (1939-2008)

поет, прозаїк, член НСПУ (1999)

Біографія

Народився **3 серпня 1939 року** в селі Пробіївка Сквирського району Київської області.

1966 - закінчив Київський державний університет ім. Т. Шевченка, філологічний факультет, українська мова і література.

1966-1968 - вихователь санаторно-лісової школи в Пущі-Водиці.

1968-1973 - редактор видавництва "Молодь".

1973-1979 - зав. відділу трудового виховання та профорієнтації, журнал "Знання та праця".

1979-1992 - відповідальний секретар журналу "Українська мова і література в школі".

1992-1994 - відповідальний секретар, головний редактор журналу "Дошкільне виховання".

1994-1996 – літературний редактор газети "Київські Відомості".

1996 - консультант Секретаріата ВР України.

1996 - заступник головного редактора газети "Освіта України".

Автор книг віршів та оповідань.

Член Спілки журналістів України (1976).

Помер **16 червня 2008 року** у Києві.

Література про життя та творчість

Складаний Іван Петрович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Освіта України. - Електрон. текст. – Режим доступу:

<http://static.rada.gov.ua/intranet/ukrzmi/human/0178023.htm>, вільний.

- Назва з екрана. – Мова укр.

Слов'янова Марина (Марія) Павлівна (1935-2016)

дитяча письменниця, перекладачка, член НСПУ (1992)

Біографія

Слов'янова-Смілянська Марія Павлівна (Марина Слов'янова) народилася **23 лютого 1935 року** в селі Воронкове Рибницького району Молдавської РСР у селянській родині.

Змалку любила гарні книжки і вже з чотирьох років сама собі читала, заховавшись у якомусь затишному куточку. Добре навчалася в школі

У 1959 році закінчила факультет журналістики Львівського університету.

Розпочинала свій трудовий шлях у пресі, багато років була редактором у видавництвах «Веселка», «Наукова думка», видавничого відділу республіканського правління Товариства книголюбів, журналу «Дніпро», працювала в Інституті журналістики Київського національного університету ім. Т. Шевченка.

Померла **26 липня 2016 року** у Києві.

Творчість

Літературний шлях Марини Слов'янової освячували Дмитро Білоус, Дмитро Чередниченко, Володимир П'янов, Андрій Мясківський, Станіслав Тельнюк.

Її перу належать талановиті книги оповідань для дітей - «*Реп'яшок*», «*Малюк і Розбишака*», «*Світ дивосвіт України*»: хрестоматія з природознавства" та багато інших.

Марина Слов'янова була невтомним популяризатором молдавської і румунської літератури в Україні.

Переклала з російської, молдавської та румунської мов твори Й. Друце, Анни Лупан, В. Бешляге, О. Чачко, Г. Воде, Н. Вієру, А. Мітру, Е. Кеprarу, І Хоменка, В. Фоменка, Г. Ворзельської та ін.

Твори

Слов'янова, М. Дівчинка зросла поетесою... // Літературна Україна. - 2005. - 21 квіт. (№ 15). - С. 7.

Слов'янова, М. Старий пеня : оповідання // Дніпро. - 1981. - № 1. - С. 116.

Слов'янова, М. Уперте дівчисько : новелета / Марина Слов'янова // Літературна Україна. - 2014. - 12 червня (№ 24). - С. 9 : іл.

Переклади

Вієру, Н. Людина у дзеркалі : романи / Ніколає Вієру ; автор. *пер. з молд. М. Слов'янової*. - Київ : Дніпро, 1989. - 274 с.

Воде, Георге Дмитрович. Дорога до школи [Текст] : повість / авториз. *пер. з молд. М. П. Слов'янової* ; худож. В. А. Залозний. - Київ : Веселка, 1989. - 207 с.

Кеprarу, Еміл. Мати і дитина : книжка для молодих батьків / *пер. з рум. М. Слов'янова*. - Київ : Веселка, 1994. - 462 с. : іл.

Мітру, А. У краю легенд : казки і легенди : для молодшого та середнього шкільного віку / Александрю Мітру ; *пер. з рум. М.*

Слов'янової; передм. С. Семчинського; мал. В. Мунтяну. - Київ: Веселка, 1991. - 399 с.: іл.

Хоменко, І. Казки для бабусі: [оповідання] / Ілля Хоменко, Володимир Фоменко; авториз. пер. з рос. *М. Слов'янової*. - Київ: Зелений Пес: Джерела М, 2003. - 288 с.

Література про життя та творчість

НСПУ. Київська організація. Померла дитяча письменниця Марина Слов'янова [Електронний ресурс] // НСПУ. - Електрон. текст. - Режим доступу: <http://nspu.com.ua/news/281-romerla-dityacha-pismennitsya-marina-slov-yanova.html>, вільний (дата звернення: 26.07.2016). - Назва з екрана. - Мова укр.

Сом Микола Данилович (1935-2013)

поет-шістдесятник, прозаїк, критик,
член НСПУ (1958)

А того сміюся,
Що я ніде нікого не боюся.
Сміюсь над горем,
регочу над лихом
І навіть плачу
неповторним сміхом

М. Сом

Біографія

Микола Данилович Сом народився **5 січня 1935** року в селі Требухів Броварського району на Київщині в сім'ї сільського коваля.

1952 закінчив Требухівську середню школу, потім - факультет журналістики Київського університету імені Т. Г. Шевченка (1957).

Опісля працював у редакціях газет "Нафтовик Борислава", "Вечірній Київ", "Друг читача", "Слово просвіти", в журналі "Ранок", в "Укрконцерті", у видавництві "Музична Україна", в кабінеті молодого автора Спілки письменників України.

Вчителював у рідному селі та в київських школах, працював завідувачем сектору пропаганди книги в Київській публічній бібліотеці імені Лесі Українки.

Після здобуття Україною незалежності Микола Сом розробив індивідуальну програму викладання української мови в школі, запроваджував її спершу в Требухові, згодом у столичних школах № 283 та 298, а пізніше її Броварським райвідділом освіти було поширено на всі школи району.

Творчість

У 1957 році, ще навчаючись на факультеті журналістики університету ім. Шевченка (на одному, до речі, курсі з Василем Симоненком), видав першу книжку «Іду на побачення».

Згодом були книжки «Вікнами до сонця», «Мрія», «Дума над вогнем», «Стежка до океану», «Б'ю чолом» (свої публіцистичні публікації «Вечірки» він часто підписував: «Б'ю чолом, Микола Сом»), «Товариство», «Мрія».

Микола Сом – автор багатьох поетичних книг: “Хроніка воєнного дитинства”, “Присвяти і послання”, “Сто епітафій”;

книжок прози “З матір’ю на самоті” та “Як я Сталіна хоронив”, а також відомих ліричних пісень.

Видання «Присвяти і послання» визнано найкращою поетичною книжкою 1983 року, за неї поет удостоєний премії імені Володимира Сосюри.

За збірку «Хроніка воєнного дитинства» у 1985 році Спілка письменників висувала Сома на здобуття Шевченківської премії. Та завадила його безпартійність.

Понад 100 пісень створено композиторами на слова поета. Оскар Сандлер, Олександр Білаш, Володимир Верменич, Платон Майборода, Михайло Мельниченко написали музику на його поетичні твори.

Микола Сом — автор багатьох пісень для української естради, телебачення, балету, цирку, кінофільмів «Коли починається юність», «Хлопчики», «Чорноморочка», «Їхали ми, їхали», «Місяць травень», «Абітурієнтка», «На берегах Десни».

Серед його популярних пісень — «Без вітру не родить жито» («Мрія»), «Вишиванка» та «Пливе Дніпро до моря синього» із музикою О. Сандлера;

«Польова царівна» та «Дума про землю» на мелодії В. Верменича;

«Вірна дружина моя», музика О. Левицького та ніжна колискова «Рученьки-ніженьки», яка протягом 24 років лунала в ефірі телепрограми «На добраніч, діти» й кожного вечора проводжала до сну українську малечу, за що потрапила до книги рекордів Гіннеса.

Його пісні виконували Раїса Кириченко, Іван Козловський, Олександр Таранець, Ніна Матвієнко, Юрій Гуляєв, хор ім. Верьовки та ін.

Помер **27 березня 2013 року**. Похований в своєму рідному селі Требухів Броварського району Київської області.

Відзнаки

1983 - лауреат премій імені Володимира Сосюри за збірку «Присвяти і послання»;

1997 – лауреат літературної премії імені Остапа Вишні;

1999 – премія фонду Тараса Шевченка;

2000 – премія імені Дмитра Нитченка;

2003 - літературна та патріотично-виховна премія імені Олекси Гірника.

2006 - заслужений діяч мистецтв України;

відмінник освіти України (єдиний серед київських поетів).

Вшанування пам'яті

Відкрито пам'ятник (2016) та меморіальну дошку (2014) на території Требухівської школи у Броварському районі на Київщині.

Твори

Сом, Микола Данилович.

"Вмирати вмирай, а жито сій" : до 100-річчя від дня народження Михайла Стельмаха // Літературна Україна. - 2012. - 24 трав. (№ 21). - С. 5 : фото.

Сом, М. Д. Передай кодолу! : вірші, пісні, жарти, епітафії та придибенції / Сом, М. Д. - Київ : Український письменник, 2007. - 286 с. : портр.

Сом, М. Д. Придибенції / [післямова В. Карпенка]. - [Біла Церква] : [Білоцерківська друкарня], [2009]. - 142 с. : іл.

Сом, Микола Данилович. "Придибенції" // Літературна Україна. - 2010. - 28 січ. (№ 3). - С. 5.

Сом, Микола. Сторінки щоденника Матвія Шестопаля // Літературна Україна. - 2011. - 8 груд. (№ 47). - С. 11 : фото.

Сом, Микола. Уроки Перепадів : [про мовознавця, письменника-перекладача Анатолія Перепадів] // Київ. - 2010. - № 11/12. - С.171-174.

Сом, Микола Данилович. Чорна помста : стаття // Літературна Україна. - 2010. - 1 квіт. (№ 12). - С. 8.

Сом, Микола. Чупринка - се легенда : до 130-річчя від дня народження поета // Київ. - 2009. - № 10. - С. 9-12.

Сом, Микола. "Я воскрес, щоб із вами жити" : книжка Лілії Шитової про Василя Симоненка // Літературна Україна. - 2009. - 15 січ. (№ 2). - С. 1-2.

Література про життя та творчість

Біленко, Володимир. Сіяв зерна любові : [прощання з Миколою Даниловичем Сомом : добірка матеріалів] // Українська літературна газета. - 2013. - 5 квіт. (№ 7). - С. 5 : фото.

Доторкнімося серцем : [вшанування пам'яті Миколи Сома : добірка віршів] // Культура і життя. - 2014. - 28 берез. (№ 13). - С. 13 : фото.

Малинка, Володимир. "...І навіть плачу неповторним сміхом" : спогади про Миколу Сома дружини, доньки, друзів-письменників // Літературна Україна. - 2013. - 20 черв. (№ 25). - С. 1, 5 : фото.

Малинка, Володимир. Юшка від Сома [Електронний ресурс] // Україна молода. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.umoloda.kiev.ua/number/2287/171/81457/>, вільний (дата звернення: 18.06.2013). – Назва з екрана. – Мова укр.

Микола Сом [Електронний ресурс] : [життєвий та творчий шлях поета] // Письменницький портал Пилипа Юрика та Міжнародного фонду ім. Павла Глазового. - Електрон. текст. – Режим доступу:

http://pilipyurik.com/index.php?option=com_content&view=article&id=190:2009-11-24-09-58-07&catid=52:2009-05-25-08-45-40&itemid=77, вільний (дата звернення: 24.11.2009). – Назва з екрана. – Мова укр.

Микола Сом [Електронний ресурс] // Українські пісні. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.pisni.org.ua/persons/1775.html>, вільний (дата звернення: 02.01.2010). – Назва з екрана. – Мова укр.

Сом Микола Данилович [Електронний ресурс] // **Вікіпедія**. - Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BE%D0%BC_%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0_%D0%94%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87,%D0%B2%D0%B8%D0%B2%D0%B8%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 13.04.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Цюп, Віктор. Симоненко & Сомоненко : [поети Василь Симоненко та Микола Сом] // Літературна Україна. - 2015. - 5 лют. (№ 6). - С. 13 : фото.

“Я – вічний сміх. Така моя робота” : до 75-річчя від дня народження Миколи Даниловича Сома : бібліографічний покажчик / ЦБС Деснянського району м. Києва, ЦРБ № 141, відділ ДБІР ; уклад. Р. О. Рокіта ; відп. за вип. Н. А. Баранова. – Київ, 2010. - 40 с. : фото.

Ткаченко (Марчук) Наталія Юрївна
нар. 1953

поетеса,
член НСПУ (1990)

Біографія

Народилась **28 лютого 1953 р.** у с. Нова Гребля, Калинівського району Вінницької області в учительській родині.

Навчалася у Новогребельській середній школі, згодом родина переїхала до Вінниці.

Закінчила вінницьку середню школу № 14, а згодом й філологічний факультет Вінницького педагогічного інституту (1974).

Очоловувала студентську літературну студію, брала участь у семінарах для творчої молоді. Вчителювала в школах Вінниці та Київщини.

Працювала літературним редактором у видавництвах «Музична Україна», «Дніпро», «Радянський письменник», «Молода гвардія».

Ще працюючи у Києві, була прийнята до лав НСПУ (1990).

Згодом перейшла на творчу роботу і повернулась до рідного села, де стала ініціатором створення і директором літературного музею Євгена Гуцала.

Творчість

Вірші почала писати ще у школі.

Дебютувала у газеті «Літературна Україна» (1969).

У журналі «Дзвін» (1998, № 5/6) надрукована повість «Милосердна трава».

Численні публікації повістей, оповідань, нарисів, есеїв у періодиці.

Виступає також як літературний критик та перекладач віршів з російської та французької мов.

Авторка книг поезій, прози та творів для дітей:

Покоління (1980);

Поступ (1988);

Явити яблуко (1989);

Чистий четвер (1998);

Смарагди для Михайлика
(1999);

Гіацинтове сонце (2002);

Вальс у голубий горошок

(2004);

Зелений виноград (2004);

Червоне феррарі на Пікаділлі
(2007);

Дощ у сосновому лісі (2010).

Відзнаки

Всеукраїнська літературно-мистецька премія імені Євгена Гуцала

Література про життя та творчість

Сучасні письменники України : бібліографічний довідник / упоряд. Анатолій Гай. – Київ : Київське обласне творче об'єднання «Культура» ; Біла Церква : Буква, 2011. - 587 с.

Ткаченко Наталія Юріївна [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%BA%D0%B0%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE_%D0%9D%D0%B0%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%96%D1%8F_%D0%AE%D1%80%D1%96%D1%97%D0%B2%D0%BD%D0%B0, вільний (дата звернення: 08.07.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Фішбейн Мойсей Абрамович

нар. 1946

поет, перекладач, член НСПУ (1994),
член Українського Центру
Міжнародного ПЕН-Клубу

Біографія

Мойсей Фішбейн народився 1 грудня 1946 року в Чернівцях.

В 1976 році закінчив філологічний факультет Київського педагогічного інституту.

Працював у Головній редакції Української Радянської Енциклопедії та літературним секретарем Миколи Бажана.

1979 року внаслідок відмови від співпраці з КДБ був змушений емігрувати.

1980-1981 роках кореспондент українського літературного і загальнополітичного часопису «Сучасність», що видавався українською діаспорою у США та Німеччині.

З 1982 року жив у Німеччині, де в 1982—1995 роках працював в українській та російській редакціях радіостанції «Свобода» кореспондентом, коментатором, редактором.

2003 року повернувся в Україну.

Творчість

Перша публікація з'явилася в грудні 1970 в літературному часописі «Вітчизна».

Вірші до редакції передав український поет Микола Бажан, який помітив і підтримав поета, а також написав передмову до його першої збірки «Ямбове коло» (вид-во «Молодь», 1974).

Мойсей Фішбейн є автором книг „Ямбове коло” (1974), „Збірка без назви” (1984), „Дивний сад” (1991), „Апокриф” (1996), „Розпорошені тіні” (2001), „Аферизми” (2003), „Ранній рай” (2006).

З-під його пера вийшли переклади з французької (Ш. Бодлер), з німецької (Г. Гайне, Р. М. Рільке, Г. фон Гофмансталь, П. Целан та ін.), з івриту (Єгуда га-Леві, Х. Н. Бялік, М. Вінклер) та з багатьох інших мов і авторів.

Відзнаки

Про Мойсея Фішбейна пишуть світові енциклопедії.

Мойсею Фішбейну присвячена повість Марії Матіос «Апокаліпсис» (2006).

Лауреат премії імені Василя Стуса та премії журналу «Сучасність».

Мойсея Фішбейна нагороджено орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня,

орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня,

орденом "За інтелектуальну відвагу" (2010).

Твори

Фішбейн, М. Аферизми / Фішбейн, М. Київ : Факт, 2003 - 128 с.

Фішбейн, М. І зірка сповідалася бджолі : [поезія] // Дніпро. - 2005. - № 7/8. - С. 69-73.

Фішбейн Мойсей. Маестро божистої мови : [інтерв'ю з українським поетом про політичний дальтонізм, геніїв слова і героїв України] / записала С. Маковицька // Україна молода. - 2007. - 28 листоп. (№ 220). - С. 8.

Фішбейн, М. Один світлий день Івана Денисовича : [рассказ] // Нева. - 2011. - № 12. - С. 73-79.

Фішбейн, Мойсей. Поезії // Сучасність. - 2006. - № 1. - С. 8.

Фішбейн, М. Поезії // Сучасність. - 2004. - № 5. - С. 5-6.

Фішбейн, М. Пророк : поезії та переклади / Фішбейн М. Київ : Либідь, 2016. - 304 с. : портр. - Програма "Українська книга" 2016 року.

Фішбейн, М. Ранній рай : поезії, аб-сурдокамера, поезії для дітей, переклади, проза, емеї, аферизми / Мойсей Фішбейн. - Київ : Факт, 2006. - 516 с.

Фішбейн, М. Штучки : поезія // Сучасність. - 2004. - № 10. - С. 70-71.

Фішбейн, М. Я вбитий був шістнадцятого року : вірш // Дніпро. - 2011. - № 12. - С. 99.

Переклади

Рільке, Р. М. Сто поезій = Hundert Gedichte / Райнер Марія Рільке ; *пер. з нім. Мойсея Фішбейна* ; [упоряд. **М. Фішбейн**, М. Добрянський]. - Київ : Либідь, 2014. - 72 с. : іл., портр.

Целан, П. Чорне молоко світанку : [поезія] / Пауль Целан ; пер. з нім. О. Король, *М. Фішбейн* // Дзвін. - 2016. - № 2. - С. 238-241 : іл.

Література про життя та творчість

Біографія Мойсея Фішбейна [Електронний ресурс] // OnlyArt. - Електрон. текст. – Режим доступу: <https://onlyart.org.ua/biographies-poets-and-writers/fishbejn-mojsej-biografiya/>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Мойсей Фішбейн = Moses Fishbein [Електронний ресурс]. – Блог. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://mosesfishbein.blogspot.com/>, вільний (дата звернення: 08.11.2016). – Назва з екрана. – Мова укр.

Стріха, Максим. Поет і його перекладач : ["Сто поезій" Райнера Марії Рільке в перекладах Мойсея Фішбейна] // Всесвіт. - 2013. - № 3/4. - С. 226-231 : фото.

Фішбейн Мойсей Абрамович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D1%96%D1%88%D0%B1%D0%B5%D0%B9%D0%BD_%D0%9C%D0%BE%D0%B9%D1%81%D0%B5%D0%B9_%D0%90%D0%B1%D1%80%D0%B0%D0%BC%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 29.01.2014). – Назва з екрана. – Мова укр.

Шанін Юрій Вадимович (1930-2005)

поет, пародист, прозаїк, вчений-латиніст, філолог-антикознавець, історик античного спорту, член НСПУ (1994)

Біографія

Народився **11 червня 1930 р.** у

Києві.

Навчався у київській школі № 91.

1953 року по завершенні навчання на класичному відділенні філологічного факультету Київського університету почав

працювати викладачем латинської мови в Київському Стоматологічному університеті, який 1955 року став факультетом Київського медичного інституту (нині Національний медичний університет) імені академіка Богомольця.

У 1968 році захистив кандидатську дисертацію «Агонистика в давньогрецькій поезії» (без відриву від викладання).

1978-2005 рр. - очолював кафедру латинської мови й основ медичної термінології Національного медичного університету.

Помер **8 червня 2005 року** у Києві

Творчість

Юрій Вадимович відрізнявся прекрасним знанням давньогрецької і латинської мов, античної міфології та літератури.

Крім педагогічної та наукової роботи займався історією античної фізкультури, а також літературною творчістю.

Друкуватися почав з 1954 року (в київських виданнях), а з 1962 року – в московських та інших газетах і журналах.

Юрій Шанін - автор наукових та науково-популярних праць (понад 200). Серед них монографії, книжки, словники (“Герои античных стадионов”, “От эллинов до наших дней”, “Мифы та люди Олімпії”, “Олимпийские игры и поэзия эллинов”, “Вместо бессмертия”, “Вічний студент”, “Третя молодість” та ін.).

Був одним з творців (в 1940-50 рр.) знаменитої в медичному інституті сатиричної стіннівки «Крокодил в халаті». На базі її редколегії склалася справжня літературна студія, в якій зібралися талановиті люди.

Професор Шанін десятиліттями керував «Крокодилом в халаті», який пізніше став літературною сторінкою інститутської багатотиражки «Медичні кадри».

Його улюбленими жанрами були пародія, епіграма, фейлетон, смішний афоризм.

Він був автором київських газет і журналу «Перець», московського «Крокодила», «Книжкового огляду», знаменитої шістнадцятої смуги «Літературної газети» і аж до останнього

подиху - розділу «Жартома і всерйоз» журналу «Питання літератури».

У 2000 і 2002 рр. вийшли дві книги його мемуарів «Не втомлюйтеся слухати старих. Спогади літнього киянина».

Твори

Шанін, Ю. В. Міфи і люди Олімпії : нариси : для серед. шк. віку / Юрій Шанін ; [худож. Г. Ясинський]. - Київ : Веселка, 1980. - 159 с. : іл.

Література про життя та творчість

Шанін Юрій Вадимович [Електронний ресурс] : [біографічна довідка] // Lingua Latina Aeterna. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://linguaeterna.com/ru/classic/shanin.php>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Шанін Юрій Вадимович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A8%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%BD_%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9_%D0%92%D0%B0%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87, вільний (дата звернення: 03.02.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Шкляр Василь Миколайович нар. 1951

сучасний український письменник
та політичний діяч, член НСПУ (1978)

Біографія

Василь Шкляр народився **10 червня 1951 року** в селі Ганжалівка Лисянського району Черкаської області, де й пішов до початкової школи.

Пізніше родина переїхала до міста Звенигородки, де Василь Шкляр закінчив 10-річну школу зі срібною медаллю (1968), а

згодом вступив на філологічний факультет Київського університету. Звідти його хотіли вигнати за те, що під час трудового семестру в колгоспі грався бомбою (про що можна прочитати у повісті В. Шкляра *«Стороною дощик іде»*), але він перевівся до Єреванського університету, де 1972 року отримав диплом про вищу освіту.

Після навчання працював науковим співробітником Центрального державного історичного архіву, займався журналістикою, завідував відділом прози в журналах «Ранок» та «Дніпро».

З 1978 року - член Національної Спілки письменників України, член Асоціації українських письменників з 1999.

З 1986 року В. Шкляр активно займається журналістикою, редакційною роботою, перекладами з вірменської мови та літературною творчістю.

У 1988-1998 рр. - займався політичною журналістикою, був у «гарячих точках». Цей досвід (зокрема, подробиці операції з врятування сім'ї генерала Дудаєва після його загибелі) відтворив у романі *«Елементал»* (2001).

На порі становлення нашої незалежності у 1991 році стає членом Української республіканської партії та її прес-секретарем (до 1998 р.). Тривалий час перебував на творчій роботі, обіймав посади головного редактора видавництва «Дніпро» 2000-2004) та заступника голови Національної спілки письменників України.

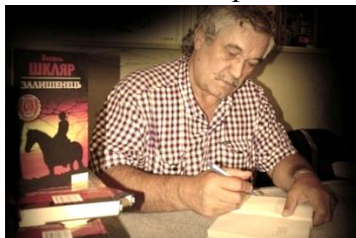
У 1998 р. він випробовує себе як політична постать – балотується до українського парламенту, був кандидатом в народні депутати України від виборчого блоку «Національний фронт».

У 2011 році - входить до складу журі літературного конкурсу «Юне слово».

Наприкінці 2011 року Василь Шкляр створив Міжнародну благодійну організацію «Фонд Василя Шкляра «Холодноярська Республіка», головна мета якої підтримка розвитку українського кіномистецтва, зокрема надання благодійної допомоги для

створення, прокату, популяризації художнього кінофільму за твором письменника «Залишенець» («Чорний Ворон») та його можливої телеверсії.

Творчість

Друкувати свої твори Василь Шкляр почав ще школярем, з 1967 року.

З 1986 року перейшов на творчу роботу. Писав прозу, видав більше десятка книжок, зокрема збірки повістей та оповідань: «Перший сніг»

(1976), «Живиця» (1982), «Черешня в житті» (1983), романи: «Тінь сови» (1990), «Ностальгія» (1989), «Ключ» (1999), «Елементал» (2001), «Кров кажана» (2003), «Залишенець» («Чорний Ворон», 2009) та ін.

Популярність як письменника прийшла з виходом роману «Ключ» (1999), який зібрав низку нагород. Це був перший твір автора після тривалої паузи - з 1990 року.

Сам Шкляр пояснює цю паузу так: «Далася взнаки різка зміна епох».

Роман писався у 1998 році, після того як автор потрапив до реанімації через випадок на риболовлі, а після «повернення з того світу» за місяць написав свій найвідоміший роман «Ключ». За нього Василь Шкляр здобув кілька літературних премій (Гран-прі конкурсу гостросюжетного роману «Золотий бабай», премії столичних журналів «Сучасність» та «Олігарх», премію міжнародного конвенту фантастів «Спіраль століть» та ін.). Роман «Ключ» уже витримав дванадцять видань в Україні та за кордоном. Він перекладений болгарською, шведською, вірменською та російською мовами. Критики називають цей роман інтелектуальним детективом, містичним трилером, однак його зміст сягає далеко за рамки цих визначень.

Водночас з літературною діяльністю Василь Шкляр активно займався художнім перекладом зарубіжної та вітчизняної класики («Декамерон» Бокаччо, «Тарас Бульба» М. Гоголя, «Повія» П.

Мирного) — у скороченому вигляді й сучасною мовою. Перекладав з вірменської та новогрецької.

Сьогодні Василя Шкляра називають батьком українського бестселера. Кожен його роман викликає неабиякий резонанс у суспільстві.

Найбільший резонанс серед українських критиків викликав

роман *«Залишенець. Чорний ворон»* (2009). Даний твір яскраво висвітлює трагічні сторінки історії нашої держави – повстанську боротьбу народу проти жорсткої влади окупантів у 20-х рр. ХХ сторіччя. Тираж *«Чорного Ворона»* сягнув за 150

тисяч.

У 2011 році Василеві Шкляру присудили премію ім. Т. Шевченка за роман *«Залишенець. Чорний ворон»*, однак письменник відмовився отримувати премію на знак протесту проти перебування на посаді міністра освіти українофоба Табачника.

Згодом у Холодному Яру вперше в нашій історії автору *«Чорного Ворона»* було вручено Народну Шевченківську премію. Грошовий еквівалент нагороди – 260 000 грн. письменник переказав у фонд екранізації роману *«Чорний Ворон»*.

Беззаперечними бестселерами стали такі романи літератора, як *"Маруся"* (2014), *"Декамерон"* (2008), *"Елементал"* (2001) та інші. Постійно перевидаються романи *«Елементал»* (2001), *«Кров кажана»* (2003).

Роман *"Елементал"* побачив світ в 2001 році у видавництві Кальварія. Також твір видрукували журнал *«Сучасність»*, газета *«Молодь України»*. В 2007 році була видана аудіокнига, а в 2010 році книгу перевидало видавництво Ярославів вал. Роман одержав Гран-прі конкурсу *«Коронація слова»* — 2001. В основу роману лягли таємні події російсько-чеченської війни.

Твори Василя Шкляра перекладено багатьма мовами, зокрема англійською, болгарською, вірменською, шведською, словацькою, російською та ін.

У своїй літературній діяльності письменник принципово жодного разу не скористався спонсорською допомогою, не прийняв жодної державної нагороди.

Нагороди

- 1995 - «Золоте перо», СЖУ.
- 1999 - «Золотий Бабай», за найкращий гостросюжетний роман (роман «Ключ»).
- 2000 - Премія журналу “Сучасність” за кращий роман року (“Ключ”).
- 2001 - «Коронація слова», перша премія в номінації «Роман» - за роман «Елементал».
- 2003 - «Спіраль століть», міжнародна премія в жанрі фантастики у номінації «За найкращу україномовну фантастику» (КиївКон-2003, роман «Ключ»).
- 2009 - Премія Ліги українських меценатів “Ярославів Вал” за кращий історичний роман (“Чорний Ворон”).
- 2010 - Премія австралійського фонду “Айстра” за найкращу книгу року (“Чорний Ворон”).
- 2011 - Національна премія України ім. Тараса Шевченка, за роман «Залишенець. Чорний ворон»

Твори

Шкляр, В. Він писав, щоб нас було більше, або Десять новел старшини Армії УНР : книжка Леоніда Мосендза "Людина покірна" (Ното lenis) // Літературна Україна. - 2012. - 3 трав. (№ 18). - С. 7 : фото.

Шкляр, В. Елементал : роман / Василь Шкляр. - 3-тє вид. - Львів : Кальварія, 2007. - 200 с.

Шкляр, В. Залишенець. Чорний Ворон : роман / В. М. Шкляр. - Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2010. - 382 с.

Шкляр, В. Ключ : роман / Василь Шкляр. - Харків : Фоліо, 2008. - 219 с.

Шкляр, В. Кров кажана : роман / Василь Шкляр. - Львів : Кальварія, 2003. - 220 с.

Шкляр, В. Маруся : роман / В. Шкляр ; ред. С. С. Скляр. - Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2014. - 315 с.

Шкляр, В. Ностальгія : роман / В. Шкляр ; перед. М. Слабошпицького. - Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2014. - 252 с.

Шкляр, В. Тінь сови : роман / Василь Шкляр ; [передм. А. Куркова]. - 2-ге вид. - Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2015. - 301 с.

Переклади

Гоголь, М. В. Тарас Бульба : повість / Микола Васильович Гоголь ; пер. з рос. **В. Шкляр**. - Львів : Кальварія, 2005. - 104 с.

Гужва, Валерій. Російський "аршин" : [критика на твір російського письменника Віктора Єрофєєва "Енциклопедія російської душі"] / Валерій Гужва, Василь Шкляр ; пер. з рос. **В. Шкляр** // Літературна Україна. - 2013. - 12 груд. (№ 48). - С. 7 : фото.

Інтерв'ю

Шкляр, Василь. "Говорят, я літературний киллер" : інтерв'ю с известным украинским писателем Шкляром Василем / В. Шкляр ; беседовала Лебедева Екатерина // Газета по-киевски. - 2008.- 16 февр. (№ 37). - С. 8.

Шкляр, Василь. Мене предложили купить пулемёт "Льюис" : [інтерв'ю с писателем Васи́лием Шкляром, презентація сьомого издания его романа "Ключ"] / Василь Шкляр ; записал Станислав Бондаренко // Киевские ведомости. - 2008.- 31 янв. (№ 18). - С. 12.

Шкляр, Василь. "Мой роман не антироссийский, а противозахватнический" : [беседа с писателем, лауреатом Шевченковской премии В. Шкляром о романе "Залишенець. Чорний ворон"] / Василь Шкляр, Ольга Соломка ; записала Ольга Соломка // Газета по-киевски. - 2011. - 2 март. (№ 41). - С. 12 : фото.

Шкляр, Василь. "Українофоби знайшли в моєму романі навіть порнографію" : бесіда з українським письменником В. Шклярем / Василь Шкляр, Оксана Климончук ; записала О. Климончук // Літературна Україна. - 2011. - 10 берез. (№ 10). - С. 4 : фото.

Шкляр, Василь. "Шукаю слідів Марусі" : бесіда з українським письменником В. Шклярем / Василь Шкляр, Сергій Козак ; записав С. Козак // Літературна Україна. - 2010. - 14 жовт. (№ 37). - С. 1,3 : фото.

Література про життя та творчість

"Айстру" здобув Залишенець : лауреати літературної премії Айстра" за 2010 рік // Літературна Україна. - 2010. - 22 квіт. (№ 14). - С. 2.

Герасименко, Петро. "Чорний ворон" як ліки від синдрому набутого малоросійства // Літературна Україна. - 2011. - 11 серп.

(№ 30). - С. 4 : фото.

Ковацька, Оксана. Тубільний міф як сховок від колоніальної реальності у "Ностальгії" В. Шкляра : [роман Василя Шкляра "Ностальгія" з погляду функціонування в тексті постатей і символів, знакових для української культурної, національної ідентичності] // Слово і час. - 2015. - № 6. - С. 42-51. - Бібліогр.: с. 51.

Крутивус, Зіновій. Знак з того світу : "Чорний ворон" ("Залишенець") Василя Шкляра - коректна відповідь недругам України // Березіль. - 2011. - № 3/4. - С. 180-185 : фото.

Миколаєнко, Алла. Шевченківська премія - 2011 : традиції і винятки // Літературна Україна. - 2011. - 17 берез. (№ 11). - С. 2.

Панькова, Надія. Презентація роману Василя Шкляра "Чорний ворон" : урок-ретроспектива / Надія Панькова, Ольга Савченко // Дивослово (українська мова й література в навчальних закладах). - 2011. - № 6. - С. 26-30.

Пастух, Богдан. Замість хреста - калина : роман Василя Шкляра "Залишенець. Чорний ворон" // Дивослово (українська мова й література в навчальних закладах). - 2011. - № 6. - С. 31-33. - Бібліогр.: с. 33.

Самійленко, Леся. Світлі плями на чорному сонці : [письменник Деснянського р-ну м. Києва Василь Шкляр у Маріуполі презентував свою книгу "Чорне Сонце"] // Культура і життя. - 2015. - 20-30 листоп. (№ 29/32). - С. 8 : фото.

Ткач, Микола. Полум'яна душа холодного яру : роздуми над романом В. Шкляра "Чорний Ворон" ("Залишенець") // Літературна Україна. - 2010. - 14 січ. (№ 1). - С. 1, 3.

Василь Шкляр. [Електронний ресурс] : офіційний сайт письменника. – Василь Шкляр. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://shkliar.com.ua/biografiya/>, вільний (дата звернення: 2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Шкляр Василь Миколайович : [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A8%D0%BA%D0%BB%D1%8F%D1%80%D0%92%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BB%D1%8C%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87>, вільний (дата звернення: 10.03.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Щученко Сергій Павлович
нар. 1964

поет, сценаріст, драматург, журналіст, член
Конфедерації драматургів України,
член НСПУ (1997)

Бажаєш, аби світ допомагав тобі – допомагай
світу.

Біографія

Народився **16 жовтня 1964 року** у м. Києві в сім'ї
робітників.

1981-1986 - працював столяром, слюсарем (Київ, завод ім.
Антонова);

1986-1994 - вантажником, продавцем, товарознавцем
(«Київкнига»);

1990 - закінчив Київський політехнічний інститут та Вищі
літературні курси (1997-1999).

1994-1996 – працював заступником директора Центру
експериментальної сучасної драматургії при Київському міському
управлінні культури;

1996-1997 – редактор газети «Все про медицину»;

2001-2003 – журналіст журналу «Покоління»;

2004-2005 – працює редактором інтернет-видання ProUa
(Київ), редактором-координатором проекту «Ключовий момент»
(телеканал «Інтер»);

2005 - шеф-редактор служби новин (ТРК «Моріон»,
Євпаторія);

2006-2008 - працює сценаристом-сюжетчиком (проект
«Сила тяжіння», реалізація - «Інтер»);

2010-2011 – редактор альманаха «Ар'єргард», (Київ).

Творчість

Дебютував як поет в 1986 році. Автор поетичної книжки
"Ритуали обыденности";

збірки п'єс "Давай пограємо";

численних публікацій в альманахах, в українських та
російських періодичних виданнях, зокрема, журнали
«Поколение», «ЕГО», «ONE», "Дружба Народов", альманах

«АРЬБЕРГАРД», у web-виданнях «Сетевая словесность», ProUa.Com, «Академия власти».

Приймав участь у російсько-британському театральному проєкті «Москва – відкрите місто»,

а також у драматургічних семінарах «Сучасна п'єса у просторі третього тисячоліття» (Мінськ, 2001),

фестивалі молоді драматургії «Любимівка» (Москва, 2002, 2003);

драматургічних освітніх фестивалів «Тиждень актуальної п'єси» (Київ, 2011-2014).

Нині Сергій Павлович відомий не тільки як поет, а й як драматург. Він автор більш як 30 п'єс:

«Виконується вперше», «Шляхетний дон», «Літаки», «Квілт», «Фелічита», «Зачаровані потвори», «Літній вечір у раю», «Ляльки», «Кінець ілюзії», «SUMMERTIME», «побарабанить», «Сенс життя», «HELP», «Деміурги», «F. ART», « Майстер-клас», «Ілюзіонавти», «Придурки 2 (Бермуди, Дядечки, Мрія збувається, Бездоганний Сергій, Останній гість)», «Галісман», «Дорога додому», «Придурки 3 (Пустунка, Жаба, Колискова, Фінита ля кирдик, Стоп)», «Клоундайк 1 (Предки і нащадки, Прокинься і співай!, Колишні-майбутні, Бред, Команата сміху)» та ін.

Його п'єси ставлять і в українських, і в російських театрах.

Вистави за п'єсами: «На відмінно» (ЦЕСД, Київ, 1994);

«Давай пограємо» (Музично-драматичний театр-студія класичної п'єси, Київ, 1995; Молодіжний театр «Едельвейс», Черкаси, 2002);

«На краю підводного неба» (Одеський обласний музично-драматичний театр ім. В. Василька, Одеса, 1998);

«Гори, гори ясно» (Молодіжний театр «Дзига», Новосибірськ, Росія, 2004);

«Квілт» (театр російської драми, Бішкек, Киргизстан, 2004; Народний молодіжний театр «Варіант», Маріуполь, 2005; Народний театр «старт», Уфа, Росія, 2005);

«Шляхетний дон» (Народний театр «Штурх», Жодіно, Білорусь, 2004);

«Фелічіта» (Московський театр клоунади, Москва, Росія, 2005; Народний аматорський театр районного будинку культури, Олександрівка, Кіровоградщина, 2013);

«Літній вечір у раю» (театр на Подолі, Київ, 2008);

«Lullaby (Коліскова)» (по н'єсі «Квіт») (Молодіжний театр «Light», Самара, Росія, 2009);

«Зачаровані потвори» (театр «Вавилон», Київ, 2013).

Критики відзначають їх актуальність, дотепність і концептуальність.

Нагороди

1995 - номінант премії «Київська пектораль - 95».

2007 - лауреат Першого Всеукраїнського конкурсу радіоп'єс «Відновимо забутий жанр».

Твори

Щученко, С. Давай пограємо // У чеканні театру : антологія молоді драматургії / [упоряд. та післям. Н. Мірошніченко ; передне слово Я. Стельмаха ; передм. Ю. Сидоренка]. - Київ : Смолоскип, 1998.

Щученко, Сергій. Зачаровані потвори : трагікомедія у трьох діях // Сучасна українська драматургія : альманах / [упоряд. Н. Неждана]. - Київ : Український письменник, 2006. – Вип. 3. – С. 226-271 : фото. – Біограф. довідка с. 226.

Щученко, С. Шляхетний Дон // Страйк ілюзій : антологія сучасної української драматургії / авт. проекту, упоряд. Надія Мірошніченко ; [передм. М. Шаповал]. - Київ : Видавництво Соломії Павличко "Основи", 2004.

Література про життя та творчість

Сергей Щученко [Електронний ресурс] // Сетевая словесность. - Електрон. текст. – Режим доступа: <http://www.netslova.ru/shuchenko/>, свободный. – Название с экрана. – Яз. рус.

Щученко Сергей Павлович [Електронний ресурс] // Биография.ру. Биографическая энциклопедия. - Электрон. текст. – Режим доступа: <http://www.biografija.ru/biography/shhuchenko-sergej-pavlovich.htm>, свободный. -Название с экрана. – Яз. рус.

[Щученко Сергій Павлович] [Електронний ресурс] // Драматург. Драматургічна інтернет-бібліотека. - Електрон. текст. – Київ, сор. 2009—2017. - Режим доступа:

<http://dramaturg.org.ua/tag/%D1%81%D0%B5%D1%80%D0%B3%D1%96%D0%B9-%D1%89%D1%83%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE/#axzz4bKAUT4CE>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Ющук Іван Пилипович
нар. 1933

перекладач, літературознавець,
член НСПУ (1986)

Біографія

Народився **3 жовтня 1933 року** у с. Черників, тепер - Чорників, Володимир-Волинського району, Волинської області.

Учився спочатку в рідному селі, потім - у сусідньому, середню школу закінчив у м. Устилузі. Майже рік працював на будівництві м. Нововолинська.

1957 - закінчив Львівський державний університет слов'янське відділення (чеська мова й література), де набув спеціальності філолога-славіста й учителя української мови.

Два роки потому вчителював.

Навчався в аспірантурі Інституту літератури ім Т. Шевченка АН УРСР зі спеціальності "сербська література".

1962-1964 - працював молодшим науковим співробітником Інституту літератури АН УРСР.

1964 - кандидат філологічних наук (кандидатська дисертація - "Т. Г. Шевченко в літературах народів Югославії").

1967-1969 - завідувач відділом методики мови журналу "Українська мова і література в школі" (нині - "Дивослово").

З 1969 - викладач у Київському педагогічному інституті іноземних мов (тепер - Київський лінгвістичний університет), де спочатку викладав українську мову на підготовчому відділенні, а потім вступ до мовознавства на стаціонарі.

З 1994 року й дотепер - завідувач кафедрою слов'янської філології, а з 1996 року - проректор Міжнародного інституту лінгвістики і права (тепер - Київський міжнародний університет), викладає українську мову майбутнім журналістам.

Досліджує українсько-югославські літературні зв'язки, літературу південних слов'ян тощо.

Очоловав товариство «Україна - Сербія».

Ведучий передачі «Як ми говоримо» на радіоканалі «Культура».

2011 року Івана Ющука обрано головою Київського міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка.

Творчість

Автор наукових праць з методики викладання української мови:

- Вивчення відмін іменників. - 1967
- Правопис слів іншомовного походження. - 1971
- Сміслові зв'язки між поняттями при вивченні фонетики і орфографії – 1974 та інші.

Автор підручників і посібників:

- Рідна мова (для 5, 6, 7, 8, 9 класів середньої школи)
- Українська мова для підготовчих відділень. - 1976.
- Вступ до мовознавства : навч. посібник. – Київ : Рута, 2000.
- Практикум з правопису української мови - 5-е видання. –Київ : Освіта, 2002.
- Українська мова : підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів. – Київ : Либідь, 2003.
- Українська мова. Вправи : навчальний посібник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів. – Київ : Либідь, 2009 та інші (близько 20 книг).

Автор граматико-фантастичної повісті «Троє на Місяці».

Перекладає твори сербських, хорватських, словенських, лужицьких письменників, зокрема: Б. Чопича, Іво Андрича, М. Матошеця, І. Цанкара, Р. Домановича, С. Сремаца, М. Божича, М. Селімовича, Ф. Бевна, Е. Коша та ін. (11 книг).

Відомий дослідник Голодомору на Україні 1932-1933 років.

Відзнаки

1993 - Заслужений діяч науки і техніки України, відмінник освіти України.

Лауреат Всеукраїнської премії імені Б. Грінченка.

2014 - лауреат Всеукраїнської премії імені Івана Огієнка — за багаторічну роботу над створенням підручників і посібників з рідної мови, наслідком якої є єдиний навчальний комплекс «Українська мова : підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів» (Київ : Либідь, 2003, 2004, 2005, 2008.) та «Українська мова. Вправи : навчальний посібник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів» (Київ : Либідь, 2009).

2017 - Премія імені Дмитра Нитченка за оборону українського слова.

Твори

Ющук, І. "Велетень у царстві людської культури" : [Тарас Шевченко з погляду витоків його українського національного самоусвідомлення] // Дивослово. - 2014. - № 3. - С. 26-31.

Ющук, І. Дніпро, Дністер, Дунай : [значення слів] // Дивослово. - 2015. - № 2. - С. 43.

Ющук, І. Логічна структура дієслівних слівформ // Дивослово. - 2014. - № 2. - С. 30-31.

Ющук, І. П. Мова наша українська : статті, виступи, роздуми / Ющук І. П. - 2-ге вид., доп. - Київ : Просвіта. – 2003. - 168 с.

Ющук, І. Оскольд і Дир // Дивослово. - 2015. - № 5. - С. 37.

Ющук, І. П. Практикум з правопису української мови / Ющук І. П. - 4-те вид. - Київ : Освіта. – 2000. - 254 с.

Ющук, І. П. Троє на місяці : граматики-фантастична повість / Іван Ющук. - Київ : Просвіта, 2006. - 272 с. : іл.

Ющук, Іван. "У державі має бути мовна цензура" : [бесіда з українським мовознавцем, літературознавцем, перекладачем, громадським діячем, професором Іваном Ющуком про розвиток та багатство української мови, зв'язок із "шістдесятниками" і творчість молодих літераторів] / записала Світлана Ковальова // Вечірній Київ (четвер). - 2015. - 12 листоп. (№ 45). - С. 19 : фото.

Юшук, І. П. Українська мова : підручник для вузів / Юшук І. П. - Київ : Либідь. – 2003. - 640 с. - Бібліографія: с.637-639.

Переклади

Казки народів Югославії : для молодшого шкільного віку / упоряд., вступне сл., переказ із сербськохорват., словенської й македонської *Івана Юшука* ; мал. О. Кошеля. - Київ : Веселка, 1983. - 159 с. : іл.

Література про життя та творчість

Лауреати премії ім. Д. Нитченка : [премією імені Дмитра Нитченка 2017 року, що присуджується за оборону українського слова, відзначено професорів та публіцистів Ларису Масенко з Києво-Могилянської академії та *Івана Юшука* з Київського міжнародного університету] // Літературна Україна. - 2017. - 16 лютого (№ 7). - С. 3 : портр.

Пасемко, І. Іван Юшук - письменник, перекладач. учений : до 70-річчя від дня народження / І. Пасемко, О. Сливинський // Слово і час. - 2003. - № 11. - С. 7-9.

Пасемко, Іван. Його нива - рідна мова : 3 жовтня 2013 року відомому українському вченому, члену НСПУ, активістові "Просвіти" Іванові Юшуку виповнилося 80 років // Українська літературна газета. - 2013. - 4 жовт. (№ 20). - С. 6 : фото.

Юшук Іван Пилипович : [Електронний ресурс] // Вікіпедія. - Електрон. текст. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%AE%D1%89%D1%83%D0%BA-%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD-%D0%9F%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87>, вільний (дата звернення: 08.02.2017). – Назва з екрана. – Мова укр.

Юшук Іван Пилипович [Електронний ресурс] // Турецька пошукова система. - Електрон. текст. – Режим доступу: <http://www.turkaramamotoru.com/uk/%D0%AE%D1%89%D1%83%D0%BA-%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD-%D0%9F%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87-61630.html>, вільний. – Назва з екрана. – Мова укр.

Показчик авторів та назв творів

- Абетка моральності 95
"Айстру" здобув Залишенець 141
Андріяш О. 101
Арфа для павучка 95
- Баган О. Р.** 70
Бандура Г. О. 78
Баран Євген 101
Барабан Л. 92
Баранов Віктор 37
Бакуменко Олександр 97
Біг лис 95
Біленко Володимир 129
Білі ведмеді 95
Богданова Юлія Олегівна 13
Борисполець Віталій Вікторович 14, 16, 17
Бочко Марія 53
Бурбела Віктор Анастасійович 17, 18
Бурлака Галина 87
- Веркалець Михайло Миколайович** 19, 20, 21
Вертинський А. 118
Виручалочка 122
Віеру Н. 125
Воде Георге Дмитрович 125
Вознюк Володимир 87
Вольвач Павло Іванович 22, 23, 24, 25
- Генерал Порфирій** 95
Герасименко Петро 141
Гоголь М. В. 141
Голодомор 1932-33 рр. 47
Гонтарук Любов Романівна 26, 29, 30
Горкавий Сергій Кирилович 30, 31
Горловий Михайло Петрович 32, 36, 37
Гра на пустирі 95
Грязов Андрій Борисович 37, 40, 41
Гужва Валерій 141
Гутковський Володимир Матвійович 41, 43, 44
- Даценко Н. 97
Демків Б. 30

Деркач Б. А. 18
Детективна історія 95
Дзеркальце 95
Дзюба Іван 26
Дзюбенко-Мейс Наталія Язорівна 44, 47
Дитячі ігри та розваги 123
Дідковська Богдана (Дана) Володимирівна 48, 49
Дмитренко Микола Костянтинівич 49, 53
Дмитренко Юлія Миколаївна 54, 55
Добери пару! 96
Довгий О. П. 83
Доторкнімося серцем 129
Драматуґія Анатолія Крыма 92
Дробот В. Л. 14
Древо Радосинь 1113
Дроздовський Дмитро 87
Дуб Олена Олександрівна 56
Душі відкрию я віконце 111

Єрмолова Валентина Іванівна 57, 58, 59

Забіяка І. М. 21
Засенко П. П. 75, 93
Зозуляста курочка 96

И первым подняться в атаку... 82
Ігор Січовик 118

Їжакевич Валер'ян 97
Ішук Наталя 101

Кабалюк Микола Тимофійович 59, 60
Кабанов Олександр Михайлови 61, 62, 63
Каверін (Ряст) Юрій Валентинович 63, 66
Казки народів Югославії 149
Кактусове Королівство 96
Качан А. Л. 49,
Квіт Сергій Миронович 67, 69, 70
Кепрару Еміл 125
Київ 31
Кіраль Сидір 87
Кіріндась, В. 30
Книга «Одкровення» 17
Ковальчук-Синичук Леся Максимівна 71

- Ковацька Оксана 142
Коверзнев Костянтин Леонідович 72, 74
Коломієць Віталій Гнатович 75
Копань Лариса Юріївна 76, 77, 78
Корбач Іван Михайлович 79, 82, 83
Костюк С. 30
Котик Ігор 17
Коцюбинська Михайлина Хомівна 83, 86, 87
Краса у розумі 21
Крим Анатолій Ісаакович 88, 91, 92
Крутивус Зіновій 142
Кугай (Вдовиченко) Олена Гордіївна 93
- Лариса Копань 76**
Лауреати літературних премій НСПУ, (2001-2008 111
Лауреати премії ім. Д. Нитченка 149
Лемешко Тетяна 66
Літературна премія імені Миколи Ушакова 44
- Малинка Володимир 129**
Маршал Вінграновський. Книга про поета 24
Масенко Л. 88
Мейс Джеймс Е. 47, 48
Миколаєнко Алла 142
Миле звірятко 96
Мітру А. 125
Мовчун А. І. 97
Мовчун Леся (Лариса) Вікторівна 93, 96, 97, 98
Мойсієнко Анатолій Кирилович 98, 100, 101
Монетка 96
Мордань Володимир Григорович 102, 103
Мороз (Морозенко) Марія Миколаївна 104, 107, 108
- Назаренко Володимир Миколайович 108, 109, 110**
Нарчинська Тетяна Миколаївна 110, 111
Натомилась, мамо... 101
Новикова Лідія Василівна 112, 113
НСПУ. Київська організація 66, 126
- Озеро сліз двієчника 96**
Осадчий Василь Опанасович 113, 114, 115
- Павлів Йосип Петрович 115, 116**
Палійчук Олексій Андрійович 117, 118, 119

Панькова Надія 142
Парк атракціонів 96
Парфенюк О. Б. 59
Пасемко І. 149
Пастух Богдан 142
Перебийніс П. М. 30
Підпалій А. В. 74
Пісенька сміливих котів 96
Пішов Михайло Миколайович Веркалець... 21
Погорілов (Розсоха) Станіслав Станіславович 119
Подарунок 96
Подолинний А. М. 60
Поетичний світ душі Марії Морозенко 108
Про відзначення державними нагородами України 121
Про цікавих тварин загадки малим 96
Премія імени Миколи Ушакова 63
Приватна колекція 110
Пристюк Микола 70
Пугач Володимир Гаврилович 120, 121

Рапп Ірина 88
Рільке Р. М. 133
Розсоха Стах 120
Розшукується півень, або Злочин зухвалої подушки 96
Руїни і руни 96
Рукавиця 96
Ряст Ю. 66

Самійленко Леся 142
Сапон В. 88, 101
Сверстюк Є. 88
Світи Олени Дуб 57
Святий Київ 31
Січовик Ігор Прокопович 121, 122, 123
Складаний Іван Петрович 123, 124
Скоромовки 97
Слабошпицький Михайло 25, 48
Слепинін Олег 44
Слов'янова Марина (Марія) Павлівна 124, 125
Соловей Олег 26
Сом Микола Данилови 126, 128, 129, 130
Сорока Петро 26

- Степаненко М. 101
Стріха Максим 134
Стусенко Олександр 26
Сучасні письменники України 131
- Т**кач Микола 142
Ткаченко (Марчук) Наталія Юріївна 130, 131
Трагично загинула письменниця Лідія Новікова 113
- У** мерехтінні найдорожчих лиць 88
Українці в Аргентині 31, 32
Українці у світовій цивілізації 78
Учасники Greencubator EnergyCamp на Прикарпатті планували
“життя після нафти” 57
Учні Дрімагії 97
- Ф**едорук О. 18
Фестиваль "Квітучі барви таланту!" триває 71
Фішбейн Мойсей Абрамович 132, 133, 134
- Х**оменко І. 126
Хоменко Олександр 26
- Ц**елан П. 134
Ціон Віктор 130
- Ч**абаненко В. 54
Чемес В. Ф. 32
Чернігівщина краєзнавча 83
Чубач Г. Т. 78
- Ш**анін Юрій Вадимович 134, 136
Шкляр Василь Миколайович 136, 141, 142
Шоколадні дощі 97
Штонь Г. М. 72
Шутенко Ю. 55
- Щ**об у слів не боліли животики 97
Щученко Сергій Павлович 143, 145
- Ю**рій Ряст 66
Ющук Іван Пилипович 146, 148, 149
- Я** – вічний сміх. Така моя робота 130
Як готуватися у розвідники 97
Як чепурили їжачка 97
Яновський Олесь 30